

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



2100 yılında

ihtilâl

ROBERT HEINLEIN





2100 YILINDA İHTİLÂL

**Robert Heinlein'in bu çok
düşündürücü ve ibret
verici romanı
FEZA DİZİSİNİN
Üçüncü Kitabı olarak
1975 Yılında Yayınlanmıştır.**

- Yazan: **Robert HEINLEIN**
- Çeviren: **Suna DEVELİOĞLU**
- Hazırlayan: **Hasan KAYA**
- Dizgi-Tertip-Baskı: **Doyuran Matbaası**
- Kapak Baskısı: **Evren Ofset**
- Cilt: **Bilgeler Cilt ve Kırma Atölyesi**

2100 YILINDA İHTİLÂL

Yazan :

ROBERT HEINLEIN

Çeviren :

SUNA DEVELİOĞLU



Cağaloğlu Yokuşu No. 40/10

Posta Kutusu: 1264

İSTANBUL

Telefon: 27 55 93



FEZA DİZİSİ : 3

1

BÖYLE DEVAM EDERSE

A askeri kamp yeri buz gibiydi. Soğuktan uyuşmuş ellerimi birbirine vurdum.

Fakat Peygamber'i uyandırırım korkusuyla bu işten hemen vazgeçtim. Görev yerim, onun kaldığı özel dairenin hemen önündeydi. Bu görevi, iş başında titiz ve uyanık olmak için gösterdiğim aşırı çaba sayesinde elde etmiştim. Neyse, şimdi bunları bırakalım, niyetim kendimi övmek değil.

O zamanlar gençtim. Fazla zeki de sayılmazdım. West Point'ten yeni mezun olmuş, çiçeği burnunda bir dinî elçi. Tanrının Melekleri Birliğinde muhafızdım. Hem de Tanrının Yeryüzündeki Gölgesi Peygamber'in özel muhafızı! Doğduğumda annem beni kilisede vaf-tiz ettirmiş, on sekiz yaşıma bastığım zaman

da başdenetçi amcam, Senato Heyetine rica da bulunarak benim Askeri Akademi'ye girmemi sağlamıştı.

West Point, tam bana göre bir yerdi. Gerçi sınıf arkadaşlarım arasındaki sızlanmalara, yani askerlik hayatının gelenekleşmiş şikâyetlerine katılmıyor değildim ama doğrusunu isterseniz, bu tekdüzen yaşantıdan büyük bir zevk alıyordum. Beşte yataktan kalkmak, iki saat dua ve çeşitli incelemeden sonra askeri eğitim, strateji ve taktik, teoloji, toplum psikolojisi, temel mucizeler gibi ardı arkası gelmeyen konularda dersler ve bilmem neler... Öğleden sonraları makineli tüfekler, gürültülü silâhlarla talim yapar, tank kullanmayı öğrenir, vücutlarımızı idmanla güçlendirirdik.

Oradan pek yüksek bir dereceyle mezun olmadığım için, çok istediğim hâlde, Tanrının Melekleri Birliğinde görev alabileceğimi pek ummuyordum. Fakat din ve ahlâk derslerinde notlarım yüksekti, pratik konularda da fena sayılmazdım. İşte bu sayede seçildim. Bu bana hem gurur veriyor hem içimde tuhaf bir suçluluk duygusu yaratıyordu. Katılacağım birlik, Peygamberin ordusundaki en kutsal birlikti. Erleri bile rütbe sahibi subaylardı. Alay Kumandanı ise Peygamber'in muzaffer kumandanlarından biri, aynı zamanda Genel Kurmay Başkanıydı. Meleklerle ait pırıl pırıl

zırhı giyip, kılıcı kuşanırken, subaylığa yükselip, liyakat kazanır kazanmaz rahiplik için çalışmaya başlayacağıma and içtim.

Fakat aylar sonra yani bu gece, sırtımdaki zırh hâlâ pırıl pırıl ama kalbimde bir karamsarlık var. Nedense Yeni Kudüs'te hayat, West Point'teyken hayal ettiğime hiç benzemiyordu. Saray da mabet de birer entrika yuvası halindeydi. Rahipler, dazlak kafalı papazlar, bakanlar ve saray yöneticileri Peygamber'in elindeki güçten yararlanmak ve çıkar sağlamak çabası içinde görünüyordular. Hattâ benim birliğimdeki subaylar bile kendilerini bu tür kötü emellere kaptırmışlardı. Artık gururlanarak söylediğimiz, «Non Sibi Sed Dei - Ancak Tanrıya Aittir» sözleri anlamını yitirmiş, dilimizde buruk bir tat bırakır olmuştu.

Sanki ben günahkâr değil miydim? Hoş onlar gibi bu dünyanın nimetlerini ele geçirmek çabasında değildim ama kalben daha kötü olduğuna inandığım birşey yapmış, kutsal bir dişiye arzuyla bakmıştım.

Ne olur beni, benim kendimi anladığımdan daha iyi anlamaya çalışın. Bedenen gelişmiş bir erkek olmama karşılık, tecrübe konusunda bir bebekten farksızdım. Hayatta yakından tanıdığım tek kadın annemdi. West Point'e girmeden önce hazırlık seminerine devam ederken kızlardan âdeta korkuyordum.

En çok zevk aldığım şeyler derslerim, annem ve Cherubim Kilise Birliği'ydi. Orada Jandarma Başkanıydım. Marangozluktan tutun da kutsal yazılar ezberlemeye kadar bütün konularda liyakat nişanı almaya hak kazanacak kadar çalışkan bir öğrenciydim. Ah, bir de kızlarla ilgili işlerde böyle bir nişan almak söz konusu edilseydi ne olurdu? Fakat ne yazık ki böyle bir şey yoktu.

Askeri Akademideyken hiç kadın görmezdim. Kendimi kötü düşüncelere filân kaptırdığım da yoktu. Kişisel duygularım donmuş gibiydi. Arasına gördüğüm huzursuz rüyaları ise, Yaşlı Nick'in dürtüleri sonucu gördüğüm emindim. Fakat Yeni Kudüs, West Point değildi. Meleklerin evlenmeleri yasak olmadığı gibi, kadınlarla normal ve akıllı başında ilişkiler kurmaları da serbestti. Yalnız bir Melek için evlenmek, rastgele bir alaya geçmek demektir. Bu yüzden arkadaşların çoğu evlenme izni istemiyorlardı çünkü hemen hepsi rahip olmak için yanıp tutuşuyorlardı.

Hattâ Mabet ve Saray çevresinde feragat şampiyonu diye bilinen kişilerin bile evlenmelerine izin vardı. Fakat bu kadınların çoğu bana teyzelerimi hatırlatan derbeder mahlûklardı. Romantik düşünceler bunların yanına bile uğramazdı. Zaman zaman onlarla koridorlarda gevezelik ederdim... Tabii böyle davranmamda hiçbir sakınca yoktu. Aralarında

bir kaç genç rahibe vardı ama hiç biri beni etkilememiş, çekmemişti. Fakaat... Rahibe Judith'e rastlayınca işler değişti.

Bir ay kadar önce, tam bu noktada nöbet tutuyordum. Peygamber'in özel dairesi önündeki ilk nöbetimdi. Başlangıçta biraz heyecanlandımsa da bu hâl pek uzun sürmedi, çünkü normal teftişe çıkacak devriyeden başka gelen olmayacağını biliyordum.

O gece, nöbet yerimin karşısına düşen iç koridorun aşağı kesiminde bir ışık belirdi ve ayak sesleri duyuldu. Saatime şöyle bir göz attım. Evet, **Peygamber'e hizmet eden Bakire'ler** olacaktı bunlar... Benim üstüme vazife değildi. Her akşam saat 22 de gözcüleri, benim deyimimle nöbetçileri değişirdi. Gerçi ben bu töreni hiç görmemiştim, göreceğim de değildim ama biliyordum. Bütün bildiğim, yirmi dört saat için iş başına gelenlerin bu şerefli **göreve seçilebilmek**, Peygamber'in huzuruna bizzat çıkabilmek için kurra çektikleriydi.

Şöyle bir kulak kabarttıktan sonra döndüm. **Aşağı yukarı çeyrek saat** geçmişti. Koyu renk bir cübbeye sarılmış narin bir silüet önümden süzülüp, korkuluk duvarına doğru yürüdü ve orada durup gözlerini yıldızlara dikti. Derhâl silâhıma davrandım fakat karşımdakinin bir papaz olduğunu görünce, kılıcı kös kös yerine koydum.

Onu vaiz verenlerden biri sanmıştım. Yemin ederim, kutsal bir rahibe olabileceği aklımdan geçmedi. Gerçi elimdeki kurallar kitabında onların dışarı çıkmasını yasaklayan bir madde yoktu ama, o geceye kadar dışarı çıkanına hiç rastlamamıştım. Ben:

— «Tanrının huzuru seninle olsun, hemşire» diyene kadar beni görmedi sanıyorum.

İrkildi, bağdırmamak için kendini zor tuttu, sonra toparlanıp, ağır başlı bir ifadeyle:

— «Sizinle de birader» diye cevap verdi.

İşte ancak o zaman alnındaki Süleyman Mührünü farkettilim. Bu onun Peygamber ailesinden olduğuna işaretti.

— «Bağışlayın, büyük hemşire, görmemişim».

— «Size kızmadım». Halinde sohbet isteyen bir hava sezmiştim. Onunla böyle baş-baş konuşmanın doğru olmadığını biliyordum. Çünkü onun Ruhu Tanrıya bedeni de Peygamber'e aitti. Fakat ne çare ben genç ve yalnız, o ise genç ve güzeldi.

— «Bu gece Kutsal Varlık'a siz mi hizmet ettiniz, büyük hemşire?»

Bu soruya başını sallayarak:

— «Hayır, hayır henüz o şerefe erişemedim, kura bana çıkmadı» diye cevap verdi.

— «Ona bizzat hizmet etmek muazzam ve şahane bir mutluluk olmalı.»

— «Şüphesiz. Gerçi bu konuda şahsi bir

bilgim yok. Zaten daha sıra bana gelmedi» dedi. Sonra heyecanla:

— «Biraz sinirliyim, çünkü buraya geleli çok olmadı» diye devam etti.

Rütbe bakımından benden yüksek olduğu hâlde kadınca zaafı bana dokunmuştu:

— «Eminim başarıyla yapacaksınız bu işi».

— «Teşekkür ederim.»

Bu konuşmadan sonra gevezelik etmeye koyulduk. Yeni Kudüs'e geleli benden daha az oluyormuş meğer. New York Eyaleti'nin üst kesiminde bir çiftlikte yetiştirilmiş, orada Albany Seminary'de Peygamber için mühürlenmiş. Buna karşılık ben de ona, Orta Doğu'da ilk Peygamber'in ilâhî kudrete büründüğü, İmam Kuyusu denen yere 50 mil kadar uzaklıkta bir yerde dünyaya geldiğimi anlattım. Adımın John Lyle olduğunu da söyledim. Onunki Rahibe Judith'miş.

Devriyeyi ve onun sinir bozucu kontrollerini tamamen unutmuştum. Ancak kolumdaki saat çeyrek dakikayı vurunca aklım başıma geldi:

— «Hay Allah, doğru nöbet kulübesine dönmeliyim Hemşire Judith» dedim. Bu sözlerim üzerine telâşla gitmeye davrandı. Sonra toparlanıp:

— «Benden kimseye söz etmezsiniz değil mi John Lyle?» dedi.

— «Ben mi? Asla.»

Nöbetin geri kalan bölümünü hep onu düşünerek geçirdim. Devriye çavuşu gezerken, ben yerimde bir hayalet gibi duruyordum. Tetikte falan değildim.

İnsana çılgınlıklar yaptırabilecek şahane bir küçüktü. Bir tek kadeh, ağzına hiç içki koymamış birini sarhoş etmeye yeter de artardı. Hemşire Judith'i bir türlü aklımdan silip atamıyordum. O geceyi izleyen ay içinde onu, beş altı kere gördüm. Bir seferinde merdivende karşılaştık, ben inerken o çıkıyordu. Bir tek kelime bile konuşmadık fakat beni tanıdı ve gülümsedi. O gece rüyalarımnda kendimi hep o merdivene çıkar gördüm fakat bir türlü kurtulup onunla konuşamadım. Diğer rastlantılar da bunun kadar önemsiz şeylerdi. Birinde onun sesini duydum, hafif hafif:

— «Merhaba, John Lyle» diyordu. Döndüğümde, kapüşonlu cüppeye bürünmüş bir silüet gördüm, dirseğimin dibinden süzülüp kapıdan içeri girdi. Bir gün de onu göldeki kuğuları beslerken seyrettim. Yanına yaklaşmaya cesaret edemedim ama zannederim o da beni gördü.

«Temple Herald», gazetesi onların ve bizim günlük görevlerimizi liste halinde veriyordu. Ben beş günde bir nöbet tutuyordum. Bakireler de her hafta kurra çekiyorlardı. Böylece ikimizin nöbeti ancak bir ay sonra ça-

tıştı. Onun adını görünce, nöbet sırası bana çıksın diye dua ettim. Duam kabûl olursa aynı gece Peygamber'in dairesi önünde şeref nöbeti tutacaktım. Judith'in beni nöbet yerinde araması için akla yakın bir sebep göremiyordum ama nedense beni arayacağına kalben inanıyordum. West Point'teyken hiç böyle traşıma, süsüme dikkat edip uzun zaman harcamamıştım. Traş olurken kalkanımı ayna yerine kullanabiliyordum.

Saat hemen hemen 22 olmuştu, Judith **görünürlerde** yoktu. Oysa Bakirelerin tam 22 de koridorun aşağısında toplandıklarını duymuştum. Bütün çabalarımın mükâfatı, Sarayın en soğuk yerinde nöbet tutmak olmuştu.

Suratımı ekşiterek: «Belki de her fırsatta dışarı çıkıp nöbetçi muhafızla dalga geçiyordur» diye içimden geçirdim. Acı acı bütün kadınların nereye gideceği bilinmez birer tekne olduklarını düşündüm. Adem'in cennetten **kovuluşundan bu yana** durum hiç değişmemişti. Ben kimdim ki bana özel bir yakınlık duysun, böyle birşey sezdirsın? Herhalde bu soğuk gecede dışarı çıkacak kadar değer vermemişti bana.

Ayak sesi duyunca kalbim heyecandan hop etti. Fakat gelen, devriye gezen nöbetçiydi. Silâhımı hazır doğrultup, ona cevap vermeye hazırlandım.

— «Nöbetçi ne haber, gece nasıl geçiyor?» diye sordu.

Kurulmuş bir makine gibi:

— «Dünya huzur içinde» diye cevap verdim. Sonra: «Hava çok soğuk, büyük birader» diye ilâve ettim.

— «Sonbahar havası. Mabel'in içi bile serin» diye fikrime katıldı. Geçip gitti. Her adım atışında silâhı ve üzerinde taşıdığı bayıltıcı bombalar, zırhını dövüyordu. İyi bir askerdi, genellikle durup bir kaç lâf ederdi. Fakat bu gece anlaşılan sıcak nöbet odasına bir an önce dönmek için sabırsızlanıyordu. Tekrar acı düşüncelerime daldım.

— «İyi akşamlar, John Lyle.»

Neredeyse heyecandan havaya fırlayacaktım. Kemerin hemen içinde karanlıkta Hemşire Judith duruyordu. Bana doğru yaklaşıırken:

— «İyi akşamlar, Hemşire Judith» diye bildim.

— «Şşşt,» diye beni uyardı: «Bizi duyan olabilir John... John Lyle. Nihayet kura bana çıktı.»

— «Ooh... Tebrikler büyük Hemşire, Tanrı bu kutsal görevde yolunuzu nuruyla aydınlatsın.»

— «Yaa, yaa, teşekkür ederim, diye telaşla cevap verdi. Sonra: «John, bir kaç dakika çalıp seninle beraber olmak istemiştim.

Fakat ne yazık şimdi bu mümkün olmayacak çünkü hemen giyinme odasına geçip hazırlanmam lâzım, bir yandan da telkin dinleyeceğim.»

--- «Öyleyse acele edin» dedim. Yanımda kalamadığı için hayâl kırıklığına uğramıştım. Bir yandan da büyük şerefe eriştiğine seviniyordum. Beni unutmaması da hoşuma gitmişti: «Tanrı sizinle beraber olsun».

--- «Seçildiğimi size bildirmem gerek diye düşündüm» derken gözleri pırıl pırıldı. Ben bunu kutsal ışık diye nitelendirdim. Yalnız bundan sonraki sözleri beni hayrete düşürdü.

— «Ben kutsalım Lyle.»

--- «Ya? Korkuyor musunuz?» derken birden Alaya katıldığım ilk günü hatırladım. Sesim nasıl da çatal çatal çıkmıştı.

--- «Korkmayın, Tanrı size yardım edecek.»

— «Ah, keşke. Benim için dua et John» diyerek uzaklaştı ve karanlık koridorda gözden kayboldu.

Ona dua ettim. Nerede olduğunu, neler yaptığını düşündüm, hayâl etmeye çalıştım. Fakat Peygamber'in özel dairesinde olanlar konusunda bilgim bir ineğin yüce divan konusundaki bilgisinden fazla olmadığı için az sonra bu işten vazgeçtim, sadece Judith'i dü-

şündüm. Bir buçuk saat kadar sonra sarayın içinden yükselen tiz bir çığlıkla irkildim. Bu çığlığı telâşlı ayak sesleri izledi. İç koridordan aşağı koştum, Peygamber'in dairesine açılan yerde kadınlar toplanmıştı. İki üçü bir olmuş kucaklarında birini çıkarıyorlardı. Koridora varınca durdular, taşıdıkları şeyi yere bıraktılar.

— «Ne oldu, ne var?» diyerek silâhımı çektim.

Yaşlıca bir rahibe yoluma dikilerek:

— «Bir şey yok, yerine dön sen» dedi.

— «Bir çığlık duydum da..»

— «Bu seni ilgilendirmez. Kutsal Varlık hizmet isteyince rahibelerden biri bayıldı.»

— «Kimmiş bayılan?»

— «Pek de meraklısın küçük birader. Senin için farkederse öğren bakalım. Bayılan Hemşire Judith» diye omuzlarını silktilti.

Durup düşünmeden:

— «Bırakın ona yardım edeyim» diye koşmaya davrandım. Fakat engel oldu.

— «Çıldırдың mı sen? Hemşireler onu odasına götürürler. Hem ne zamandan beri Melekler, sinir krizi geçiren Bakireleri teskin eder oldu?»

Onu tek parmağımla bile itip geçebilirdim ama haklıydı. Çaresiz geriledim ve istemeye istemeye nöbet yerime döndüm.

Bunu izleyen günler içinde Hemşire Ju-

dith'i bir an olsun zihnimden silip atamadım. Nöbetçi olmadığım zamanlar, sarayın serbestçe ziyaret edebileceğim yerlerinde geziniyor, belki onu görürüm diye ümitleniyordum. Belki hastaydı belki de disipline aykırı davrandığı için odasına hapsedilmişti. Fakat onu görmedim.

Oda arkadaşım Zebediah Jones, huzursuzluğumu farketmiş bana moral vermeye çalışıyordu. Zeb benden üç sınıf büyüktü. West Point'teyken ben onu astıydım. Şimdi ise en yakın arkadaşım ve sırdaşımdır.

— «Johnnie, dostum, canlı cenaze gibisin, nedir seni böyle yiyip bitiren?»

— «Bir şeyim yok. Midem rahatsız biraz.»

— «Yaa? Hadi öyleyse gel seninle şöyle bir yürüyüş yapaalım. Temiz hava sana iyi gelir.»

O önde ben arkada dışarı çıktık. Güneydeki kuleyi çevreleyen geniş terasa gelinceye, yani gören ve işiten cihazların tehlikesinden uzaklaşıncaya kadar saçma sapan şeyler konuştu. İyice uzaklaşıncı:

— «Şimdi baklayı çıkar bakalım ağzından» dedi.

— «Boşver Zeb. Kendi derdimle başkasını da üzmemek istemem.»

— «Neden söylemeyecek misin? Arka-

daş dediğin neye yarar o zaman?»

— «Oof, ama söylersem şaşıracak, şoke olacaksın.»

— «Pek sanmam. Zira son defa pokerde kare ası çekince fena şaşırmıştım. Artık hiçbir şeye şaşmıyorum. Mucizelere karşı inancım kalmadı, bir nevi bağışıklık kazandım. Hadi şimdi anlat. Ayrıcalıklı bir konuşma diyelim buna. Akıl veren bir büyük ve daha bir sürü saçmalık hepsi var işte.»

Beni ikna etmesine fırsat verdim. Hayret benim kutsal bir kişiyle ilgilenişim onu şaşırtmadı. Ben de hikâyemi baştan sona kadar anlattım. Yeni Kudüs'te işbaşına geldiğimden beri duyduğum şüpheleri ve endişeleri de açıkladım. Bunların hergün biraz daha arttığını söyledim.

Kayıtsız bir edayla başını salladı ve:

— «Seni tanıdığım için durumun seni nasıl etkileyeceğini tahmin edebiliyorum. Bana bak, bunların hiçbirini soruşturmada açıklamadın değil mi?»

— «Hayır», diye cevap verdim utanarak.

— «Öyleyse söyleme. İçindeki şeytanın seni yalnız kendin duy. Binbaşı Bagby ileri görüşlüdür, söyleyeceklerin onu şaşırtmaz. Fakat belki duyduklarını üstlerine iletmeyi uygun bulur. Bir melek kadar masum olsan bile, sorguya çekilmek istemezsin. Masumsun, bunu sen de biliyorsun. Zaman zaman herkes

fesat şeyler düşünür. Fakat sorguya çeken kimse, günah bulmaya çalışacak, bulamadıkça da eşeliyecektir.»

Sorguya çekilebileceğim düşüncesi bile midemi altüst etmeye yetmişti. Sakin sakin konuşmasını sürdüren Zeb'e bunu farkettilmek istemedim.

— «Johnnie, dostum, senin Tanrıya bağlılığını, masumiyetini takdir ediyorum fakat haset duymuyorum. Bazen fazla dindarlık insan için engel sayılır, tıpkı dini inanç bakımından zayıf olmak gibi! Belki şaşıracaksın ama koca bir ülkeyi idare etmek için yalnız ilahî söylemek yeterli değil, politika da gerek. Şimdi beni dinle. Ben de buraya ilk geldiğimde aynı şeyleri fark ettim. Fakat daha başka bir şey beklemediğim için şoke olmadım.»

— «Ama» diye söze başladığım halde vazgeçip sustum. Söyledikleri bir idam hükmü kadar acıydı.

— «Zeb, sence Peygamber'e hizmet ettiği gece, Judith'in bayılmasına sebep neydi?»

— «Ne? Nereden bileyim ben?» diye cevap verirken beni şöyle bir süzdü sonra bakışlarını başka yöne çevirdi.

— «Bilirsin sanmıştım. Genellikle saray çevresindeki bütün dedikoduları duyarsın da.»

-- «Şey... Of, boş ver, unut bunu dostum. Hiç önemli değil.»

— «Demek biliyorsun.»

— «Öyle birşey demedim. Belki aşağı yukarı bir tahmin yapabilirim ama senin istediğin, tahmin değil. Onun için unut bunu.»

Gezinmekten vazgeçtim ve önüne dikildim, yüzüne baktım.

— «Bildiğin en ufak şey veya yapacağın tahmin, benim için çok önemlidir. Duymak isterim.»

— «Ağır ol bakalım. Az önce sen beni şoke etmekten korkuyordun. Belki şimdi ben de aynı şeyi düşünüyorum.»

— «Ne demek istiyorsun? Söyle».

— «Ağır ol dedim. Unutma gezmeye çıkmıştık, tasasız dolaşıyor, kelebek kolleksiyonumuzdan söz ediyorduk. Acaba bu gece yine haşlama sığır eti mi yiyeceğiz? diye düşünüyorduk.»

Hâlâ öfke içindeydim. Yanısıra yürüdüm. Daha sakın bir sesle anlatmaya devam etti:

— «John, sen etrafa kulak verip olanı biteni öğrenecek tiplerden değilsin. Bu aşikâr. Henüz dini muammaları öğrenmedin galiba, öyle değil mi?»

— «Öğrenmediğimi biliyorsun. Psikoloji sınıflandırma subayı henüz bu kurs için beni hazırlamadı, neden bilmem.»

«Öğrenimini bitirmeden önceki dönemde bazı kuralları okumana imkân vermeliydim. Çok fena, orada bütün bunlar benim becere-

miyeceğim ince bir dille anlatılıyor. Dini teo-
rilerin tahliline önem verenler için, bütün
bunların ayrı ayrı izahı yapılıyor. John, sence
Bakirelerin görevi nedir?»

— «Ona bakıyorlar, ,yemeğini pişiriyor-
lar, daha ne olsun?»

— «Tabii. Daha başka şeyler de yapıyor-
lar. Senin anlattığına göre bu Hemşire Ju-
dith, masum bir köy kızı. Oldukça da dindar,
öyle değil mi?»

Sert denilebilecek bir edayla beni ona çe-
ken şeyin dindarlığı olduğunu söyledim. Ger-
çekten de inanmıştım buna.

— «Belki Kutsal Varlıkla biri, meselâ Ma-
liye Bakanı arasında geçen sadece dünya iş-
leriyle ilgili ve hayli maddi bir tartışmaya ta-
nık olmak onu böyle şoke etmiştir. Vergiler,
mergiler ve benzeri şeylerin köylüden nasıl
sızdırıldığını öğrenmek kızcağızı şaşırtmıştır.
Pekâla böyle bir şey olabilir. Hoş, bu tür bir
tartışma Peygamber'e ilk defa hizmette bulu-
nacak tertemiz bir bakirenin yanında olmaz
ya, neyse. Daha başka şeyler...»

— «Ne? dediklerini anlayamıyorum.»

Zeb derin bir göğüs geçirdi:

— «Sen gerçekten de tanrının en ma-
sum kullarından birisin yahu. Ben de seni bi-
liyor da itiraf etmemekte direniyor sanıyor-
dum. Peygamber işini bitirdikten sonra Me-
lekler bile bazen onlarla düşüp kalkar. Rahip-

ler, papazlar da var sırada. Hatırlıyorum bir keresinde...» diye söze başladı fakat bana şöyle bir bakınca: «Yüzündeki o şaşkın ifadeyi değiştir. Çevredekilerin dikkatini mi çekmek istiyorsun?» diye çıkıştı.

Beynimde korkunç düşünceler çalkalanıp dururken yüz ifademi düzeltmeye çalıştım. Zeb sakın sakın konuşmaya devam etti:

— «Fikrim madem sence bu kadar önemli, söyleyeyim. Kanımca dostun Judith «Bakire» adını manen olduğu gibi bedenen de hâlâ taşıyor. Şayet Kutsal Varlığın şimdiki öfkesi devam ederse, belki ebediyen bakire kalır. Anlaşılan o da senin gibi kalın kafalı. Baksana sembolik şekilde anlatılanları kavrayamamış. Durumu ayan beyan görünce aklı başından gitmiş, Kutsal Varlık da onu kapı dışarı etmiş.»

Kendi kendime İncil'den pasajlar mırıldanarak durdum. Bunlara inanamıyordum. Zeb de durmuş yüzünde tuhaf, hoşgören bir tebessümle beni süzüyordu. Adeta ona yalvarır gibi:

— «Zeb, bunlar korkunç şeyler, korkunç. Sakın bunları onayladığını söyleme bana» dedim.

— «Onaylamak mı? Oğlum düzenin bir parçası bu. Yazık, yazık... Daha ileri çalışmalar için hazırlanmamışsın, üzüldüm. Sana

şöyle genel bir özet yapayım bari. Tanrı ziyanı sevmez, öyle değil mi?»

— «Bu akla yakın bir uyarı.»

— «Tanrı insandan gücünün üstünde hiç bir şey istemez, tamam mı?»

— «Evet, ama...»

— «Kıs çeneni şimdi. Tanrı insanlara verimli olmalarını emrediyor. Bu iş özellikle kutsal bir varlık sayılan Peygamberden isteniyor. İşte izahı bu. Konu üzerinde çalışma yaparken ayrıntıları öğrenirsin. Peygamber, bu basit görevi yerine getirmek için bir canlı gibi davranma sadeliğini gösteriyorsa sen buna nasıl isyan edebilirsin, sen kimsin? Cevap ver bana.»

Tabii cevap veremedim. Sessizce yürüyüşe devam ettik. Söylediklerinin mantıklı şeyler olduğunu ve sonuçların açıklanmış doktrinlerden doğduğunu itiraf etmek zorundaydım. Asıl mesele bu sonuçları kabul edemeyişim, zehirli birşey yutmuş gibi bunları çıkarıp atmak isteyişimdi.

O anda kendimi Zeb'in dediklerinden ötürü sevgilime bir zarar gelmemiş olduğu düşüncesiyle teselli ediyordum. Zeb'in haklı olduğunu ve Kutsal Peygamberin tutumu üzerinde ahlâki değerlendirme yapmanın benim görevim olmadığını düşündükçe kendimi daha iyi hissediyordum.

Judith'i düşünerek rahatlamamın sebebi

sadece ona günahkâr gözlerle bakmış olmamdan ilerli geliyordu. Bir tek kutsal rahibeye özgü bir kural olamazdı. Artık bu gerçeği görüp endişelenmeye başlayacak kadar zihnimi toparlamıştım. Yine kendimi mutsuz hissediyordum. Zeb birden durup:

— «Bu da ne?» diye bağırdı.

Terasın korkuluğuna doğru koşup aşağıya baktık. Güney taraftaki sur, şehre bakıyordu. Elli altmış kişilik bir grup yokuşa tırmanıyor, sarayı çevreleyen surlara doğru hızla ilerliyordu. Önlerinde uzun cüppeli bir adam koşuyordu, adamın başı dönüktü. Mabet kapısına yönelmişti.

Zebediah aşağıya bakıp kendi sorusuna kendi cevap verdi:

«Gürültünün sebebi anlaşıldı. Bir kısım halk toplanmış bir paryayı taşta tutuyor. Herhalde saat beşten sonra getto sınırı dışında yakalanmak densizliğini göstermiş» diyerek aşağı baktı ve başını salladı: «Kurtulacağını hiç sanmıyorum» diye ilâve etti.

Zeb'in kehaneti anında çıktı. Adamcağız kürek kemiklerinin arasına isabet eden koca bir taşın etkisiyle yere yığıldı. Tabii derhal üzerine çullandılar. Doğrulamaya çabaladıysa da düzinelerce taş başına yağdı ve zavallı boş bir çuval gibi yıkıldı. Kırık, tiz bir çığlık atarak cübbesini, siyah gözlerinin ve Roma'lılara özgü burnunun üzerine çekti.

Bir dakika sonra, taş yığını ve bu yığın arasından dışarı çıkmış terlikli bir ayaktan başka görülecek şey kalmamıştı. Titredi, hareketsiz kaldı.

Midem bulanmıştı. Başımı çevirdim. Zebediah yüz ifademi farketmişti.

«— Neden şu paryalar hristiyanlığı kabul etmemekte direniyorlar bilmem. Aslında zararlı insanlar değiller» dedim.

Tek kaşını kaldırarak bana baktı:

«— Belki hristiyanlık onlar için kutsal değil. Adamın kendisini tanrısına nasıl yönelttiğini görmedin mi?»

«— Fakat o gerçek tanrı değil ki.»

«— O başka türlü düşünüyor olmalı.»

«— Ama hepsi biliyor, sık sık kendilerine anlatıyoruz.»

Zeb bunları söylerken öyle sinir bozucu bir şekilde gülümsüyordu ki, dayanamadım:

«— Seni bir türlü anlayamıyorum Zeb. Daha on dakika önce bana doktrinlerin doğruluğu konusunda öneriler veriyordun, şimdi de kalkmış putperestliği savunuyorsun. İkisini bağdaştırıyorsun.»

Zeb omuz silkti.

«— Aman sende, ben şeytanın bile avukatlığını yapabilirim. West Point'teyken münazara grubundaydım, hatırlamıyor musun? Günün birinde ünlü bir teoloji uzmanı olaca-

ğım. Tabii Ulu Yargıç daha önce hakkımdan gelmezse.»

«— Şey... Yani sen tanrıya inanmayı taşlamayı doğru buluyorsun, değil mi?»

Sonra birden konuyu değiştirerek:

«— İlk taşı kim attı, gördün mü?» diye sordu.

Görmemiştim. Bunu kendisine bildirdim. Dikkatimi çeken tek nokta taşı atanın köylü kılıklı bir erkek oluşuydu. Kadın veya çocuk değildi atan.

«— Atan Snotty Fassett'ti...» derken dudak büktü.

Fassett'i çok iyi hatırlıyordum. Benden üç sınıf büyüktü ve bir bir buçuk yıl, acemi-yim diye anamdan emdiğim sütü burnumdan getirmişti.

«— Demek böyle. Entelijans çalışmalarını içimin kaldıracağını sanmıyorum, Zeb» diye cevap verdim.

«— Provokatör bir hafiye olarak çalışamayacağın muhakkak. Yine de Konsül'ün, zaman zaman bu tür çalışmalara ihtiyaç duyacağından eminim. Yeraltı Teşkilâtı hakkındaki dedikodular falan...»

Son sözleri üzerinde durarak:

«— Zeb, sence yeraltı teşkilâtı var mı? Peygambere karşı organize edilmiş bir fesatçı grubu olabileceğine inanmıyorum» dedim.

«— Şey, Batı Sahilinde bazı huzursuzluklar olduğu muhakkak. Neyse boş verelim şimdi bunlara. Bizim görevimiz nöbet tutmak.»

2

AŞK VE YEMİN

UNUTALIM demişti ama unutmaya fırsat vermediler. İki gün sonra içerdeki muhafızların sayısı iki katına çıkarıldı. Gerçek bir tehlike olabileceğine aklım ermiyordu. Çünkü saray gelmiş geçmiş kalelerin en güçlüsüydü. Alt kesimindeki dehlizleri şarapnellere bile karşı koyacak nitelikteydi. Üstelik, Saray'a giren bir kimse, Mabet bölümünden bile girse, peygamberin özel dairesi önünde nöbet tutan muhafızın görebileceği yere gelmeden önce on kere görülürdü. Yine de yüksek mevkide bulunanlar gün geçtikçe kuşkulu bir havaya bürünüyorlardı. Mutlaka bunun bir nedeni olacaktı.

Zebediah'la aynı gün nöbet tutacağımı öğrenmek beni sevindirmişti. İki misline çıkan nöbet saatleri, o yanımda olunca bana kolay gelecekti. Zeb'e gelince o uzun gecelerde Judith'den ve Yeni Kudüs'teki durumdan

üzüntüyle bahsederek zavallının kafasını şişiriyordum. Nihayet şöyle dedi:

«— Bana bak, budala John...»

Yine acemilik günlerimdeki gibi bana sert davranıyordu.

«— O kıza aşık mısın sen?»

Tevil etmeye çalıştım. Çünkü bunu henüz kendi kendime bile itiraf etmemiştim. Konuşmama meydan vermeksizin ekledi:

«— Seviyor musun, sevmiyor musun, kararını ver. Seviyorsan bazı pratik şeyler üzerinde duracağız, yoksa bir daha onu ağzına alma.»

İçimi çektim ve gözümü karartarak:

«— Zannedersen seviyorum Zeb. İmkânsız gibi görünüyor, üstelik günah olduğunu da biliyorum ama ne yapayım... Kaptırdım kendimi bir kere» dedim.

«— Dediklerin doğru üstelik böyle birini sevmek çılgınlık. Fakat bu konuda seninle konuşmak anlamsız. Pekâla, ona aşıksın, sonra ne olacak?»

«— Ha?»

«— Ne yapmak istiyorsun? Onunla evlenmek mi?»

Bunu düşünmek beni son derece üzmüş, tü, ellerimle yüzümü kapadım ve:

«— Tabii isterim? Fakat bunu nasıl yapabilirim?» diye itiraf ettim.

«— Doğru yapamazsın. Buradan başka

yere aktarılmadan önce evlenmen imkânsız. Hele o, hiç evlenemez. Peygamber mührüyle damgalanmış olduğu için yeminini bozması da mümkün değil. Yalnız yüzün kızarmadan gerçekleri bütün çıplaklığıyla kabul edebilirsen yapabileceğin çok şey var. Kendini bu aşırı dindarlıktan kurtarabilirsen onunla baş-baş tatlı saatler geçirebilirsin.»

Bir hafta önce olsaydı onun ne demek istediğini kavrayamazdım, ama şimdi her şeyi anlıyordum. Böyle şerefsizce ve günah bir davranışta bulunmamı teklif ettiği için ona kızamıyordum bile, gerçeği söylüyordu. Bu kara lekenin bir kısmı benim ruhumdaydı. Başımı sallayarak:

«— Böyle konuşma Zeb. Judith senin bildiğin kadınlardan değil» dedim.

«— Pekâla, unutalım öyleyse. Bir daha da onu ağzına alma.»

Dertli dertli iç çektim:

«— Bana karşı böyle zalim davranma Zeb. Bu işin üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyorum,» diyerek bir yukarı bir aşağı şöyle bir baktım tehlikeyi göze alarak korkuluk duvarına oturdum. Kutsal Varlığın dairesi önünde değil, doğu taraftaki surda nöbet tutuyorduk. Baş nöbetçi yüzbaşı Peter van Eyck'ti. Çok şişman olduğu için her nöbetinde ancak bizim bulunduğumuz yere bir kere gelirdi. Bu nedenle her şeyi göze aldım. Son za-

manlarda doğru dürüst uyumamıştım, perişandım.

«— Özür dilerim.»

«— Bana kızma Zeb. Böyle şeyler bana göre değil. Hemşire Judith'e göre de değil.»

Doğduğum çiftlik gibi yüz altmış ekralık bir çiftliğimiz olacak, tavuklar domuzlar besleyecektik, çocuklarımız çıplak ayak, elleri yüzleri kir içinde oynaşacaklar. Tarladan geldiğimde Judith'in yüzü neşeye aydınlanacak, öpeyim diye yüzünün terini önlüğüne silecekti... İşte benim istediğim buydu. Pazar âyinleri ve toplantılar dışında Kilise ve Peygamberle hiçbir ilişkimiz olmayacaktı.

Fakat bu hayalim asla gerçekleşemezdi, asla! Onun için bu fikri kafamdan silip attım:

«— Zeb, kusura bakma ama merak ettim, bu tür olayların burada eskidenberi sürüp gittiğini söylüyorsun. Nasıl oluyor? Burada altın bir kafeste kapalı gibi yaşıyoruz. Bana mümkün görünmüyor» diye devam ettim.

Öyle pis pis sıırttı ki içimden onu tokatlamak geldi. Fakat sesinde en ufak bir şaka yoktu:

«— Meselâ senin durumunu ele alalım.»

«— Konumuz bu değil.»

«— Sadece misal olarak», dedim: «Şu an-

da Hemşire Judith'i bulmak imkânsız. Odasına kapanmış. Fakat.»

«— Ne? Tutukladılar mı onu?» derken (engizisyon ve engizisyoncular) hakkında Zeb' in dediklerini düşünerek deli oluyordum.

«— Yo, yo, kilit altında bile değil. Sadece odasından çıkmaması bildirilmiş hepsi o kadar. Ekmek su vermişler, dualarla başbaşa. Kalbini temizleyip onu ilahî görevini yerine getirmeye hazırlıyorlar. Olayları gerçeğin ışığında görebildiği zaman yeniden kurası çekecek. Bu defa bayılıp, toy bir kız gibi budalalıklar yapmayacak.»

İlk tepkilerden sıyrılıp daha sakın düşünmeye çalıştım.

«— Hayır, Judith bunu yapamaz. Ölünceye kadar odasında hapis kalacağını bilse yine yapamaz» dedim.

«— Yaa? Ben senin yerinde olsam bu kadar emin konuşmazdım. Çevresindekiler son derece ikna edici olabilirler. Hem düşün bir kere senin yerin değişecek olsa ne yapardın? Farzet ki Judith gerçek ışığı gördü.»

«— Zeb bütün bunları nereden biliyorsun?»

«— Aman be, canın cehenneme. Tam üç yıldır buradayım ben. Benim de dalgam olmadı mı sanki? Baktım onun için çok üzülüyorsun, hem açıkçası bu yüzden pek sıkıcı oluyorsun. Ben de bizim kızlara sordum. Şimdi

devam edelim. Diyelim ki Judith ilâhi ışığı gördü ve kurası çekildi, Peygamber'e karşı kutsal görevini yerine getirdi. Bundan sonra o da diğerleri gibi çağırılır. Sırası ayda bir ya da daha seyrek gelir. Peygamber onda müstesna bir güzellik görmezse adı kuraya bile girmez. Tabii bu kadar uzun süre beklemek şart değil ama sabretmek daha iyi...»

«— Bütün bunlar yüz kızartıcı şeyler.»

«— Sahi mi? Bence Hazreti Süleyman da aynı yöntemi uyguluyordu. Hem onun boyunda Bizim Kutsal Varlığa göre çok daha fazla kadın vardı. Sonradan sözü geçen bu bakireyle aranızda karşılıklı bir anlaşmaya varabilerseniz, mesele sadece adetleri yerine getirmeye kalır. Büyük Hemşireye bir hediye hazırlarsın, gerektiğinde yeni yeni hediyeler verirsin. Kimleri idare etmek lâzım geldiği konusunu ben sana söylerim. Bu koca taş bina da bir sürü karanlık arka merdiven var. Bütün adetler yerine getirildikten sonra ben nöbet tutarken sen pekâlâ yatağında sıcak ve yumuşacık bir sevgiliyle yatabilirsin.»

Onun bu aşağılık izah tarzı karşısında patlamak üzereyken kafam başka bir noktaya kaydı ve:

«— Zeb, biliyorum yalan söylüyorsun. İtiraf et beni zora koşturmak, kızdırmak istiyorsun. Bulunduğumuz odada bir yerde bizi gören bir göz, dinleyen bir kulak var. Bunları

bulup tellerini kesmeye çalışacak olsam, emniyet görevlisi kapıyı üç dakika içinde tıklatacaktır.»

«— Ee, ne olacak yani? Burada her odada bir göz, bir kulak vardır. Onları yok farzet.»

Ağzım bir karış açık kalmıştı.

«— Yok farzet» diye devam etti: «Bak John, böyle ufak tefek saygısızlıklar kiliseyi tehdit eden şeyler değildir. İhanet ve putperestlik kötüdür. Bu tür yaramazlıklar sadece siciline geçer ve gerçekten önemli bir suç işlemezsen kimse bunun üzerinde durmaz. Önemli bir suçunu yakalarlarsa, sorgu sual etmeden asıverirler. Dostum, onlar dosyalarında bizlere ait böyle ufak tefek suç delilleri bulunmasını isterler. Bu güveni arttırır. Mutlaka senin yüzünden tedirgin oluyorlardır. Çünkü mükemmel, kusursuz bir insansın, böyleleri tehlikeli sayılır. Belki bu yüzden, daha ileri eğitim için seni hazırlamadılar.»

Zihnimde ima edilen yanlış maksatları değerlendirmeye çalıştım. Yani çark içinde dönen çarkları. Sonra vazgeçtim.

«— Ne demek istediğini bir türlü anlayamıyorum. Bak Zeb, bütün bunların ne benimle ne de Judith'le ilişkisi var. Ne yapacağımı biliyorum ben. Bir çaresini bulup onu buradan çıkarmalıyım.»

«— Hmm... Kolay kolay fethedilmez bir kale var karşında dostum.»

«— Fethetmek zorundayım.»

«— Sana yardım etmek isterim. Belki ona bir haber ulaştırabilirim.»

Onu kolundan yakalayıp:

«— Bunu yapabilir misin, Zeb?» dedim. İçini çekerek:

«— Keşke bekleyebilseydin. Yo, zihnindeki romantik hayalleri silip atmaya faydası olmazdı bunun. Şu anda tehlikeli. Peygamber'in emriyle disipline tâbi tutulduğu şu günlerde son derece tehlikeli. Harp Divanı'nda gözlerini kendi kılıcına dikmiş vaziyette hayal etmek enteresan.»

«— Onu bile göze alırım. Hattâ engizisyonu bile...»

Kendisinin de en az benim kadar tehlikeye girdiğini bana hatırlatmamıştı. Sadece:

«— Pekâlâ, söyle bakalım ne haber göndereceksin?» dedi.

Bir saniye kadar düşündüm. Mesajımın kısa olması lâzımdı.

«— Kurası çekildiği gece görevli bulunan gencin kendisini çok merak ettiğini söyle.»

«— Başka?»

«— Evet, ona emrinde olduğumu bildir.»

İnsan bu sözleri hatırlayınca pek şatafatlı buluyor. Şüphesiz öyleydi. Fakat o andaki duygularım bu yöndeydi.

Ertesi gün öğle yemeğinde peçetemin içine sıkıştırılmış bir kâğıt parçası buldum. Ace-

le yemeğimi bitirdim ve okumak için dışarı çıktım. Şöyle yazmıştı:

«— Yardımınıza ihtiyacım var, size minnettarım. Bu gece buluşalım.»

İmzasızdı, Sarayın herhangi bir yerinde kullanılan tipte alelade bir daktiloda yazılmıştı. Zeb odaya dönünce kâğıdı ona gösterdim. Şöyle bir göz attıktan sonra kayıtsız bir sesle:

«— Hadi çıkıp biraz hava alalım. Çok yemişim, neredeyse uyuyup kalacağım» dedi.

Terasa çıkıp da gözlerden ve kulaklardan uzaklaşınca alçak sesle küfretmeye başladı:

«— Sen asla fesatçı olamazsın. Yemektekilerin yarısı peçetenin arasında bir mesaj bulunduğunu farketmiştir. Kuzum, neden öyle yemeğini acele mîdene indirip dışarı koştun? Bu yetmiyormuş gibi bir de yukarda mektubu bana verdin. Etrafa yerleştirilen gizli gözlerin herşeyi fotoğrafla tespit ettiğini bildiğin hâlde nasıl yaparsın bunu? Kuzum, akıllar dağılırken sen neredeydin?»

İtiraz edecek oldum ama o, lâfı ağzıma tıkayarak:

«— Neyse bırakalım şimdi bunu. Biliyorum, niyetin ikimizin de boynunu ipe vermek değildi. Fakat iyi niyet insanı yargıç kararından kurtarmaya yeterli değil. Şunu iyice kafana koy. Entrikada ilk prensip olağan dışı bir iş yaparken görülmemektir. Yaptığın şey

zararsız gibi görünse de dikkat etmelisin. Belki inanmayacaksın ama azıcık da olsa alışılmış düzenin dışına çıkmak tecrübeli bir inceleme uzmanının gözünden kaçmaz. Yemekhanede her zamanki kadar zaman harcaman, yemekten sonra oyalanıp gevezelik etmen gerekirdi. Sonra da kendini iyice emniyette hissedene kadar bekleyip mektubu öyle okumalıydın. Nerede şimdi?»

«— Yeğimin cebinde» diye cevap verdim. «Merak etme şimdi çiğner yutarım.»

«— Dur o kadar acele etme.» Zeb bunları söyleyerek yanımdan uzaklaştı ve bir iki dakika sonra geri geldi:

«— Aynı büyüklükte ve şekilde bir kâğıt getirdim, ikisini değiştir ve asıl mektubu ye. Yalnız kâğıtları değiştirip sahicisini çiğnediğini belli etme.»

«— Tamam. İkinci kâğıt nedir?»

«— Zar atmada başarıyı sağlayacak bazı ipuçları.»

«— Hah, bu da kanunsuz birşey.»

«— Biliyoruz, taş kafalı sende. Faka seni kumar delilleriyle yakalarlarsa daha başka ve ciddi şeylerden şüphelenmezler. Olsa olsa çavuş sana yemek vermez, para cezası keser ve bir iki saat süreyle tövbe ettirir. Şu noktaya iyice kulak ver John: Şayet herhangi bir konuda senden şüphe ederlerse, delilleri hafif göstermeye çalış, sakın kar gibi lekesiz görün-

meye kalkışma. Böyle yaparsan senin için daha iyi olur.»

Zeb haklıymış. Geçit töreni için soyunup üniforma giydiğimde herhalde ceplerimi arayıp kâğıdın fotoğrafını çekmiş olacaklar ki yarım saat sonra Nöbetçi Subay'ın odasına çağırıldım. Bana subay adayları arasında kumar oynandığına dair göreceğim belirtilere dikkat etmemi, bunun bir günâh sayıldığını ve genç subayların bu belâdan uzak kalmasını istediğini söyledi. Çıkarken elini omzuma koyup:

«— Sen iyi bir çocuksun John Lyle. Anlayana bir çift söz kâfi» dedi.

X X X

O gece Sarayın güney taraftaki girişinde Zeb'le beraber ara nöbeti tutuyorduk. Nöbet süresinin yarısı geçtiği halde Judith'den haber yoktu. Kendimi yabancı bir evdeki kedi gibi tedirgin hissediyordum. Zeb de beni yatıştırmağa çalışıyordu. Nihayet iç koridordan yumuşak ayak sesleri geldi ve kapıda bir hayalet belirdi. Zebediah bana tura devam etmemi belirten bir işaret yaptı. Kendisi de kontrola gitti. Gitmesiyle gelmesi bir oldu. Kendisiyle gitmemi işaret ediyordu. Titreyerek içeri

girdim. Karanlıkta bekleyen Judith değil, benim için tamamen yabancı bir kadındı. Konuşmaya başlayacağım sırada Zeb eliyle ağzımı kapadı.

Kadın koluma girmişti. Beni koridordan aşağı çekiyordu. Dönüp geriye baktım. Zeb'in giriş yerindeki silüeti bizi kamufle ediyordu. Rehberim durdu beni bir girintiye doğru itti, cübbesinin katları arasından bir alet çıkarak ileri geri salladı, kendi çevresinde dolaştırdı. Sonunda:

«— Şimdi konuşabilirsiniz, tehlike yok» diyerek sessizce uzaklaştı.

Koluma hafif bir elin temas ettiğini hissederek:

«— Judith» diye fısıldadım.

Öyle yumuşak bir sesle:

«— Efendim» dedi ki güç işittim.

Bir anda kollarım boynuna dolanıverdi. Önce hayret dolu bir çığlık attı sonra o da bana sarıldı, sıcak nefesini yüzümde hissediyordum. Acemice öpüştük. Fakat bu buseler de çılgınca bir ihtiras vardı.

O ara konuştuklarımız kimseyi ilgilendirmez, zaten doğru dürüst anlatmama da imkân yok. İsterseniz bu davranışımıza romantik çılgınlık deyin, isterseniz cehalet ve düzensiz yaşantı sonucu gecikmiş bir gençlik aşkı deyin. Sanki küçük bir köpeğin ısırıldığı yer, büyüğünkünden daha mı az acır? Ne derseniz

deyin, bize kahkahalarla gülün farketmez. O anda biz, dünyanın en değerli yakutları, altınları, pırlantalarıyla boy ölçüşemeyecek bir mutluluk rüyası içindeydik. O anı yaşamadınız, o anlatılmaz başdöndürücü zevki tatmadınızsa çok yazık.

Nihayet biraz olsun sakinleşmiş, daha mantıklı konuşabilecek hale gelmiştik. Kur'anın kendisine çıktığı geceyi anlatmaya çalışırken ağlamaya başladı. Onu sarsarak:

«— Sus, anlatmana lûzum yok, biliyorum» dedim.

«— Ama bilmiyorsun, bilemezsin. Ben... o,» diye söylendi.

Onu tekrar sarstım ve:

«— Yeter, yeter diyorum sana. Artık göz yaşı dökmek yok. Herşeyi biliyorum. Seni buradan kaçırmazsak yine aynı şeyle karşılaşacağımı da biliyorum. Şimdi ağlamanın, sinirlenmenin sırası değil. Plân yapmamız lâzım.»

Bir saniye kadar ölü gibi sessiz durdu. Sonra ağır ağır:

«— Yani benim... Terketmemi mi istiyorsun? Bunu düşündüm. Tanrı bağışlasın, hem de nasıl arzuladım bunu bilemezsin. Fakat nasıl kaçabilirim?»

«— Henüz bilmiyorum ama bir yolunu bulacağız. Buna mecburuz» diye cevap verdim. Bundan sonra çeşitli ihtimaller üzerinde tartıştık. Kanada, bulunduğumuz yerden sa

dece üç yüz mil uzaktaydı. New York Eyaleti'nin dış kesimlerini iyi biliyordu. Zaten bütün bildiği yer buralardı. Fakat orada sınır, diğer yerlerden çok daha büyük bir kontrol altındaydı. Sahilde gümrük muhafaza gemileri radar hatları, karada da dikenli tel ve nöbetçi kuleleri vardı... Ayrıca yetiştirilmiş köpekler de kullanıyorlardı. Eğitim görürken bu tür köpekleri yakından görmüştüm. Tanrı düşmanımı bile bunların pençesine düşürmesin!

Fakat Meksiko düşünülemezdi, çünkü çok uzaktaydı. Güney'e doğru gidecek olsa yirmi dört saat geçmeden yakalanırdı. Kimse bile-rek yüzü açılmamış bir bakireyi evinde barındırmazdı. Kesin ve amansız kanunlara göre, **ona yardım eden iyi kalpli kimse** de aynı derecede suçlu sayılacak ve ölümle cezalandırılacaktı. Geceleri yol alıp gündüz saklanmayı, karnını doyurmak için çalmayı ya da açlığı göze almayı gerektirse de Kuzeye gitmek hiç değilse daha kolaydı. Albany yakınlarında Judith'in bir teyzesi vardı. Sınırı geçmesi için bir çare bulunana kadar teyzesinin onu saklayacağından emindi.

«— Bizi saklar, biliyorum» dedi.

«— Bizi mi?» diye sorarken kimbilir ne salak bir görünüşüm vardı. Kendimi onu buradan kurtarma problemine o derece kaptırmıştım ki, o konuşuncaya kadar, birlikte kaçmayı ümit ettiğini farkedemedim.

«— Beni yalnız mı göndereceksin yani?»

«— Şey... Başka bir yol düşünmedim hiç.»

«— Olmaz.»

«— Bak beni dinle Judith. En önemlisi bir an önce buradan uzaklaşmak. Yolculuk yapan iki kişinin mimlenmesi bir kişinin mimlenmesinden daha kolaydır. Şey yapmak saçmalık...»

«— Olmaz, gitmem ben.»

Bir anda düşündüm. İkisi de aynı şeydi. Onu görevini terketmeye zorlarken ben de aynı derecede ihanet etmiş oluyordum.

«— Önce seni kaçıracağız, en önemlisi bu. Bana teyzenin oturduğu yeri bildir, sonra da yolumu bekle.»

«— Sensiz olmaz.»

«— Gitmen lâzım. Peygamber...»

«— Şu anda seni kaybetmekten daha hayırlı.»

O zamanlar kadınları hiç anlamıyordum, hoş halâ da anlamıyorum ya! Daha iki dakika önce vücudunu Kutsal Varlık'a teslim etmektense ölümü göze alıyordu. Şimdi ise geçici bir ayrılığa katlanmamak için onun koununa girmeye istekli görünüyordu. Şu kadınları anlayamıyorum. Bazen onlarda mantık denen şeyden eser yok diye düşünüyorum.

«— Bak, bir tanem, henüz seni Saray'dan nasıl kaçıracağımızı kararlaştıramadık

bile. Her ikimizin aynı anda kaçması imkânsız. Bu aşikâr. Anlıyorsun değil mi?»

«— Olabilir fakat bu gerçek hoşuma gitmiyor. Ee söyle bakalım nasıl kaçacağım? Ne zaman kaçacağım?» diye inatçı bir ifadeyle sordu.

Yine bu sorunun cevabını bilmediğimi ona itiraf etmek zorunda kalmıştım. En kısa zamanda bu konuda Zeb'den akıl alacaktım, fakat başka bir düşüncem yoktu.

Judith'in bir fikri vardı.

«— John seni buraya getiren Bakire'yi tanıyor musun? Hayır mı? Hemşire Magdalene'dir o. Durumu ona söylemekte bir sakınca olmadığını biliyorum. Belki bize yardım etmek ister. Çok zekidir.»

Şüpheyile ona bu konudaki fikrimi bildirmeye çalışırken Hemşire Magdalene sözümü kesti. Yanımıza doğru sokulurken:

«— Çabuk, nöbet yerine dön» diye mırıldandı.

Dışarı koştum. Tam zamanında yerime varmışım, normal turunu yapan devriyeye yakalanmaktan paçamı güç kurtardım. Zeb'e ve bana selâm verdi, biz de karşılık verdik. Yaşlı budalanın canı gevezelik etmek istiyordu besbeli.

Giriş yerindeki basamaklara oturup bir hafta önce katıldığı basit bir eskrim maçındaki başarısıyla övünmeye başladı. Nöbet tut-

maktan canı sıkılmış bir görevli pozunda, adamla gevezelik eden Zeb'e yardıma çalıştım.

Nihayet ayağa kalktı ve:

«— Yaşım kırkı geçti, biraz da şişmanladım galiba. Doğrusunu isterseniz halâ siz gençler gibi güçlü bileklere ve keskin gözlere sahip olduğumu bilmek hoşuma gidiyor» dedi. Silahını doğrulturken: «Sarayın içinde de bir tur atsam iyi olacak. Bu günlerde tedbir lâzım. Dediklerine göre Yeraltı Örgütü yine faaliyete geçmiş» diye ilâve etti. Sonra el fenerini yakıp koridorun aşağı kesimine doğrulttu.

Korkudan taş kesildim. O koridora bakacak olsa, girintiye gizlenmiş iki kadını görmemesi imkânsızdı.

Fakat Zebadiah sakın ve rahat bir edayla:

«— Bir saniye Büyük Birader, acaba kazandığınız şu son eskrim maçındaki ataklarınızı tarif edebilir misiniz? Anlatırken pek kavrayamadım.»

Devriye oltanın ucundaki yemi yutmuştu:

«-- Tabii, memnuniyetle oğlum» diyerek basamaklardan indi ve düzlüğe geldi.

«— Kılıcını çek. Dikkat. Kılıcını altı hizasında benimkiyle çaprazla, çek ve bana saldır. Bak, öyle tut da sana yavaş yavaş göstereyim. Kılıcının ucu benim göğsüme yaklaşır-

ken...” Hem de ne göğüs, yüzbaşı van Eycke kanguru gibi maltız karınlıydı...” Ben onu, kılıcımın geniş yeriyle karşılayıp anında sana doğru iterim. Buraya kadarı kitaplarda anlatılanlardan farksız. Fakat hamleyi tamamlamam ben. Çünkü ne kadar sert olsa bu darbeye karşı koyabilirsin. Bunu bildiğim için ben kılıcımın ucunu aşağı doğru indirip sana yönünü şaşırtırım. Bu arada çenenden bileğine kadar herhangi bir yerinden yaralayabilirim» dedi ve anlattığı saldırıyı tarif etti, birbirine değen kılıçlar şakırdadı. «Hadi şimdi sen de, aynı şeyi bana uygula.»

Zeb onun dediğini yaptı, aynı atağı tekrarladılar, devriye geri çekildi. Bu hareketi her defasında biraz daha hızlandırarak tekrarladılar. Devriye geriliyor, Zeb'in kılıcından kıl payı kurtuluyordu. Gerçek kılıçlarla, hem de maskesiz göğüslüksüz eskrim yapmak şiddetle yasaktı. Fakat devriye bu işte gerçekten ustaydı... Yeteneğine son derece güvenen bir kılıç oyuncusuydu. Bu nedenle Zeb'in gözünü çıkartmayacağını veya yara almayacağını biliyordu. Bütün heyecanıma rağmen oyunu dikkatle izledim. Bir zamanlar askeri sanat sayılan güzel bir gösteriydi. Zeb onu iyice sıkıştırdı.

Oyunu, girişe 50 yarda kadar uzaklık bir noktada bitirdiler, nöbet odasından da aynı

uzaklıkta bulunuyorlardı. Bu gösteri devriye-yi yormuştu, soluk alışlarını duyabiliyordum.

«— Güzel oynadın Jones» diye soludu. Gayet ahenkli karşı ataklar yaptın. İyi ki, gerçek karşılaşma bu kadar uzun sürmüyor. Koridoru sen kontrol etsen iyi olacak» diyerek nöbetçi odasına yöneldi. Giderken de neşey-le: «Tanrı seni korusun,» dedi.

«— Tanrı sizinle olsun efendim,» derken Zeb, kılıcının kabzasını çenesine doğru tutarak selâm durumuna geçti.

Devriye köşeyi döner dönmez rahat vaziyeti aldı, ben de acele koridordaki girintiye koştum. İki kadın hâlâ oradaydı, simsiyah duvara yapışmışlar kendilerini gizlemeye çalışıyorlardı.

«— Gitti, bir süre rahatız, korkmanıza lûzum yok» dedim.

Judith, Hemşire Magdalene'e içinde bulunduğumuz çıkmazdan bahsetmişti. Birlikte bu konuyu fısıltı halinde tartıştık. Hemen karar vermemiz için ısrar etti.

«— Judith'in ruhunun temizlenmesi işinden ben sorumluyum, bunu bir hafta daha uzatabilirim. Yani bir hafta sonra kura çeker» dedi.

«— Acele etmemiz lâzım,» diye cevapladım.

Derdini Hemşire Magdalene'e açmış bu-

lunan Judith, korkusunu yenmiş görünüyor-
du. Yumuşak bir sesle:

«— Üzülme John, nasıl olsa kuram yeni-
den çekilecek. En iyisi onun sözünü dinleye-
lim.»

Hemşire Magdalene asabi bir hâlde bur-
nunu oynattı ve:

«— Bu konuda yanılıyorsun, Judy. An-
cak göreve döndükten sonra kuran çekilir.
Hem önceden haberin olur» dedi. Sonra: «Da-
ha emin olsun diye, gerekirse sen de bizim
geçtiğimiz yollardan geçersin» diye ilâve etti.
Birden konuşmayı kesip: «Şştt. Ölü kadar ses-
siz olun» dedi ve usulca yanımızdan uzaklaştı.

Yanan ışığın incecik huzmesi girintinin
dışında çömelmiş duran bir cismi aydınlattı.
Balıklama atlayıp, adamın ayağa kalkmasına
fırsat vermeden üzerine çullandım. Hemşire
Magdalene de benden aşağı kalmadı, düşen
adamın omuzlarına çöktü. Hain şöyle bir tit-
redi, sonra hareketsiz kaldı.

Zebadiah koşarak yanımıza geldi ve ger-
gin bir sesle fısıltı halinde:

«— John, Maggie, ne oldu?» diye sordu.

«— Bir casus yakaladık, Zeb,» diye telâş-
la cevap verdim: «Ne yapalım onu şimdi?»

Zeb, cep fenerinin ışığını yakıp:

«— Bayılttınız mı onu?» diye sordu.

Karanlıklar içinden Magdalene'nin sakin sesi duyuldu:

«— Artık ayılmaz o. Kaburgalarının arasına bir bıçak sapladım.»

«— Canın cehenneme.»

«— Mecburdum buna Zeb. Çelik kullanıp yerini berbat etmediğime sevinsene. Yalnız şimdi ne yapacağız?»

Zep hafif sesle ona küfretti, o da yuttu.

«— Çevir de görelim John.»

Adamı çevirdim. Zeb'in elindeki fenerin ışığı adamın yüzünde parladı.

«— Hey, Johnny, Snotty Fassett bu» dedi. Sonra duraladı. «Onun için göz yaşı dökecek değiliz, John,» diye düşündüğünü hisseder gibiydim.

«— Ee, Zeb?»

«— Nöbetçiyi dışarda oyala. Gelen olursa koridoru kontrole gittiğimi söyle. Bu leşi bir yere atmam gerek.»

Judith sessizliği bozarak:

«— Üst katta ölü yakmak için bir fırın var... Sana yardım edeyim» dedi.

«— Çok yamansın kızım... Hadi iş başına John.»

İtiraz edip bunun kadınlara göre bir iş olmadığını söylemek istedim, fakat çenemi tuttum ve öbür yana döndüm. Zeb adamı omuzlarından tuttu, kadın da elleriyle birer bacağına yapıştı, bayağı beceriyordu. Şüphesiz da-

ha onlar dönmeden, Snotty'nin vücudu zerrelere ayrılmış olacaktı. Bu işten yakamızı sıyrabilirdik. O anda yaptığımız şey bana cinayet gibi gelmemiştir. Halâ da gelmiyor. Olayların akışına kapılmış gidiyorduk.

Zeb kesin konuşuyordu:

«— Bu iş burada biter. Nöbetimiz on dakikaya kadar sona erecek. Çabucak karar vermeliyiz. Tamam mı?»

Ortaya attığımız fikirler pratik şeyler değildi. Hattâ gülünçtü. Yine de Zeb, bize konuşma fırsatı verdi. Sonra dosdoğru belirtmek istediği noktaya değindi:

«— Beni dinleyin, artık bu sadece Judith'e yardım etmek ve seni derdinden kurtarmak meselesi olmaktan çıktı. Snotty'nin kayıp olduğu anlaşılır anlaşılmaz dördümüz de soruşturma tehlikesiyle karşı karşıya kalacağız.»

«— Haklısın...» dedim istemeye istemeye.

«— Fakat hiç birinizin belli bir plânı yok değil mi?»

Biz cevap vermeyince Zeb:

«— O hâlde yardım istememiz gerekecek... Bunu da ancak bir yerden alabiliriz. Yeraltı Örgütünden» dedi.



ÖRGÜTÜN HİZMETİNDE

PTAL aptal: «Yeraltı Örgütü mü» diye tekrarladım. Judith de dehşet içinde bir hayret nidası savurdu. Sonra umutsuz bir sesle mırıldandı. Hayal kırıklığına uğramış gibi bir hali vardı:

«— Nasıl olur... Nasıl, bu bizim hayatımızı bile tehlikeye sokar. Onlar şeytana taparlar.»

«— Öyle olduğuna inanmıyorum» dedi Zeb genç kıza dönerek.

Judith gözlerini ona dikmişti:

«— Siz de Yeraltı Örgütü üyesi misiniz yoksa?» diye sordu.

«— Yoo.»

«— O halde yardım edeceklerini nereden biliyorsunuz?»

«— Peki öyleyse onlardan nasıl yardım isteyeceksin?» diye ben de ısrar ettim.

Magdalene:

«— Zebediah'ın da bildiği gibi ben o teşkilâtın üyesiyim,» diye Magdalene cevap verdi.

Judith geri çekildi fakat o, sözleriyle Judith'i durdurdu.

«— Beni dinle Judith. Neler hissettiğini biliyorum. Kiliseye karşı olmak düşüncesi bir zamanlar beni de aynı şekilde dehşete düşürmüştü. Sonradan, iman ederek yetiştiğimiz bu düzenin gerisinde neler yattığını öğrendim. Tıpkı şimdi senin öğrenmekte olduğun gibi!» Sonra kolunu genç kızın boynuna dolayarak ilâve etti: «Biz şeytana tapmıyoruz şekerim. Tanrıya karşı savaştığımız da yok. Sadece kendine Tanrının sesi süsü veren Peygamber'e karşı savaşıyoruz. Sen de bize katıl, ona karşı yaptığımız mücadelede bize yardım et, biz de sana edelim. Başka türlü böyle bir tehlikeye giremeyiz.»

Judith aralıktan süzülen cansız ışık altında rahibenin yüzünü inceledi

«— Dediklerinin doğruluğuna yemin edermisin? Yani Yeraltı Örgütünün tanrıya karşı değil de, sadece Paygamber'e karşı savaştığına yemin edermisin?»

«— Tabi ederim, Judith.»

Judith ürpererek derin bir göğüs geçirdi ve:

«— Tanrım sen bana doğru yolu göster. Yeraltı Örgütüne katılıyorum» diye fısıldadı.

Magdalene onun yüzüne bir öpücük konurduktan sonra bize döndü:

«— Eee, ya siz?»

«— Judith girerse ben de girerim,» diye hemen cevap verdim. Sonra kendi kendime: «Tanrım beni affet, buna mecburum» diye fısıldadım.

Magdalene öfkeyle:

«— Size gitmenizi söylemiştim, değil mi? Hepimiz birer çılgınız, engizisyon başkanı kemiklerimizi kıracak» dedi.

Ertesi sabahdan önce başka konuşma fırsatı olmadı. Engizisyon ve daha beter rüyaların etkisinde uyandım. Banyodan Zeb'e ait traş makinesinin neşeli vızıltısı geliyordu. Makineyi budalaca bir neşeyle ağzının çevresinde dolaştırarak geldi ve üzerimdeki örtüleri çekti. Buna hiç tahammülüm yoktur. Kahvaltı etmeden önce neşe gösterisine de. Örtülere tekrar asıldım, onu görmezlikten gelmeye çalıştım. Fakat o beni bileğimden yakalayıp:

«— Kalk bakalım dostum. Tanrının bahsettiği gün ışığı ziyan oluyor. Şahane bir gün. Sarayın çevresinde şöyle çabucak iki tur atmaya ve bir soğuk duşa ne dersin?» dedi.

Bileğimi onun elinden kurtarmaya çalışırken bir küfür salladım. Duyan olsa ahlâk notum sifıra inerdi. O hâlâ yapıyor, baş par-

mağı bileğimde sinirli sinirli bükülüyordu. Zeb'in asabi bir gerginlik içinde olup olmadığını merak etmeye başladığım sırada onun şifreyle bir şeyler anlatmaya çalıştığını farkettim.

«TA-Bİİ OL»? Noktalar çizgiler böyle di-yordu. «ŞAŞ-KINLIK BELİRTİ-Sİ GÖSTER-ME SAKIN-MU- AYENEYE ÇAĞRILACAĞIZ-BUGÜN İKİNDİ VAKTİ-DİNLENME ZAMA-NINDA.»

Umarım şaşkınlığımı belli etmemişimdir. Bu arada birbiri arkasından söylediği saçma sapan lâflara cevap vermeyi ihmal etmedim. Sonra kalkıp, kendimi yeni bir güne hazırlamak gibi o tatsız işleri yapmaya koyuldum. Bir süre sonra bir bahaneyle elimi omuzuna koyup, parmaklarımı bastırarak ona cevap vermeyi başardım.

«TA-MAM-ANLA-DIM»

O gün, her bakımdan berbat geçti. Üniformalı geçitte hata yaptım. Kışladaki acemilik günlerinden bu yana hiç yapmadığım bir şeydi bu. Günlük çalışma sona erince odamıza döndüm. Zeb oradaydı. Ayaklarını kaldırıp, soğuk hava tertibatına dayanmış, New York Times gazetesindeki bir bilmeceyi çözmeye çalışıyordu. Başını kaldırıp:

«— Söyle bakalım küçük kuzu, altı harfli, «Kalbi Saf» anlamına gelen kelime nedir?» diye sordu.

«— Bu kelimeye hiçbir zaman ihtiyacım olmayacak nasıl olsa» diye cevap verip, zırhımı çıkarmaya koyuldum.

«— Neden olmasın John, sence cennete gidemez miyim?»

«— Belki gidersin ama, bin yıl cehennemde ceza çektikten sonra.»

Kapı sert sert vuruldu ve hızla açıldı. Cemaatin ileri gelen din adamlarından ve fahri yüzbaşı Timothy Klyce kafasını içeri uzattı. Burnuyla havayı koklayıp, nezleli bir sesle ve Cape Cod aksanıyla:

«— Merhaba çocuklar, yürüyüş yapmak ister miydiniz?» dedi.

Bence bundan daha kötü bir zaman seçmezdi. Tim baştan savılamayacak tipte çetin bir insandı, hem de birliğin en bağlı elemanıydı. Zeb konuşmaya başladığında ben hâlâ uygun bir cevap bulmaya çalışıyordum.

«— Şehre doğru yürüyeceksek olur. Bazı şeyler almam lâzım.»

Zeb'in cevabı kafamı karıştırmıştı, bazı yazılarım olduğu bahanesiyle kalma çarelerini ararken, Zeb lâfı ağzıma tıkayıp:

«— Boşver şimdi onları. Gece ben sana yardım ederim. Hadi yürü» dedi. Böylece yürüdüm. Bir yandan da «korkudan mı gidiyor?» diye merak ediyordum.

Alt tünellerden geçerek dışarıya çıktık.

Zeb'in yanında sessizce ilerlerken «acaba Klyce'i kasabada ekip geri mi dönecek?» diye düşünüyordum. Koridordaki bir girintiye girdiğimiz sırada, Tim, Zeb'e anlattığı bir noktayı kuvvetlendiriyormuş gibi bir tek elini kaldırdı. Elinin yüzüme yaklaşmasıyla gözlerimde hafif bir püskürme hissettim ve görmez oldum.

Bağırmama vakit olmadan hatta içimde duyduğum bağırma ihtiyacını bastırmaya çalışırken, kuvvetle kolumu üst taraftan yakaladı. Kolumu kavrayan eli beni sola doğru yöneltti. Halbuki benim hatırladığıma göre koridordaki girintinin durumu icabı sağa dönmemiz gerekirdi. Fakat duvara falan çarpmadık, birkaç dakika sonra da körlük hali geçti. Aynı tünelde yürüyorduk galiba. Tim ortadaydı bizi kollarımızdan tutmuştu. Ne o ne de biz konuşuyorduk. Nihayet bir kapının önünde durduk, Klyce bir defa vurdu ve dinledi.

Ben cevabı duymadım, o duymuş olacak ki:

«— İki acemi, yolunu şaşırmış iki yolcu» diye cevap verdi.

Kapı açıldı o önde biz arkada girdik, kanat tekrar kapandı. Karşımızda maskeli, zırhlı bir muhafız vardı, silâhını bize doğru tutuyordu. Arkasındaki kapıya doğru uzanıp bir kere tıklatmasıyla tıpkı kendisi gibi maskeli ve zırhlı bir muhafız geldi, karşımızda durdu. Zeb'e ve bana ayrı ayrı:

«— Arkadaşlarınızın etkisinde kalmadan ve çıkar gözetmeksizin buraya gelip, bütün ciddiyetinizle ve gönüllü olarak örgütün hizmetine girmek istediğinize yemin eder misiniz?» diye sordu.

«— Ederiz,» diye cevap verdik aynı anda.

«— Gözlerini bağlayıp onları hazırla.»

Sadece ağzımızla burnumuzu dışarda bırakan deri miğferler giydirip çene altından bağladılar. Sonra üzerimizdeki herşeyi çıkarmamız emredildi. Tüylerim diken diken olarak itaat ettim. Bütün zevkim kayboluyordu. Bir erkeğin külotunu çıkarmasından berbat birşey olamazdı, bu durum onu çaresiz bir hâle koyardı. Sonra koluma batırılan iğnenin keskin acısını duydum. Kısa zamanda her şey bana rüya gibi gelmeye başladı. Artık sinirim kalmamıştı. Sırtımda sol kaburgalarımın üzerinde buz gibi bir şeyin temasını hissettim. Bunun sustalı olduğundan hemen hemen emindim. Şöyle bir dokundular mı Snotty Fassett gibi cansız yere serilirdim. Fakat bu beni ürktümüyordu. Sonra bir sürü soru sordular. Makina gibi cevaplandırıyordum bunları, zaten istesem de yalan söyleyemez, herhangi bir şeyi saklayamazdım. Olup biteni kopuk kopuk hatırlıyorum:

«— Kendi arzun ve isteğinle?...» «Yerleşmiş eski usullere itaat et...» «Bir erkek, hür doğmuş, iyi isim yapmış, tavsiye edilir...»

Sonra uzun süre soğuk tuğla zemin üzerinde titreyerek ayakta durdum. Hakkımda hararetli bir tartışma yapılıyordu. Kabul edilebilmem için amaçlarım üzerinde duruluyor olmalıydı. Hepsini duyabiliyor, ağzımdan çıkacak hatalı bir tek kelimenin, sustalının kalbime saplanmasına yol açacağını biliyordum. Tartışmanın aleyhimde olduğundan da habirim vardı.

Tartışmaya kontralto bir ses katıldı. Hemşire Magdalene'yi tanımıştım. Benim için yemin ediyordu. Fakat uyuşmuş vaziyette olduğumdan, umursayamıyordum. Sadece onun sesini dost bir seda diye selâmlayabiliyordum. Nihayet kaburgalarım dayanan sustalı uzaklaştı ve tekrar tenimde iğnenin acısını hissettim. Bir anda o sersemlikten sıyrıldım ve güçlü bas bir ses duydum. Dua ediyordu:

«— Bu Alemin güçlü yaratıcısı, lûtfet... Kutsal adın hürmeti için sevgi, huzur ver ve doğruyu göster. Amin.»

Koro halinde de bir yakarış: «Kabul et.»

Sonra odanın etrafında dolaştırıldım. Hâlâ miğfer başımdaydı, hâlâ sorular soruyorlardı. Bunlar sembolik şeylerdi ve cevapları benim yerime muhafızım veriyordu. Sonra beni durdurup, bu yeni rütbemle ilgili olarak yemin etmeye gönüllü olup olmadığımı sordular. Bu arada yeni işimin, tanrıya, kendime, aileme, ülkeme veya komşularıma karşı gö-

revlerimi yerine getirmeye engel olmayacağı konusunda beni temin ettiler.

«— Yemin etmeye gönüllüyüm» diye cevap verdim.

Sol dizimin üzerine çökmemi istediler, sol elimle de kutsal kitabı tutacaktım. Sağ elimi ise üzerindeki bazı şeylere basacaktım.

Bu yemin ve insanın yüklediği şey öylesine büyüktü ki, numara yapmak budalalığına kalkışacak birinin bile kanını dondurmaya yeterliydi. Sonra o günkü durumda en çok neyi arzuladığımı sordular. Bana öğrettikleri gibi:

«— Işık» diye cevap verdim.

Deri miğferi başımdan çıkardılar.

Örgüte yeni katılmış bir kardeş sıfatıyla, bundan sonra aldığım talimatı söylemem doğru olmaz, zaten bunun gereği de yok. Uzun süren bu talimat ilahî bir güzellik taşıyordu. Ortada dolaşan dedikoduların yakıştırdığı, kötü sözler ve şeytanla hiçbir ilişkisi yoktu. Aksine Tanrı aşkı, arkadaş sevgisi, doğruluk ilkeleriyle doluydu. Eski ve şerefli bir mesleğin prensiplerini veriyor, kullanılacak çalışma araçlarının sembolik anlamlarını açıklıyordu.

Yalnız aklımı başımdan sıçratan bir detaya değinmeden geçemeyeceğim. Başımdaki miğferi çıkardıkları zaman karşımda, sırtında taşıdığı görevin bütün nişanlarını kapsayan üniformasıyla Yüzbaşı Peter van Eyck duru-

yordu. Yüzünde adeta insanüstü bir asalet vardı. Demek her yerde kendini gösteriveren şişko nöbetçi amiri, bu teşkilâtın başıymış.

Dini merasim uzun, vakit kısaydı. Teşkilât toplantısı bitince, savaş konusunda bir araya geldik. Büyük biraderlerin, Hemşire Judith'i teşkilâtın kadınlar koluna kabul etme kararı aldıkları bildirildi. Gerçi teşkilât onu koruyacaktı ama şimdilik onu dışarda bırakmayı uygun görmüşlerdi. Meksiko'ya kaçırılacaktı. Bu nedenle bilmesi gerekli olmayan sırları öğrenmesine lûzum yoktu. Fakat Zeb ve ben Saray Muhafızı olduğumuza göre, gerçekten işe yarayabilirdik, bu sebeple kabul edilmiştik.

Judith'e gerekli talimat ipnotizma altında verilmişti. Engizisyona tâbi tutulduğu takdirde az da olsa bildiklerini söyleyemezdi. Bana beklememi, endişe etmememi söylediler Büyük biraderler, Judith'i, tekrar kura çekmek zorunda kalmadan önce kaçırma işini halledeceklerdi. Bu kadarıyla yetinmem gerekiyordu.

Bunu izleyen üç gün, ikinci vakti dinlenme saatlerinde talimat için götürülüyorduk. Her defasında ayrı bir yoldan ve değişik tedbirler alarak götürüyorlardı bizi. Sarayı imar eden mimar besbelli bizden biriydi. Zira muhteşem bina, resmî plânda görünmeyen, gizli bölümler ve pasajlarla doluydu.

Üçüncü günün sonunda itimat almış birer büyük birader olmuştuk. Böyle çabucak ön plâna çıkmak ancak bunalımlı zamanlarda mümkün olabilirdi. Kavramak için gösterdiğim çabadan neredeyse beynim dağılacaktı. Okulda bile bu kadar zorlanmamıştım. İnsanın rolünü harfi harfine benimsemesi gerekiyordu. Ezberlenecek şeyler hayret edilecek kadar çoktu. Bu benim için bir bakıma hayırlıydı, zira o sayede düşünmeye, endişeye vakit bulmıyordum. Snotty Fasset'in ortadan kaybolmasıyla ilgili pek fazla dedikodu duymuyorduk. Resmen yapılan bir soruşturmadan çok daha korkunç bir gerçektir bu.

Bir emniyet görevlisi ortadan kaybolur da dikkati **çekmez olur muydu?** Snotty'nin bir görevle uzaklaşması uzak bir ihtimal sayılabilirdi. Ancak böyle bir durumda her gün âmirine rapor vermemesi mümkün olabilirdi. Birimizden şüphelenilip kendisine izleme emri verildiği için dolaşırken öldürüldüğü yerde bulunmuş olabilirdi. Bu ihtimal, daha kuvvetliydi. Şayet durum böyleyse, bu sessizlik bir tek anlama gelebilir. Emniyet genel başkanı ipimizi bile gevşek tutuyor, bu arada psikoteknisyenleri vasıtasıyla davranışlarımızı **incelettiriyordu.** Zeb'in ve benim birkaç gün üst üste, dinlenme saatinde ortadan kayboluşumuz günlük rapora mutlaka geçiyordu. Bütün alay aynı derecede şüphe altında olduğuna

göre, kişisel suçlarımız her gün biraz daha artmış sayılıyordu demek.

Böyle konularda asla derine inmem. Teşkilât toplantısında bu konu açılıp tartışılmasaydı, «günler belâsız geçiyor,» diye bayağı rahattım. Ahlâk işleriyle uğraşan Rahib'in adını bile bilmiyordum, emniyet bölümünün yerinden de haberim yoktu. Zaten böyle şeyleri bilmememiz gerekiyordu. Onun varlığından ve Engizisyon Başkanının rapor verdiğiinden haberim vardı, hepsi bu kadar. Yeraltı örgütünün Saray ve Mabede inanılmaz derecede sızmasına rağmen, teşkilâttaki biraderlerimin de benden pek fazla şey bilmediklerini farkettim. Bunun sebebi «Guardian Morals - Ahlâk Bekçileri» grubunda bizden bir tek kişinin bile bulunmayışydı. Bunun nedeni ise çok basitti. Yeraltı Örgütü yeni adayların karakter ve yeteneğini değerlendirmekte çok titizdi. Zira bu kişi bir entelijans subayı görevine atanacaktı. İki grup birbirine son derece zıttı, tıpkı ördekle keçi sürüsü gibi! Muhafızlar, Yeraltı Örgütünün çekiciliğine kapılacak tipleri asla kabul edemezdi. Meselâ Fasset gibi birini istemezlerdi.

Psikolojik ölçüler, matematiğe dayanan bir bilim olmadan önce, bir casusluk cihazı, kilit noktasında bulunca bir şahsın kalbindeki değişikliği ortaya çıkarabilirdi, bunu anlıyordum. Fakat Ahlâk Bekçilerinin böyle bir

endişesi yoktu, çünkü onların kalplerindeki inanç asla değişmezdi. Kendi teşkilâtımızın büyük göreve hazırlanırken ilk günlerde geçirdiği değişiklikler ve baskılar sırasında, bazı olaylara sebebiyet verdiğini, teşkilât odasının tabanında kan lekeleri görüldüğünü de biliyordum. Tabii bu deliller yok edilmişti.

Dördüncü gün teşkilât odasına gitmemiz programda yoktu. Ortadan kayboluşlarımızın anlaşılmasını önlemek için herkesin dikkatini çekecek yerlerde görünmemiz tavsiye edilmişti. Suratımı göstermek için boş vaktimi toplamı odasının dinlenme yerinde dergileri karıştırarak geçiriyordum. Timothy Klyce içeri girip:

«— Bu antika şeyler dışçı muayenehanelerine yakışır. İçinizde bu haftanın «Time» dergisini gören var mı çocuklar?» diye sordu.

Bu sözleri odadaki herkese seslenerek söylemişti ama ona cevap veren olmadı. Bunun üzerine bana dönerek:

«— Jack galiba sen derginin üzerine oturmuşsun, bir dakika kalksana,» dedi.

Söylenerek doğruldum... Dergiyi almak üzere eğilirken kulağıma:

«— Şefin yanına git» diye fısıldadı.

Az da olsa bir şeyler öğrenmiştim. Bu nedenle okumaya devam ettim. Bir süre sonra elimdeki dergiyi bıraktım, gerindim, esnedim ve banyoya doğru yollandım. Fakat girmek-

sizin önünden geçip, teşkilât odasına daldım. Zeb oradaydı, yanında başka biraderler de vardı. Şef Peter'le Magdalene'nin çevresine toplanmışlardı. Odadaki gergin havayı hemen hissettim.

«— Beni çağırtmışsınız, Aziz Şef?» dedim.

Bana şöyle bir göz attıktan sonra tekrar Hemşire Magdalene'ye baktı.

«— Judith tutuklandı» dedi kadın ağır ağır.

Dizlerimin bağı çözülmüştü, güçlkle ayakta duruyordum. Pek çekingen değılimdir. Fiziki cesaret de benim mesleğimde olağanüstü birşey sayılmaz. Fakat bir erkeğıe ailesi veya sevdiğı biri konusunda darbe indirilirse, çaresiz kalır.

«— Engizisyon mu?» diyebildim.

Bakışlarında merhamet yansıtan bir yumuşaklık vardı:

«— Bu sabah onu alıp götürdüler ve ondan sonra onunla ilişki kurmak mümkün olmadı» dedi.

«— Kayıtlara geçmiş belli bir suçu varmı?» diye Zeb sordu.

«— Resmi birşey yok.»

«— Hmm-m-m, bu fena işte.»

«— Bir bakıma da iyi sayılır,» diye Şef

Peter onun fikrine itiraz etti: «Şayet tahmin ettiğimiz meseleyle ilgiliyse, yani Fasset meselesiyle... Ellerinde başka delil yok demektir. Aksi halde dördünüzü de tutuklardı.»

«— Ne yapabiliriz?» diye sordum.

Van Eyck cevap vermedi. Magdelene teselli edercesine:

«— Senin yapabileceğin bir şey yok, John. Bir sürü nöbetçinin beklediği kapıları aşip ona ulaşamazsın» dedi.

«— Ama böyle eli kolu bağlı bekleyemeyiz.»

«— Telâşlanma oğlum. Aramızda oraya girebilecek tek şahıs Maggie'dir. Bu işi ona bırakmalıyız» dedi örgüt başkanı.

Ben tekrar ona döndüm. Maggie içini çekerek:

«— Evet, ama yapabileceğim pek az şey var,» dedi ve odayı terketti.

Bekledik. Zeb oradan ayrılmamızı ve her zamanki yerlerimizde görülmemizin doğru olacağını önerdi. Allahtan van Eyck onun bu fikrini veto etti:

«— Hayır olmaz. Judith'e yapılan hipnotizmanın onu bu büyük sınavdan zararsızca çıkarıp çıkarmayacağından emin olamayız. Siz ikiniz ve Hemşire Magdelene'den başka kimseyi ele veremez, bu da bir şans. Magdale-ne mümkün olduğu kadar bilgi edinene kadar burada güven içinde bulunmanızı istiyorum»

dedi. «Yahut da geri dönmediğini kanıtlayıncaya kadar» diye ilâve etti.

«— Yoo, hayır. Judith bizi asla ele vermez» diye parlardım.

Hüzünlü hüzünlü başını sallayarak:

«— Oğlum, engizisyon altında kim olsa karşısındakini ele verir. Tabii ipnotizmanın etkisi konuşmasını önlerse iş değişir. Dur bakalım, görürüz.»

Kendime yönelmiş düşüncelerime öylesine dalmıştım ki, Zeb'e aldırış ettiğim yoktu. Öfkeyle:

«— Şef, bizi burada evcil tavuklar gibi korurken, Maggie'yi kapana yakalanabileceği bir yere yolladınız,» diye çıkışmasıyla beni hayrete düşürmüştü.

«— Farzedin, Judith konuştu, derhâl Maggie'nin yakasına yapışırılar.»

Van Eyck başını salladı ve:

«— Evet orası öyle ama, bu riski göze almak zorundayız, çünkü elimizdeki tek casus o. Yalnız sen onun için üzülme, tutuklanmadan intihar eder o.»

Bu sözler beni berbat etti. Zira Judith'in tehlike içinde bulunuşu beni üzüntüden uyuşturmuştu. Fakat Zeb:

«— Domuz... Şef, onu göndermemeliydin» diye parladı.

Van Eyck sakın sakın:

«— Disiplini unutma oğlum. Kendine

hakim ol. Bu bir savaş, o da bir asker» diye-
rek öteye döndü.

Böylece bekledik... Bekledik... Bekledik.
Engizisyon gölgesinde yaşamamış birine o
anda bizim neler hisettiğimizi anlatmak çok
güç. Gerçi bu konuda ayrıntılı bilgimiz yok-
tu ama, işkenceden kurtulma talihsizliğine
uğramış kişilere raslamıştık. Engizisyon-
cular şart koşmasa bile çok defa kurbanın
beynini zedeliyor param parça ediyorlardı.

Nihayet Şef Peter yardımcı muhafız su-
bayına gerekli şeyleri ezberleyip ezberlemedi-
ğimizi, bu konuda bir ilerleme olup olmadı-
ğını kontrol etmesini söyledi. Zeb de ben de
beş karış suratla bize söyleneni yaptık. Ken-
dimizi karmaşık ilim kitabına vermek için
amansız bir iyi niyet gösteriyorduk. Hemen
hemen iki saat geçmişti.

Nihayet kapı üç kere vuruldu ve Tyler
açıp, Magdelene'yi içeri aldı. Yerimden fırla-
yıp yanına koştum ve:

«— Eee? söyle?» diye sordum.

Endişeli bir edayla:

«— Sakin ol, John. Gördüm onu» dedi.

«— Nasıl? İyi mi?»

«— Umdüğümüzden çok daha iyi. (Bey-
ni) kafasının içi zedelenmemiş. Bizi ele verme-
diği de belli. Vücudunda bir iki yara izi kalabi-
lir ama genç ve sağlıklı olduğu için çabuk iyi-
leşir.»

Başka gerçekler de öğrenmeye çalıştım ama Şef sözümü kesti ve:

«— Demek engizisyona tâbi tutmuşlar onu. Peki sen onun yanına nasıl girebildin?»

Magdele sözünü etmeye değmez birşeyden bahsediyormuş gibi omuz silkerek:

«— Onun dâvasına bakan engizisyon görevlisi bir raslantı eseri eski bir dostum çıktı. O bana bu iyiliği yaptı ben de karşılık olarak ona başka bir hizmette bulundum.»

Zeb onun konuşmasını kesmeye kalkıştıysa da Şef'in:

— «Sus» diye bağırmasıyla durdu. Şef sonra:

«— Bu işle engizisyon başkanı bizzat ilgilenmediğine göre, olayı Yeraltı Örgütüyle ilgili bulmamışlar anlaşılan» diye ilâve etti.

Maggie kaşlarını çattı:

«— Orasını bilmiyorum. Anladığıma göre Judith daha başlangıçta kendini kaybetmiş. Böyle bir ihtimâl üzerinde durup eşelemeye vakit bulamamışlardır belki. Her ne hâl ise yarına kadar zaman tanımlarını rica ettim. Tabii gerekçe olarak da yeniden sorguya çekilebilecek kadar güç toplaması gerektiğini gösterdim. Yarın sabah erkenden yine ona işkenceye başlayacaklar.»

Van Eyck yumruğunu avucuna vurdu ve:

«— Başlamamalılar. Bu riski göze alamayız. Baş muhafız beni iyi dinle, sizler çıkın,

yalnız Maggie kalsın.»

Oradan, söylemek istediğim bir şeyi belirtmeye imkân bulamadan ayrılmıştım. Hâlbuki ona hayatım bahasına da olsa, bir işaretiyle yardıma hazır olduğumu söylemek isterdim.

O geceki yemek bir işkence olmuştu. Rahip duasını tamamladıktan sonra yemek yemeye, yarenliğe katılmaya çalıştım, fakat boğazımda sanki bir düğüm vardı da lokmaları yutmamı engelliyordu. Yanımda yarı İskoç yarı Cherokee Bearpaw oturuyordu. Kendisi «Tanrının Lûtfu» ünvanını taşırdı. Grace sınıf arkadaşındı ama dostum değildi. Hemen hemen hiç konuşmazdık, bu gece de yine heykel gibi hareketsizdi:

Yemekte çizmesiyle ayağıma bastı, sinirlenerek ayağımı çektim. Fakat az sonra aynı şeyi tekrarladı. Çizmemin üzerine hafif hafif vurmaya başladı.

«— Kıpırdama, ahmak... Sen seçildin... Bu gece senin nöbetinde halledilecek... Ayrıntılı bilgi sonra... Ye ve konuşmaya başla... Nöbete giderken kocaman bir selobant al... Bir futa altı genişliğinde olsun... Mesajı tekrar et.»

Yemeği sürdürüyor gibi yaparak, mesajı tekrarlamayı nasılsa başardım.



HEM EVET HEM HAYIR

GECEYARISI, nöbeti devraldık. Nöbetçi bölüğü görev yerimizden uzaklaşır uzaklaşmaz, Zeb'e yemekte Grace'in bana verdiği mesajdan söz ettim ve talimatımın geri kısmını bilip bilmediğini sordum. Bilmiyordu. Konuşmak istedim ama o lâfı ağzıma tıkadı. Benden daha sinirli görünüyordu.

Ben de nöbet kulübeme gidip tetikte görünmeye çalıştım. O gece batıdaki müstahkem mevkiin kuzeyinde görevliydik. Saray girişlerinden bir tanesi de tur sahamız içinde kalıyordu. Bir saat kadar geçmişti ki karanlık girişte bir hışırtı duydum. İhtiyatla yaklaştım. Bir kadın görür gibi oldum. Magdelene olamazdı, çünkü kısa boyluydu. Kim olduğunu da öğrenemedim. Çünkü elime bir kâğıt parçası tutuşturup, koridorun karanlığında gözden kayboldu.

HEM EVET HEM HAYIR

GECEYARISI, nöbeti devraldık. Nöbetçi bölüğü görev yerimizden uzaklaşır uzaklaşmaz, Zeb'e yemekte Grace'in bana verdiği mesajdan söz ettim ve talimatımın geri kısmını bilip bilmediğini sordum. Bilmiyordu. Konuşmak istedim ama o lâfı ağzıma tıkadı. Benden daha sinirli görünüyordu.

Ben de nöbet kulübeme gidip tetikte görünmeye çalıştım. O gece batıdaki müstahkem mevkiin kuzeyinde görevliydik. Saray girişlerinden bir tanesi de tur sahamız içinde kalıyordu. Bir saat kadar geçmişti ki karanlık girişte bir hışırtı duydum. İhtiyatla yaklaştım. Bir kadın görür gibi oldum. Magdelene olamazdı, çünkü kısa boyluydu. Kim olduğunu da öğrenemedim. Çünkü elime bir kâğıt parçası tutuşturup, koridorun karanlığında gözden kayboldu.

Zeb'in yanına gidip:

«— Ne yapayım? El fenerimin ışığında okuyayım mı?» diye sordum.

«— Aç bakalım.»

Kâğıdı açınca ince bir el yazısıyla dolu olduğunu gördüm. Karanlıkta parlıyordu. Ben okuyabiliyordum ama bu ışık, elektronik gözlerden birinin göremeyeceği kadar cansızdı.

«— Nöbetin tam ortasında, zil çalınca bu mektubun geldiği kapıdan içeri gireceksin. Kırk adım yürüdükten sonra solundaki merdivene sap, iki kat çık. Kuzeye doğru elli adım ilerle. Sağında göreceğin aydınlık giriş, Bakirelerin kaldıkları kesime açılır. O kapıda nöbetçi vardır. Sana karşı koymayacaktır. Fakat onu sersemletmek için uyuşturucu bir bomba kullanacaksın. Aradığın hücre, merkezî doğu - batı koridorunun sonundadır. Kapıda bir ışık nöbette de bir bakire bulunacak. O bizlerden değildir. Onu zararsız hale getirmen şart Fakat onu yaralamam veya öldürmem kesinlikle yasaktır. Yanındaki flasterle ağzını ve gözlerini kapat, elbiseleriyle de ellerini ayaklarını bağla. Sonra anahtarlarını alıp odaya gir ve Hemşire Judith'i kaçır. Belki baygın bulacaksın. Onu nöbet tuttuğun yere getirip, nöbetçi âmirine teslim et. Nöbetçiyi zararsız hale getirdikten sonra çok acele et, çünkü aydınlık girişten geçerken otomatik göz seni görebilir ve alarm çalmaya başla-

yabilir.

Bu kâğıdı yutma, mürekkep zehirlidir. Merdivenin nihayetindeki çöp yakma kazanına at. Tanrı yardımcın olsun.»

Mektubu omuzumun üzerinden okuyan Zeb:

«— Şimdi artık bir tek şeye ihtiyacın var senin. O da mucize yaratmak. Korkuyor musun?» dedi.

«— Evet.»

«— Beraber geleyim mi?»

«— Hayır. Bence emirlere harfi harfine uysak daha iyi olur.»

«— Doğru. Örgüt Şefi benim bildiğim şefse öyle yapmalıyız. Hem belki de arkadan seni korumam, sen yokken ansızın birini öldürmem gerekir.»

«— Aynı fikirdeyim.»

«— Hadi konuşmayı kesip ciddi birer asker olalım.»

Bu sözler üzerine nöbet yerlerimize döndük.

Nöbet yarısındaki iki sessiz tokuşturmadan sonra, mızrağımı duvara dayayıp, kılıcımı, zırhımı, miğferimi ve giymek zorunda olduğumuz diğer tören giysilerini çıkardım. Bunlar bana bu özel işi yaparken engel olabildi. Sonra fırladım.

İki, dört, sekiz ve işte kırk adım. Karanlıkta el yordamıyla soldaki duvarı ve açık ke-

simi buldum. Ayağımla çevreyi yokladım. Merdivenler buradaydı. Sarayın o zamana kadar hiç ayak basmadığım bir bölümüne girmiştim bile. Karanlıkta tahminle ilerlerken, bana talimatı yazan şahsın bu durumu hesaba katmış olmasını diliyordum. Birinci kat, ikinci kat. Olmayan en üst basamağa ayağımı atayım derken neredeyse yüzüstü düşüyorum.

Çöplerin atıldığı fırın da neredeydi? El seviyesinde olmalıydı. Talimata göre merdivenin bitimindeydi. Işık mı yakayım yoksa işi şansa mı bırakayım diye kendi kendimle çilinginca mücadele ederken elim çöp yerinin mandalına çarptı. Derin bir nefes alarak suç delilini içine attım. Burası mutlaka buna benzer bir sürü delili yok etmişti. Acaba bu gerçekten bir çöp yakma fırını mıydı? Bir yük asansörü kapağı olamaz mıydı? Karanlıkta tekrar aradım, açıp elimi içine uzattım.

Eldivenim olduğu hâlde elim kavruldu. Hızla geri çekerken kendimi rahatlamış hissediyordum. Verilen talimata güvenmeye ve daha fazla şüphe etmemeye karar verdim. Fakat kırk adım ilerde geçit, bir çıkıntı yaptı. Bu bana verilen talimatta belirtilmemişi. Durup, tam bir dikkatle çıkıntının çevresini inceledim.

Yirmi beş fit ötede nöbetçi ve çıkış yeri vardı. O da bizlerden biri olacaktı ama ben

işi şansa bırakmadım. Kemerimden bir bomba çıkarıp dokunarak en ileri yoğunluğa ayarladım, ipini çektim ve beş saniye saydım. Sonra fırlatıp çömelmiş vaziyette çıkıntının gerisine çekildim. Böylece kendimi yayılan huzmelerden koruyacaktım.

Beş saniye daha bekledikten sonra başımı uzattım. Nöbetçi yere yığılmış, bomba parçasına çarpan alnı hafifçe kanamaya başlamıştı. Telâşla saklandığım yerden fırladım ve üzerinden atladım. Bir yandan koşmaya çalışırken gürültü yapmamaya da dikkat ediyordum. Bakirelerin dairesine ait orta koridor loştu, sadece mavi gece lâmbaları yanıyordu. Fakat etrafımı görebiliyordum, çabucak geçitin sonuna vardım. Sonra birden durdum. Oradaki kadın muhafız dolaşacağı yerde sırtını kapıya dayamış yerde oturuyordu.

Galiba şekerleme yapıyordu, çünkü başını hemen kaldırmadı. Sonra baktı ve beni gördü. Plân yapacak vaktim yoktu, birden üzerine çullandım. Sağ elimle çığlığını bastırırken sol elimle de ensesine bir kesme indirdim. Tabii öldürücü bir darbe değildi bu. Doğrusu nezaketi düşünecek halim yoktu.

Kadın kendini kaybedince, flasterin yarısını ağzına, geri kalanını da gözlerine yapıştırdım. Sonra elini ayağını bağlamak için sırtındakileri yırttım. Artık çok acele etmeliydim. Çünkü mutlaka giriş yerinde bir göz var-

dı ve birinin bunu çevirip, baygın vaziyetteki nöbetçiyi görme olasılığı kuvvetliydi. Anahtarlarını bir zincirle beline dolanmış buldum, yerden doğrulurken ona yaptıklarım için kendisinden sessizce özür diliyordum. Ufak tefek vücudu bir çocuğunkini andırıyordu. Judith'den bile zavallı bir görünüşü vardı.

Fakat böyle yumuşak hislere ayıracak vaktim yoktu. Uyan anahtarı bulup kapıyı açtım. Artık sevgilim kollarımdaydı.

Derin ve huzursuz bir uykudaydı. Belki de bir ilâcın etkisindeydi. Onu kucaklarken inledi ama uyanmadı. Bu sırada geceliği açıldı ve ona neler yaptıklarını gördüm. Kaçmanın heyecanı içinde olduğum o anda bile yemin ettim. Bunu yapan adam şayet elime geçene kadar yaşarsa ona bunu en az yedi defa ödetecektim.

Nöbetçi hâlâ bıraktığım yerdeydi. Yakalanmadan ve kimseyi uyandırmadan bu işi başardığımı sanıyordum. Tam yerde yatan nöbetçinin üzerinden atlarken arkamdan, koridordan bir «ah» duydum. Şu kadınlar acaba neden geceleri yerlerinde duramazlar? Bu kadın yatmadan önce yapması gereken bir işi halletmek üzere kalkmamış olsa, belki de hiç görülmeyecektim.

Onu susturmak için vakit çok geçti. Sadece kaçtım. Çıkıntıyı geçince karanlığa dalmıştım, bu çok iyiydi. Fakat merdiven başını

geçmiş olduğımdan geri dönmek, el yordamıyla yerini bulmak ve basamakları tek tek inmek zorunda kaldım. Arkada bir yerlerde haykırışlar tiz sesle konuşmalar duyuyordum.

Giriş katına inip geri bakınca gecenin karanlığında kapının silüetini gördüm. Bütün ışıklar yanmış alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Son birkaç adımlık yolu baştankara koştum. Neredeyse Yüzbaşı Van Eyck'in kucağına düşüyordum. Hiç bir şey demeden kızı benim kollarımdan aldı ve binanın köşesine doğru seyirtti. Durmuş, yarı şuursuz vaziyette arkalarından bakıyordum. Zeb'in zırhını vesairemi kuşanmam için bunları bana uzatmasıyla kendime geldim.

«— Bu hali silkip at» diye tısladı: «Alarm sırasında nöbet başında olmamız lâzım.»

Ben göğüslüğün düğmelerini iliklerken o da kılıcımı kuşandırdı. Miğferimi başıma geçirdi, mızrağımlı sol elime verdi. Sonra kapıda silâhlar aleste, tetikler çekilmiş, tam hazır ol vaziyette sırt sırta durduk. Yeni bir emre kadar birşey yapmamız beklenemez, zaten buna izin verilmezdi. Çünkü alarm bizim nöbet yerimizde değildi.

Birkaç dakika kadar heykel gibi hareket-siz durduk. Koşanların ayak seslerini ve selâmlaşmalarını duyuyorduk. O günün nöbetçi subayı koşarak önümüzden geçti, saraya girdi. Kořarken bir yandan da pijamalarının

üzerine göğüslüğünü ilikliyordu. Selâmlayacağı derken neredeyse adamın ödünü patlatacaktım. Arkadan takviye bölüğü rüzgâr gibi geçti. İkişer ikişerdiler. Başlarında da devriyeleri vardı.

Yavaş yavaş heyecan yatıştı. Işıklar hâlâ yanıyordu ama, herhalde biri akıl edip alarmı kesmişti. Zeb fısıltı halinde:

«— Ne zıkkım oldu? Bu Çıngarın çalınmasına sen mi sebebiyet verdin?»

«— Hem evet, hem hayır» diye cevap verdim. Sonra ona uykusu kaçmış hemşireyi anlattım.

«— Hmmm. Bak oğlum bu sana ders olsun da bundan sonra iş başındayken çevredeki kadınlarla dalga geçme.»

«— Onunla dalga geçmiyordum. Odalardan birinden çıkıverdi.»

«— Bu geceyi kastetmiyorum.»

Sustum.

Yarım saat kadar sonra, nöbet vakti sona ermeden çok önce, takviye bölüğü rap rap geri döndü. Başlarındaki devriye onları durdurdu, bizim iki muhafız dışarı çıktı biz de boş kalan yerleri doldurduk. Sonra nöbet odasına doğru yürüdük. Bu arada iki defa daha durup, nöbeti bitenleri bıraktık, yerlerine bizim bölükten adam aldık.



ÇERDEKİ geçit sırasında, yüzümüz nöbetçi odasına dönük vaziyette durdurulduk ve hazır ol durumuna geçirildik.

Günün Nöbetçi Subayı etrafımızda dolaşıp, üstümüzü başımızı incelerken tam elli dakika ayakta bekletildik. Arka sıralardan birinden bir adam kıpırdandı. Üniformalı geçitlerde hattâ Peygamberin bulunduğu zamanlarda bile böyle ufak bir hareket üzerinde durulmazdı fakat bu gece nöbetçi subayı, adamı derhâl saftan dışarı çağırdı, yüzbaşı van Eyck de adını aldı.

Master Peter, en azından, çok sinirli olduğu aşikâr görünen âsi kadar sinirliydi. Bir sürü tenkitlerde daha bulundu, hattâ benim önümde durup nöbet işleri görevlisine: «Çizimlerim iyi parlatılmamış» diye adımı almasını emretti. Şayet kaçarken ayaklarımı bir-

birine sürüp kirletmediysem bu bir iftiraydı. Ayaklarıma bakmaya cesaret edemiyordum. Sadece onun gözlerine baktım fakat hiç sesi mi çıkarmadım. O da karşılık olarak buz gibi bir ifadeyle bana baktı.

Fakat onun bu davranışı bana Zeb'in entrika konusunda çektiği nutku hatırlattı. Van Eyck'in bu davranışında, kendi adamları tarafından yarı yolda bırakılıp mahçup, düşmüş ikinci sınıf bir subayın havası vardı. Gerçekten ağzı süt kokan bir masum olsaydım acaba neler hissederdim?

Kızardım, kendimi kusursuz hissederdim. Önce heyecanın etkisinde kalır ilgilenir, sonra da acemi bir asker gibi bekletildiğime kızardım. Bu asap bozucu hava içinde bekleterek bizi yumuşatmaya çalışıyorlardı besbelli. İki ay önce olsa, bu durumda neler hissederdim acaba? Dürüstlüğümden son derece emin olarak, bu durum beni yaralar, küçük düşürdü. Yiyecek vesikası alabilmek için bekleyen bir parya gibi... Ceketine çorba döktü diye ikaz alan bir erden farksız!

Aşağı yukarı bir saat sonra, Nöbetçi Âmiri geldiğinde sinirden dudaklarım bembeyazdı. Hareketim sahteydi ama sinirim gerçektir. Zaten kumandanı, oldum olası sevmezdim. Ufak tefek, mağrur ve buz gibi bakışlı bir adamdı. Kendinden küçük rütbeli subaylara ilgi göstereceğine olayları, onların gözüyle

görmek gibi bir özelliği vardı. Şu anda üzerinde rahip cübbesi, karşımızda duruyordu. Parmaklarını silâh kayışına geçirmişti.

Bize şöyle öfkeli bir bakış fırlatarak :

«— Tanrı yardımcım olsun... Şu Melek-
lere bakın hele» dedi. Bunları karanlığa doğ-
ru yumuşak bir sesle söylemişti. Sonra : «Eee,
söyleyin bakalım?» diye parladı.

Kimse cevap vermiyordu.

«— Konuşun...» diye haykırdı :

«— İçinizden biri olanları biliyordur. Ce-
vap verin. Yoksa bir bir engizisyona tabi tu-
tulmayı tercih mi ediyorsunuz?»

Sıralar arasın da fısıldaşma oldu ama yi-
ne kimse cevap vermedi.

Tekrar bakışlarını üzerimizde gezdirdi.
Benimle göz göze geldi. Ben de ona hain hain
baktım.

«— Lyle.»

«— Buyrun sayın rahibim?»

«— Bu konuda ne biliyorsun?»

«— Sadece oturmak istediğimi biliyorum
rahibim.»

Bana kötü kötü baktı sonra gözlerinde
alaycı bir ifade belirdi :

«— Benim karşımda ayakta durmak, en-
gizisyon görevlisinin karşısında oturmaktan

daha iyidir oğlum» dedi ve geçip, yanımdakini sorguya çekmeye başladı.

Bizi bitip tükenmek bilmeyen sorularla sıkıştırıyordu. Fakat Zeb'e veya bana diğerlerinden ne fazla ne de eksik ilgi gösteriyordu. Nihayet, vaz geçmiş göründü. Nöbetçi subaya bizi serbest bırakmasını emretti. Yutmamıştım. Konuşulan her kelime mutlaka kaydedilmiş, her ifade filmle tesbit olunmuştu. İlgililer bu bilgileri daha biz karargâhımıza varmadan, eski davranışlarımıza göre aleyhimizde değerlendirmiş olacaktı.

Zeb harikaydı. Durmadan gevezelik ediyor, o gürültüye neyin sebep olabileceğini masumane bir hava içinde çıkarmaya çalışıyordu. Ben de kendimce normal bir açıdan onu cevaplandırmaya, bize yapılan muameleden yakınmaya çalışıyordum :

«— Biz birer subay, birer centilmeniz. Bizi herhangi bir konuda suçlu sanıyorsa, resmen suçlamalı» diye yakınıyordum.

Yatağa girdiğimde hâlâ sinirliydim. Uyanık ve endişe içinde yattım. Kendi kendimi Judith'in emniyetli bir mesafeye varmış bulunduğuna inandırmaya çalışıyordum. Yoksa herkes bu konuda böyle merakta olmazdı. Sinir içinde uyuya kalmışım.

Birinin bana dokunmasıyla derhâl uyanımdım. Sonra elimin örgüt mensuplarına özgü bir şekilde sıkıldığını hissedince gevşedim. Ta-

nımadığım bir ses kulağıma :

«— Sakin ol. Şimdi sana özel bir tedavi uygulayacağım. Bu sayede tehlikeden korunmuş olacaksın» diye fısıldadı. Kolumda iğnenin acısını hissettim ve bir iki saniye içinde gevşedim, hülyalı bir havaya girdim. Aynı ses :

«— Bu geceki nöbetinde dikkati çeken birşey görmedin. Alarm sesi duyana kadar nöbetin olaysız ve sakın geçti...»

Bu ses daha ne kadar konuştu bilemiyorum.

Birinin sert sert tartaklamasıyla ikinci kez uyandım. Başımı yastıklara gömerek :

«— Bırak beni, kahvaltıya gelmeyeceğim» dedim.

Biri kürek kemiklerimin arasına vurdu, dönüp, gözlerimi kırpıştıtararak doğruldum. Odada dört silâhlı adam vardı, kılıçlarını çekmiş bana doğrultmuşlardı. Bana en yakın durumdaki.

«— Hadi yürü» diye emretti.

Meleklerin giydiği üniforma vardı sırtlarında. Ama rütbe işareti yoktu. Başları sadece gözlerini dışarda bırakan siyah maskeyle örtülüydü. Bu maskeden onların kim olduklarını anladım. Büyük Engizisyoncu'nun adamlarıydı bunlar.

Böyle bir şeyin benim başıma gelebileceğine inanamıyordum. Olamazdı... Johnnie

Lyle'e daima akli başında davranan, bağılı olduğı mezhebe lâıyk bir insan, annesinin ifti-har vesilesi, John Lyle'e yapılamazdı bu. Ha-yır, engizisyon günahkârlar içindi, John Lyle'e göre değildi.

Fakat o maskeleri görünce kahredici bir dehşet duygusu içinde artık ölmüş biri olduğumu anlamıştım. Sonum gelmişti. Kendimi etkisinden bir türlü kurtaramadığım o kâbus gerçekleşmişti.

Daha ölmemiştim. Büyük bir cesaretle öfke gösterisine giriştim. Bu cesareti nereden bulmuştum, bilemiyorum.

«— Ne işiniz var sizin burada?»

Yüzü görünmeyen adam :

«— Yürü bizimle» diye tekrarladı.

«— Tevkif emrini göster, böyle aklına geldiğı zaman bir subayı yatağından kaldırıp sürükleyemezsin.»

Başkanları tabancasıyla işaret verdi. İki kişi kollarıma yapışıp beni kapıya doğru sürüklemeye başladı, dördüncüsü de arkadan geliyordu. Kuvvetim yerindeydi, bir yandan itiraz ederken bir yandan da onlara zorluk çıkarıyordum.

«— Hiç değİLse giyinmeme izin vermek zorundasınız. Durum ne kadar âcil olursa olsun beni yarı çıplak vaziyette yaka paça götürmeye hakkınız yok. Rütbeme lâıyk üniformamla görünmek benim hakkım.»

Hayret, bu isteğim uygun görülmüştü. Başkan durdu ve :

«— Pekâla yalnız çabuk» dedi.

Telâşlı hareketlerle giyinmeye çalışırken cesaret edebildiğim kadar oyalanmaya çabalıyordum. Çizmemin fermuarını sıkıştırıyor, elbiselerimi beceriksizce evirip çeviriyordum. Zeb'e nasıl mesaj bırakabilirdim acaba? Başına gelenleri biraderlere anlatabilecek herhangi bir işaret?

Nihayet aklıma bir şey geldi. Gardroptan lüzumlu lüzumsuz bir sürü giyecek, bu arada bir de süeter çektim. Giyeceklerimi yerden bir bir alırken süeterin kollarını, örgüt üyelerince büyük üzüntü anlamına gelen şekilde бүktüm. Sonra yere düşmüş öteberiyi kaldırıp tekrar gardroba yerleştirmeye koyuldum. Başkan kılıcını sırtıma dayayıp :

«— Boşver şimdi intizama, giyindin ya tamam» dedi.

Vazgeçtim ve hiçbir anlam taşımayan öteberiyi yere attım. Süeter olduğu gibi duruyordu. Anlayana çok şeyler ifade edecekti. Beni dışarı götürürlerken içimden: «Hademe gelip de Zeb görmeden düzeltmese bari...» diye dua ediyordum.

«— Otur oğlum, rahat et.»

Karşımda Engizisyon başkanı vardı. Onun tatlı tebessümünü ve bir çoban köpeğinin kileri andıran gözlerini görüyordum.

O nazik sesiyle konuşmaya devam etti :

«--- Sıcak yatağından böyle kötü bir şekilde kaldırttığım için üzgünüm. Fakat kut-sal Kilisemiz bazı noktalarda bilgi edinmek ihtiyacında. Söyle oğlum, tanrıdan korkar mısın? Oh, tabii korkarsın, senin imanı bütün bir insan olduğun herkesçe malûm. Eminim bu küçük meselede bana yardımcı olmaktan çekinmezsin. Gerçi kahvaltıya biraz gecikeceksin ama zararı yok. Tanrı aşkı için yapıyoruz bunu» diyerek arkasında gezinen siyah cüppeli yardımcılara döndü ve :

«— Hazırlayın onu. Yalnız yavaş olun lütfen» dedi.

Beni çabucak ve kaba hareketlerle fakat incitmeden hazırladılar. Bana bir makine gibi evirilip çevirilecek cansız birşey bir eşya gözüyle bakıyorlardı. Belime kadar soydular orama burama bazı şeyler bağladılar. Sağ koluma lâstik bir bandajı sımsıkı sardılar. Avuçlarımın içine elektrotlar koyup bantladılar, bileklerime de birer tane bağladılar. Üçüncü çift elektrodu ise şakaklarıma yerleştirdiler. Boğazımdaki atar damara küçük bir ayna koydular. Sol tarafta duvarda bulunan kontrol tahtasının üzerinde bazı ayarlamalar yaptılar. Bir düğmeye basınca karşı duvarda iç organlarımda aksi görüldü.

Kalbimin her atışında hafif bir ışık titreşiyor, grafik üzerinde titreşen bir çizgi, kan ba-

sıncımın azalıp çoğalmasıyla değişiyordu. Buna benzer bir başka çizgi de nefes alışlarıma göre şekilleniyordu. Anlayamadığım daha bir sürü şey vardı. Başımı öteye çevirip kendimi logaritmada birden ona kadar hesap yapmaya verdim.

«— Metotlarımızı gördün oğlum. Dakik ve müşfik bir çalışma. Bizim prensiplerimiz böyledir. Şimdi söyle... onu nereye koydun?»

Logaritmanın sekizinde saymayı bırakıp :

«— Kimi?» diye sordum.

«— Neden yaptın bu işi?»

«— Özür dilerim ama yaptığım şeyin ne olduğunu bilmiyorum.»

Biri arkadan bana sıkı bir şamar indirdi. Duvardaki ışıklar titreşti. Engizisyon başkanı dikkatle inceledi. Sonra yardımcısına: «İğne yap ona» dedi.

Yine etime iğne saplandı. İlâç tesir edene kadar beni rahat bıraktılar. Bu zamanı logaritmaya devam etmeye çalışarak geçirdim. Fakat az sonra bunu yapmam pek güçleşti. Uyuşmuş, kendimden geçmişim. Artık benim için hiç bir şeyin önemi kalmamıştı. Çevremdeki şeylere karşı yatkın ve çocuksu bir merak duyuyor fakat korkmuyordum. Engizisyon Başkanının yumuşak sesi beni daldığım alemden uyandırdı. Ne sorduğunu hatırlamıyorum ama eminim aklıma ilk gelen cevabı yapıştırdım.

Bu işin ne kadar sürdüğünü bilemeyeceğim. Bir zaman sonra beni iğneyle acı gerçeğe döndürdüler. Engizisyon başkanı sağ kolumun üst tarafındaki izi ve hafif morluğu inceliyordu. Bakışlarını bana çevirerek :

«— Bu neden oldu oğlum?» diye sordu.

«— Bilmiyorum, sayın rahibim» diye cevapladım. O anda gerçeği söylüyordum.

Esefle başını salladı ve :

«— Budala gibi konuşma oğlum, beni de aptal sanma. Bak sana birşey anlatacağım. Siz günahkârlar Tanrının her şeye kadir olduğuna bir türlü akıl erdiremezsiniz. Uyguladığımız yöntemler sevgi ve şefkate dayanır. Yalnız düşen bir taş kadar isabetlidir, sonuçları da aynı şekilde kesindir. Günahkârdan önce kendini Tanrıya verip, kalbinde arta kalmış iyi niyetle cevap vermesini isteriz. Fakat bu sevgi dolu yaklaşma sonuç vermezse... İşte senin durumun böyle oldu. Bu durum karşısında Tanrının bize verdiği yeteneklerden yararlanarak bilinç altına inmek zorunda kalırız. Genellikle soruşturma bu safhada biter. Fazlasına ihtiyaç olmaz. Yalnız, şeytana kul olmuş biri bizden önce oraya erişip, beynin kutsal varlığını zedelemeyi başarmışsa iş değişir, o zaman daha çok uğraşmamız gerekir.

Bak oğlum, az önce senin beyninin derinliklerinde şöyle bir gezindim. Doğrusu orada takdir edilecek bir çok şeye rastladım, fakat

bu arada bîr de başka bir günahkâr tarafından çekilmiş karanlık bir duvar gördüm. Benim ve kilisenin istediği şey o duvarın arkasında gizli.»

Yüzümde hafif bir emniyet ifadesi belirmiş ya da ışıklar beni ele vermiş olacak, çünkü rahip üzüntüyle gülümseyerek şöyle dedi :

«— Şeytanın çekeceği hiç bir duvar Tanrıya karşı koyamaz. Böyle bir engelle karşılaşınca yapacağımız iki şey vardır: Yeteri kadar vaktim olursa, o duvarı yumuşak ve nazik bir şekilde, zihni zedelemekten ortadan kaldırırm, bunu oluşturan taşları yavaş yavaş indiririm. Keşke yeteri kadar vaktim olsaydı, **bunu gerçekten arzuluyorum**, çünkü sen kalben çok iyi bir çocuksun, John Lyle. Senin yerin günahkârların arası değil. Fakat gerçeklere erişmek uzun süreceği, vakit de az olduğu için başka bir çareye başvurmak gerekiyor. Bilinçli durumda olmayan zihindeki duvarı yıkmayı bir kenara bırakıp bilinçli iken beyne doğrudan doğruya sesleniriz. Tanrı bize yol gösterir.»

Böyle söyledikten sonra bakışlarını benim ayırıp :

«— Hazırlayın,» diye emretti.

Suratları görünmeyen yardımcıları başıma bu defa madeni bir miğfer geçirdiler duvardaki kontrol tahtasında başka ayarlar yaptılar. Başkan, diyagramı işaret ederek :

«— Bana bak, John Lyle, şüphesiz insandaki sinir sisteminin yapı bakımından kısmen elektrili olduğunu biliyorsunuzdur. Şurada beynin şeması var. Alttaki talamus, bunu saran şey de kortex. Gördüğün gibi hassas bölümlerin her biri işaretlenmiş. Bünyenin elektrodinamik özellikleri analiz edilmiş durumda. Çok özgünüm ama artık senin duygularını öğrenmek için girişim frekansından yararlanmak zorundayım.»

Tam uzaklaşacağı sırada geri göndü ve :

«— Ha, unutmadan söyleyeyim. Bu iş ben bizzat yapacağım çünkü bu devrede asistanlarım, Tanrı hizmetinde benim kadar tecrübeli olmadıklarından, ihtirası hünerle karıştırıp, günahkârı ödülüne kavuştururlar. Oysa sen sürüden ayrılmış bir kuzusun, amacım seni kurtarmak» dedi.

«— Teşekkür ederim Ulu Rahibim» dedim.

«— Bana değil, hizmetkârı olduğum Tanrıya teşekkür et,» dedi. Sonra kaşlarını hafifçe çatarak: «Belleğe alın kısmından yapılan bu girişim zorunlu olmakla beraber acı vericidir, acısız olması imkânsız, beni bağışla» diye ilâve etti.

Bir anlık tereddütten sonra :

«— Sizi bağışlıyorum, kutsal rahip» dedim.

«— Seninki netice itibariyle bir çeşit ya-

nılma... fakat sen de bağışlanacaksın çünkü iyi niyetle yapmıştın,» dedi ve yardımcısına hafifçe başını salladı : «Başlayın.»

Şiddetli bir ışık gözlerimi kör etmiş, müt-hiş bir patlamayla kulaklarım sağışlaşmıştı. Sağ ayağım acıyla titredi sonra kramp girdi. Boğazım sıkıştı. Tıkandım, kusmak istedim. Midemin alt kesimindeki sinir düğümüne sanki birşey saplanmıştı. İki büklüm oldum nefes alamıyordum.

«— Onu nereye sakladın?»

Yumuşak ve hafif bir tonda başlayan ses yükseldi yükseldi, binlerce testereden çıkan gürültü, milyonlarca taş kalem cızırtısı halini aldı. Sonra incecik mantık duvarını aşacak şekilde gıcırdaya gıcırdaya yavaşladı dalgalandı.

«— Sana kim yardım etti?» Dayanılmaz bir ateş beni tırmalıyordu. Ondan kaçamıyordum: «Neden yaptın bunu?» her tarafım kaşınıyor çıldıracak gibi oluyordum, tenimi parçalamak istedim, fakat kollarım kalkmıyordu. Acıyı, bu kaşıntıya tercih ederdim.

«— Kız nerede?»

Işık... Gürültü... Acı... Isı... Kasılma... Soğuk... Düşüş... Işık ve acı... Bulantı ve ses.

«— Tanrıyı seviyor musun?»

Yakıcı ısı ve donduran soğuk... acıdan ve beynimin zonklamasından feryat ettim.

«— Onu nereye götürdün? Bu işe başka

kim karıştı? İnattan vazgeç de günahkâr ruhunu kurtar.»

Acı ve dışardaki karanlığa doğru sonsuz bir çıplaklık!

Zannederim bayılmışım.

Birinin ağzıma tokat indirmekte olduğunu fark ettim.

«— Uyan John Lyle, itiraf et. Zebediah Jones seni ele verdi.»

Gözlerimi kırptırdım fakat konuşmadım. Bu uyuşukluk halini kontrol altına almak gerekli değildi. Zaten bunu başaracak halim de yoktu. Yalnız, söylenen sözler benim için muazzam bir şok olmuştu. Zihnim çırpıyor, bir bağlantı kurmaya çabalıyordu. Zeb? Dostum? Zavallı Zeb? Ona da iğne yapmaya vakit bulamamışlar mıydı yoksa? O anda Zeb'in işkenceye dayanamayıp konuşabileceğini düşünmemiştim. Sadece onu ilâçla uyuşturup, beynine etki yaptıklarını sanmıştım. Ölüp ölmediğini merak ediyordum. Onu bu işe zorla sürükleyen bendim. Ruhu için dua ettim ve beni bağışlamasını diledim.

Bir başka darbeyle sarsıldım, oda gözlerimde döndü.

«— Uyan, sesimi duyabiliyorsun. Jones işlediğin günâhları anlattı.»

«— Neyi anlattı?» diye sordum.

Engizisyon başkanı yardımcılarına yana

çekilmelerini işaret edip, üzerime eğildi. Müşfik yüzü endişe doluydu:

«— Lütfen yavrum, benim ve tanrının hatırı için itiraf et. Günahkâr arkadaşlarını korumak ve onları cezadan kurtarmak için büyük bir kahramanlık gösterdin. Ama onlar seni yarı yolda bıraktılar. Kuru inadın faydasız artık. İtiraf et de bari günahların bağışlanmış olarak öl.»

«— Yani beni öldüreceksiniz, öyle mi?»

Rahip sinirlenmiş görünüyordu.

«— Böyle birşey demedim. Sadece senin ölümünden korkmadığını bildiğimi anlatmak istedim. Asıl korkacağın şey, seni yaratan Tanrının karşısına günâhlarından arınmadan çıkmaktır. Açık kalplilikle itiraf et.»

«— Sayın Rahibim, itiraf edecek birşeyim yok benim.»

Bunun üzerine öteye dönüp alçak sesle emir verdi :

«— Devam edin, bu defa aletlerle. Fakat beyni tamamen yanmasın.»

Bu sözlerle ne demek istediğini ve olanları anlatmayı yersiz buluyorum. Uyguladığı Yöntemler Orta Çağ işkence türlerinden hattâ yakın tarihte uygulananlardan hiç de farklı değildi. Sinir sistemi üzerindeki bilgisi kimseyle kıyaslanamayacak kadar fazlaydı. İnsan davranışları psikolojisi üzerindeki bilgisi, operasyonlarında büyük bir hüner göster-

mesini sağlıyordu. Üstelik o da yardımcıları da bu işten sadistçe zevk almayan kişilerdi. Bu gerçek onların soğukkanlı ve başarılı olmalarına imkân veriyordu.

Neyse şimdi ayrıntılar üzerinde durmayalım.

Bu işin ne kadar sürdüğünü bilemiyorum. Arka arkaya kendimi kaybetmiş olacağım, çünkü en iyi hatırladığım şey, yüzüme tekrar tekrar kovayla soğuk su döküldüğüdür. Bir kâbustan farksızdı bu, defalarca tekrarlandı. Arkadan hemen iğne yapılıyordu. Kendimdeyken onlara önemli bir şey söylemiş olduğumu sanmıyorum. Bayginken ise daha önce bayılıtlarak yapılan telkin beni korumuştur besbelli. İşlemediğim günahlar uydurmaya çalışıyordum. Neler uydurdum hatırlayamıyorum.

Bir ara yarı ayık olduğum sırada :

«— Daha fazlasına dayanabilir, kalbi sağlam» dendiğini hayâl meyal hatırlıyorum.

Uzun bir süre ölü gibi kalmıştım, ne güzel. Fakat sonunda derin bir uykudan uyanırcasına kendime geldim. Vücudum kazık kesilmişti, yattığım yerde dönmeye kalkışınca yanımda acıdı. Gözlerimi açıp etrafıma baktım. Küçük, penceresiz fakat sevimli bir odada,

karıvolada yatıyordum. Hemşire üniforması giymiş şirin bir kadın yanıma gelip nabzıma baktı.

«— Selâm.»

«— Selâm.» diye cevap verdim.

«— Nasıl olduk, biraz iyice miyiz?»

«— Bitti mi artık? Yoksa sadece ara mı verdiler?» diye sordum.

«— Sakin ol, henüz konuşacak kadar güçlü değilsin. Bitti artık, güven içinde kardeşler arasındasın.»

«— Kurtardılar mı beni?»

«— Evet, yalnız şimdi sakin ol» diyerek eliyle başımı doğrulttu ve bana içecek birşeyler verdi. Tekrar dalmışım.

Kendimi toparlayıp olayları izleyecek hâle gelmem günler sürdü. Gözümü açtığım revir odası Yeni Kudüs'teki büyük mağazanın altında bulunan yeraltı bölümlerinden birindeydi. Sarayın altındaki, örgüt odasıyla bura arasında bir yeraltı bağlantısı vardı. Bunun nasıl ve nerede olduğunu bilemiyorum. Çünkü o yoldan hiç geçmemiştim.

Ziyaretçi kabul edecek hale gelir gelmez, Zeb beni görmeye geldi. Yatağımda doğrulmaya çalışarak :

«— Zeb, Zeb, dostum seni öldü sanıyordum» dedim.

«— Kim? Ben mi?»

Zeb bunları söyleyerek yaklaştı ve sol elimi sıktı.

«— Nereden ve nasıl çıkardın bunu?»

Engizisyon Başkanının beni nasıl konuşturmaya çalıştığını anlatım. Zeb başını sallayarak :

«— Tutuklanmadım bile. Teşekkür ederim dostum, sana bir daha budala demeyeceğim. Sen süeterini düğümleyip bana işaret vermeyi akıl etmeseydin, ikimizi de mahvedeceklerdi, şu anda hayatta olmayacaktık. Öğrenince doğru Yüzbaşı van Eyck'e gittim, bana örgüt odasında pusuya yatmamı söyledi sonra da senin nasıl kurtarılacağını plânlandı.»

Bu işi nasıl hallettiklerini sormak istedim ama birden aklıma daha önemli bir konu geldi.

«— Zeb, Judith nerede? Onu bulup getiremez misin buraya? Bana bakan hemşire sadece gülümsüyor ve dinlenmem gerektiğini söylüyor.»

Bu sözlerim onu şaşırtmıştı :

«— Sana söylemediler mi?» diye sordu.

«— Ne söyleyeceklerdi? Yoo, ben hemşireyle doktordan başka kimseyi görmedim. Onlar da bana budala muamelesi yaptılar. Beni merakta bırakma Zeb? Bir aksilik mi oldu? Kendisi iyi değil mi?»

«— Tabii, iyi olmasına iyi ama, şu anda

Mexico'ya varmıştır bile. İki gün önce özel telsisimizle haber aldık.»

O cansız halimle neredeyse ağlayacaktım :

«— Gitti mi? Neden, ne adi bir oyun bu? Sanki iyileşip onunla vedalaşmamı bekleyemezler miydi?»

Zeb telâşla :

«— Hey bana bak budala» dedi. Sonra hemen ekledi : «Yok yok geri aldım, budala değilsin. Bana bak dostum sen ayını gününü şaşırmışsın. Sen kurtarılmadan, seni kurtaracağımızdan emin olmadan onu yola çıkarmıştık. Biraderlerin onu kumru gibi koklaşasınız diye geri getireceklerini düşünmezsin herhalde?»

Düşününce sakinleştım. Son derece hayal kırıklığına uğramıştım ama doğrusu dedikleri akla yakındı. O, konuyu değiştirerek :

«— Nasıl oldun?» diye sordu.

«— Fena sayılmaz...»

«— Yarın bacağındaki alçı çıkarılacakmış, öyle dediler.»

«— Yaaa? Bana birşey söylemediler» diye cevap verirken rahatlamak için kımıldadım.

«— Şu korseyi çıkarmayı istiyorum ama doktor daha birkaç hafta kullanmak zorunda olduğumu söylüyor.»

«— Elin nasıl? Parmaklarını bükebiliyor musun?»

Baktım bükebiliyordum.

«— Fena sayılmaz, belki bir süre sol elimle yazmak zorunda kalırım» dedim.

«— Sözün kısası, çok kuvvetliymişsin, ölüme öyle kolay kolay pabuç bırakmamışsın. Ha, sana bir haber vereyim de teselli bul. Judith'e işkence eden çocuk, seni kurtarmak için girişilen mücadelede öldü...»

«— Öldü demek? Yazık. Ben onu kendime saklıyordum, cezasını kendi elimle verecektim.»

«— Ona şüphem yok, yaşasaydı kuyruğa girmen gerekecekti, çünkü onu ben de istiyordum. Daha bir sürü kişi de istiyordu.»

«— Fakat ben onun için özel bir ceza düşünmüştüm, ona tırnaklarını yedirecektim?»

«— Tırnaklarını mı yedirtecektin?»

Bunu soran Zeb, ne demek istediğimi anlayamamış görünüyordu.

«— Dirseklerine kadar yedirecektim. Anlıyorsun değil mi?»

Zeb acı acı gülümsedi ve :

«— Haa, şu mesele» dedi. «Ben senin kadar hayâlperest değilim. Ne yazık ki öldü, artık ona dokunamayız.»

«— Son derece şanslıymış. Zeb, onu neden kendin haklamadın? Yoksa yakaladın da telâştan istediğini yapamadın mı?»

«— Ben mi? Ben kurtarma ekibinde yoktum ki. Bir daha hiç saraya dönmedim ben.»

«— Ha?»

«— Beni hâlâ görev başında sanmıyordur herhalde?»

«— Bu konuyu düşünmeye vaktim olmadı.»

«— Tutuklanmamak için sürüne sürüne sıvıştıktan sonra tabii tekrar oraya dönemedim. İşim bitmişti artık. Bak yavrum sen de ben de Amerika Birleşik Devletleri ordusundan firar etmiş kişileriz. Ülkedeki bütün polis ve posta şefleri kaçakları ele geçirene ne ödül verileceğini merak edip duruyorlardır şimdi.»

Hafif bir ıslık tutturmuş, dediklerini içime sindirmeye çalışıyordum.



DIŞARI İLE İRTİBAT

YERALTI ÖRGÜTÜNE âni bir itişle katılmışım. Tabii Judith'e aşık olmanın ezici etkisi ve onunla buluşmam yüzünden peşpeşe sıralanan olaylar yüzünden sakın kafayla düşünmeye vaktim olmamıştı. Filozofça bir karar sonucu Kiliseyle ilişkiyi kesmemiştim.

Yeraltı örgütüne katılmakla eski bağlarımdan kopacağımı biliyordum ama bu durum henüz beni ruhen sarsmış değildi. Acaba bir daha subay ve centilmen üniforması giymemek nasıl olacaktı? O üniformayla caddelerde gezinir kalabalık yerlere girerken herkesin gözünü üzerimde hissetmek bana gurur verirdi.

Bu düşünceyi zihnimden silip attım. Artık olan olmuştu. Dönüş imkânsızdı. Sonuna kadar örgütte kalacaktım. Ya kazanacak ya da vatan haini diye yakılacaktık.

Zeb'in beni dikkatle incelemekte olduğu-

nu farkettilim :

«— Korkuyor musun Johnnie?»

«— Hayır, kendimi alıştırılmaya çalışıyorum. Her şey öyle çabuk olup bitti ki kendimi ayarlayamadım.»

«— Biliyorum. Artık emekli maaşını ve West Point'teki sınıf numaralarımızı unutmamız lâzım» diyerek parmağından akademi yüzüğünü çıkardı, havaya fırlattı sonra tutup cebine attı.

«— Yapılacak işler var dostum. Girdiğin örgütün askeri bir örgüt olduğunu göreceksin, hem de gerçek anlamda. Ben şahsen nasibimi yeterince aldım. «Hazır ol» «Subaylar Ortaya» «Nöbetçi ne haber?» deyimlerini ömür boyu duymasam aramam. Biraderler bizim yeteneklerimizden en iyi şekilde yararlanacaklar. Hem asıl önemlisi mücadele.»

Bir iki gün sonra Şef Peter van Eyck beni görmeye geldi. Yatağımın ucuna ilişip ellerini göbeğinin üzerinde birleştirdikten sonra bana baktı ve :

«— Nasıl, kendini biraz iyi hissediyor musun, oğlum?» diye hatır sordu.

«— Doktor izin verse kalkabilirim.»

«— İyi. Elimizde eleman az. Yetişmiş bir subayın adı hasta listesinde ne kadar kısa kalırsa o kadar iyi olur» dedikten sonra duraldı, dudaklarını ısırıldı ve: «Yalnız seni ne ya-

pacağımı bilemiyorum oğlum» diye devam etti.

«— Ne dediniz? Efendim?»

«— Doğrusunu istersen, bir kere seni örgüte almamalıydık. Askeri bir örgüt gönül meseleleriyle uğraşmamalı. Amacı sarsar, yanlış kararlara sebep olur. Seni aramıza aldığımız için iki defa muhafız güçlere karşı koymak zorunda kaldık. Askeri açıdan böyle bir şey asla tekrarlanmamalı.»

Hiç cevap vermedim, diyecek birşey yoktu. Haklıydı o. Yüzüme mahçubiyetten ateş basmıştı.

Nazik bir sesle :

«— Öyle kızarma. Zaman zaman düşmana karşı koymak örgüt üyeleri için, iyi bir moral eğitimidir. Önemlisi şimdi senden nasıl faydalanacağız? Güçlü bir erkeksin, iyi dayandın. Yalnız bizim, uğruna çarpıştığımız insan hürriyeti ve haysiyeti anlamlarını gerçekten kavrayabiliyor musun?»

Çekimserliğin zerresine kapılmaksızım :

«— Efendim belki fazla zeki değilim. Tanrı bilir, politikadan da pek anlamam ama hangi tarafı tuttuğumu gayet iyi biliyorum» diye cevap verdim.

«— Bu kadarı yeterli. Her kişinin kendi Tom Paine'i olmasını bekleyemeyiz.»

«— Kendi nesi?»

«— Thomas Paine demek istemiştim. De-

mek onun adını hiç duymamışsın sen. Fırsat bulursan kütüphanedeki ciltleri karıştırıver. İlham kaynağı olacak bir yaşantısı var. Şimdi gelelim senin görevine. Seni burada bir büro hizmetinde çalıştırmak gayet kolay. Arkadaşın Zebediah günde tam on altı saat çalışıyor, dosya işlerimizi düzene koymaya uğraşıyor. Fakat iki kişiyi birden kırtasiye işinde ziyan edemem. Sen hangi dalda uzmansın?...”

«— Henüz uzman sayılmam... Öğrenimimden sonra vakit olmadı.»

«— Biliyorum, mucize ve toplum psikolojisi konusunda durumun nasıl?»

«— İlâhiyatta fena değildim yalnız diğer konuda beş para etmem. En iyi olduğum konu balistikti.»

«— Bir-insan bunların hepsinden birden yetenekli olamaz. Moral ve propaganda işlerinde bir teknisyen kullanabilirim. Yapamıyorsan zorla olmaz...»

«— Toplum psikolojisi konusunda Zeb sınıfının birincisiydi, efendim. Kumandan onu rahip olmaya zorladı.»

«— Biliyorum onu kullanacağız ama burada değil. Hemşire Magdelene'yle pek fazla ilgili. Ben çiftlerin birlikte çalışmalarına taraftar değilim. Darda kaldıkları zaman kararlarını etkiler bu durum. Şimdi sana gelelim. Acaba suikastçı olabilir misin?...”

Bu soruyu ciddiyetle fakat havadan sudan bahsediyormuşcasına sormuştu. Öyle ki inanmakta zorluk çektim. Cinayetin, sözü edilmeyen günâhlardan olduğunu bana söylemişlerdi, ben de öylece kabul etmiştim. Zina ve sövme gibi günah şeylerdi suikâstler de...

«— Örgüt katliam mı yapıyor?» diye parladım birdenbire.

«— Eee? Niye yapmasın?» Bunları söylerken van Eyck yüzümü inceliyordu: «Hep adını unutuyorum senin, haa John, Engizisyon Başkanı öldürür müydün?»

«— Eh, tabii. Yalnız bunu âdil bir dövüşle halletmek isterdim.»

«— Böyle bir fırsatın verileceğini düşünebilir misin? Hemşire Judith'in onun tarafından tutuklandığı güne dönelim. Onu öldürmekle bu işe mani olacağını bilsen, bu da ancak adamı zehirlemek veya arkadan vurmakla mümkün olsa, ne yapardın?»

«— Öldürürdüm,» diye cevap verdim vahşi bir hırsla.

«— Bir utanç veya suçluluk hissi duyardı mıydın?»

«— Hiç duymazdım.»

«— O herif, bu bozuk düzenin sadece bir ferdi. Et yiyen bir adam, haliyle kasabı suçlayamaz. Her rahipten, her bakandan ve bu müstebit idareden yararlanan Engizisyoncu-

lar tarafından işlenen her cinayette suç ortağı sayılır. Peygamber de dahil. Sonucundan zevk almak için suç işleyen bir insan da günahkârdır. Anlıyorsun değil mi?»

Tuhaf gerçeği gayet iyi görüyordum. Halbuki ben bunu ortodoks doktrini diye öğrenmiştim. Uygulamasını hazmedememiştim. Şef Peter hâlâ konuşuyordu :

«— Fakat bizler kendimizi intikam hır-sına kaptırmayız, o Tanrıya özgüdür. Seni hiç bir zaman engizisyon Başkanına karşı savaşmaya yollamak istemem. Çünkü duygularının etkisinde kalabilirsin. Günahkâr birini yemle harekete getirmek yanlıştır. Bizim yaptığımız, başlamış bir savaşta, onu düzenlenmiş bir askeri operasyonda görevlendirmektir. Kilit noktası sayılabilecek bir tek adam bir birliğe bedeldir. Onu bulup öldürürüz. Meselâ bir mıntıkanın piskoposu, böyle biri olabilir. Hâlbuki başka bir bölgedeki piskapos sistemin desteğiyle ayakta duran bir acemidir sadece. Birinciyi öldürür ikinciye dokunmayız, bırakırız oturduğu yerde otursun. Bir bir onların elindeki verimli beyinleri zararsız hale getiriyoruz. Kilit noktası sayılan bu kişileri tesbit etmek gibi bir iş ister misin?»

Bu işte şu veya bu, birisi, muhakkak beni gerçeklerle yüz yüze gelmeye zorluyordu. Bütün ömür boyu tatsız şeylerden kaçan bazı insanlar gibi bunlardan kaçmama imkân

vermiyorlardı. Böyle bir görevi hazmedebilir miydim? Geri çevirebilir miydim? Nasıl olsa Şef Peter katillerin gönüllü kişiler olduklarını söylemişti. Reddeder, içimden böyle şeylerin varlığını inkâr edip, bağışlayabilir miydim?»

Şef Peter haklıydı. Et alan kimse, kasa-bın suç ortağı sayılırdı. Bu ahlak kuralları açısından iyi olmak değil, titiz davranmaktı... Tıpkı toptan cezaya taraftar olup da burnunu bu işe sokamayacak kadar nazik bir adamın durumu gibi. Savaşın kaçınılmaz bir şey ve bazı hallerde ahlâki olduğunu düşünüp de öldürmeyi sevemediği için orduya girmekten çekinen birinin durumundan farkızdı.

Ruh bakımından çocuk kalmış, ahlâk konularında kuşbeyinli durumdakiler bilin ki sağ elin, sol elin yaptıklarından haberi olmadır. Kalp ise ikisinin yaptıklarından da sorumludur. Birden cevap verdim:

«— Sayın Şef, hizmete hazırım... Dediğiniz şekilde ya da örgütün uygun göreceği şekilde, elimden geleni yapacağım.»

«— Aferin sana,» diyerek gevşedi. Sonra: «Aramıza yeni katılan her acemiye, girdiği işin özelliklerini anlayıp anlamadığından emin bulunmadığım zaman verdiğim bir iştir bu. Yani onun, bu işi, bir top oyunu olmayıp, hiç çekinmeden hayatımı istikbalini ve şere-

fini feda etmesi gereken bir görev olarak kabul edip etmediğini anlamadan önce böyle yaparım. Sadece emir vermeyi seven ve özel zevklerinden vazgeçemeyenlerin aramızda yeri yoktur.»

Kendimi rahatlamış hissettim:

«— O halde beni katliam işi için seçmiyorsunuz?»

«— Öyle, genellikle böyle birşey yapmam çünkü bu işe uygun pek az kimse vardır. Fakat seni görevlendirme konusunda oldukça ciddiyim çünkü senin çok rastlanmayan ve bize çok gerekli bir özelliğin var.»

Bu özelliğimin ne olabileceğini bulmaya çalıştım ama bulamadım.

«— Efendim?»

«— Tabii sonunda yakalanacaksın. Şimdiki hâlde çalışmalarımızda her katil için başarı oranı çok düşüktür. Uygun eleman bulmak da pek zor. Fakat senin durumunu biliyoruz, yakalanıp işkence edildiğinde bile konuşmuyorsun.»

Yüz ifadem duygularımı mutlaka ele vermişti. Engizisyon? Yine mi? Daha ilkinin etkisinden kurtulamamıştım, yarı ölü gibiydim. Şef Peter müşfik bir sesle:

«— Tabii engizisyonun bütün bölümlerini yeniden yaşamak zorunda değilsin. Biz kaa-tillerinizi koruruz. Endişe etmene lüzum yok,

kolayca intihar edebilmeleri için herşeyi sağlarız» dedi.

İnanın bana engizisyonun acısını çekmiş bir insan için onun bu teminatı hiç de kötü gelmiyordu, âdeta rahatlatıyordu.

«— Nasıl olacak bu, efendim?»

«— Ooo, bunun çeşitli yolları var. Emrimizde çalışan operatörler arzu ettiğinde kendini öldürebileceğin şekilde vücuduna gerekli tuzakı yerleştirebilirler. Seni sımsıkı bağladıkları zaman bundan yararlanabilirsin. Tabii dışının dolgusunu söküp siyanür yerleştirmek gibi çok eski bir usulümüz de var. Fakat engizisyon görevlileri artık gözlerini açtılar, bazen sorguya çektikleri adamın ağzını açık olarak bağlıyorlar. Yine de bunun çok yolu var...» Meselâ diyerek kollarını açtı ve geriye doğru biraz büktü «kollarımı böyle gerersem kürek kemiklerimin arasına yerleştirilmiş madde patlar ve işim biter. Bu ancak ölçülü bir çabayla sağlanabilir. Öte yandan bütün gün sırtına sopayla vursalar hiç birşey olmaz.»

«— Oo... Siz de katillik yaptınız mı efendim?»

«— Ben mi? Bu görevdeyken nasıl yapabilirim? Yalnız en tehlikeli görevlere atanan adamlarımızdan hepsinde vücudunda böyle patlayıcı madde var. Onlara hiç değilse bu kadarlık yardımcı oluyoruz. Hem zaten benim

karnımda da bir bomba var» diyerek göbeğine vurdu: «Gerekirse bir sürü insanı havaya uçurmaya yeter de artar bu.»

«— Vücudumda bunlardan biri olsaydı geçen hafta kullanabilirdim» dedim.

«— Bak burdasın, şansını yabana atma. İhtiyacın olunca senin de vücuduna bir tane yerleştirilecektir» dedikten sonra ayağa kalktı gitmeye hazırlandı: «Bu arada bir katil olarak seçildiğin gerçeği üzerinde kafa yorma. Psikolojik değerlendirme ekibi seni inceleyecek, onları ikna etmek kolay değildir.»

Bu tavsiyeye rağmen konu üzerinde yine de düşündüm. Yalnız artık bu fikir beni endişelendirmiyordu. O günden kısa bir süre sonra hafif bir işin başına geçirildim. Birkaç günümü İnconoclast adlı küçük reform talimatnamesini denetlemekle geçirdim. Bu, örgütün dışardaki misyonerlerine yol göstermek için kullandığı bir şeydi. «Evet, ama» türünde bir yazıydı. Görünüşte Peygamber'e sadık bir hava taşıyorsa da inatçı ve dayanma gücü az kişilerin kafasında soru yaratabilirdi. Zehirli yönü bir öğenin belirtilişinde değil, ne tarzda ifade edildiğindeydi. Bunun Sarayda dolaşan kopyalarını görmüştüm.

Bir de Yeni Kudüs'ün yeraltı merkezleriyle ilgili kolları hakkında da bilgi sahibi olmuşum. Bulunduğumuz yerin üzerindeki büyük mağaza eski büyük şeflerden birine ait-

miş ve dış dünyayla son derece önemli bir bağlantı noktasıymış. Dükkânın raflarındaki yiyecekler bizi doyuruyor, giysilerden de yararlanıyorduk. Dükkânın ticari faaliyeti için kullanılan görüntü hatlarına musluklar aracılığı ile yapılan bağlantı sayesinde dışarıyla irtibat kurmuştuk. Hattâ kıtalararası telefon görüşmeleri bile yapılyordu. Uygulanan yöntemlere benzetilebilirse parça parça veya kotlu verilebilen haberlerin bu şekilde ulaştırılması mümkündü. Mağaza sahibinin yük kamyonları da anarşistleri bir merkezden bir merkeze taşımak için kullanılabiliyordu. Öğrendiğime göre Judith de lâstik çizme etiketli bir sandık içinde kaçırılmıştı. Mağazanın çeşitli ticari girişimleri bizim yaygın faaliyeti-miz için kusursuzdu. Hattâ alkışlanacak kadar olumluydu.

Başarılı bir devrim Muazzam İştir. Bu konuda hiç yanlış yapayım deme. Modern, çok yönlü ve endüstri seviyesi yüksek bir ülkede devrimi, bir harebede titrek mum ışığında fısıldaşan, bir avuç insan yönetemez. Sayısız personele, teçhizata, yeni silahlara ihtiyaç vardır. Bu ayrıntıları hatasız yürütmek için bağlılık, sır saklamak ve üstün bir idari organizasyon lâzımdır.

Çalışıyordum ama işim geçiciydi, görev bekliyordum. Kütüphanede Tom Paine hakkında bilgi bulmaya fırsatım oldu. Bunu, Pat-

rick Henry, Thomas Jefferson izledi. Gözle-
rim yeni bir dünyaya açılmıştı. Önce okuduk-
larımın uygulanması mümkün şeyler olabile-
ceğini kabul etmekte güçlük çektim. Belki
bunların arasında en korkuncu polis teşkilâ-
tının, yapabileceği en büyük kötülük, tarihi
gerçekleri değiştirmektir. Meselâ öğrendiğim
ilk şey şu oldu. Birinci Peygamber'in kabrin-
den çıkıp başa geçmesinden önce Amerika
Birleşik Devletleri, Şeytanın kana susamış ca-
susları tarafından idare edilmiyormuş artık.
Aksine hür insanlardan oluşmuş bir toplum-
muş ve meselelerini barışçı kararlarla çözüm-
lüyormuş. Tabii ilk Cumhuriyet İdaresi'nin
bir cennet olduğunu iddia edecek değilim.
Fakat benim okulda öğrendiklerimle pek ilgi-
si bulunmayan bir idareymiş.

Ömrümde ilk defa Peygamber'in sansür-
cülerinden onaylanmamış şeyler oku-
yordum. Kafamdaki katı düşünceler param
parça oluyordu. Zaman zaman omuzumun ü-
zerinden geriye korka korka bakıyor, birinin
beni gözleyip gözlemediğini kontrol ediyordum.
Her şeye rağmen korkuyordum. Yavaş
yavaş gizliliğin, monarşinin temel taşı oldu-
ğunu hissetmeye başlamıştım. Kuvvet değil...
Gizlilik ...Sansür. Bu nedenle herhangi bir
hükümet veya kilise uğruna: «Bunu okuya-
mazsınız, bunu seyredemezsiniz, bilmeniz ya-
sak» demek zahmetine girdi mi, sonuç istib-

dat ve zulumdür. Niyetleri ne kadar kutsal olursa olsun fark etmez. Beyni sıkı bir çember içine hapsedilmiş insanları yönetmek için pek az güce ihtiyaç vardır. Fakat hür insanları hiç bir kuvvet durduramaz. Hayır ne yakıp yıkmak, ne bomba ne de herhangi birşey. Hür bir insanı fethedemezsiniz, olsa olsa öldürürsünüz.

O zamanlar zihnim mantıki kıyaslamayla meşgul değildi, her biri diğerinden ilginç yeni fikirlerden oluşmuş bir sele kapılmıştı. Benim yaşadığım alemde efsane sayılan gezegenlere gitme fikrinin, Tanrıya karşı günah sayılacağı için Peygamber tarafından yasaklanmayıp ağır masraflardan kaçınma gerekçesiyle yapılamadığını öğrendim. Peygamber hükümeti, bunca masrafın altından kalkamamıştı. Hâlâ bazı «dinsizlerin» zaman zaman uzaya gemiler yolladıkları ve şimdi bile Mars'la Venüs'te insan bulunduğu söyleniyordu.

Bu düşünce beni öylesine heyecanlandırmıştı ki, içinde bulunduğumuz kötü durumu unutmuş gibiydim. Tanrının Melekleri Birliğine seçilmemiş olsaydım mutlaka balistik çalışmalarla katılırdım. Bu tür şeylerin hepsinde başarılıydım. Yani reflekslerin çabuk olmasını gerektiren, matematik ve teknik bilgileri birleştiren işlerde ustaydım. Belki ilerde

Amerika Birleşik Devletleri yine feza gemileri yapardı. Belki ben...

Fakat bu düşünce düzinelerce yenisiyle karıştı. Örneğin yabancı gazeteler... Ben dinsizlerin okuyup yazdıklarından bile emin değildim. London Times gazetesinde heyecan verici inanılmaz derecede güzel yazılar vardı. Yavaş yavaş artık İngilizlerin insan eti yediklerini kafama yerleştirmeye başlamıştım. Vaktiyle yemiş bile olsalar, artık böyle bir şey olmuyordu. Şaşılacak derecede bize benziyorlardı. Yalnız her istediklerini yapmakta serbesttiler. Bu gerçek insanı şoke ediyordu. Hatta, The Times gazetesinde hükümeti eleştiren mektuplar bile yer alıyordu. Başka bir imansızlar kilisesi rahibinin imzasını taşıyan bir mektupta ise halkın kiliseye gelmeyişinden yakınılıyordu. Bunlardan hangisi kafamı daha çok karıştırdı bilemiyeceğim. İkisi de açık bir anarşiyi ortaya koyuyordu.

Şef Peter, pisikoloji heyetinin beni suikast işine kabul etmediğini bildirdi. Hem rahatlamış hem de kızmıştım. Böyle bir iş için bana güvenmemeleri nedendi, ne eksikim vardı benim? O zamanlar benim karakterimde biri için hakaret sayılırdı bu.

«— Üzülme, senin dosyalarına bakarak

budalaca bir kaniya varmışlar. Daha ilk seferinde yakayı ele vereceğine kanaat getirmişler. Adamlarımızı bu kadar çabuk harcamak istemeyiz» dedi van Eyck.

«— Fakat...»

«— Sakin ol, delikanlı. Seni görevle Genel Karargâha gönderiyorum.»

«— Genel Karargâh mı? Nerede?»

«— Gittiğinde öğrenirsin. Estetik uzmanına uğra şimdi.»

Dr. Muller, heyetin doktoruydu, yüz değiştirmekle görevliydi. Benim için ne yapmayı düşündüğünü sordum. Bana:

«— Senin ne olduğunu öğrenmeden ne yapacağımı bilemem» diyerek ölçülerimi aldırttı, resimlerimi çekti, sesimi kaydetti, yürüyüşümü inceledi ve bünye özelliklerim hakkında bir kart hazırlattı.

«— Şimdi senin ikiz kardeşini bulacağız.»

Kartları düzenleyen cihazın bir sürü kart karıştırdığını görünce kendimi müstesna bir yaratık sanmaya başlamıştım. Başarılı bir şekilde değişmesi mümkün olmayan, hiç kimseye benzemeyen bir varlıktım kuşkusuz. Tam bu sırada makineden iki kart birden fırladı. Makine **durana** kadar sepette beş kart birikmişti.

Dr. Muller kartları gözden geçirirken gülüyordu:

«— Güzel bir karışım. Biri sentetik, ikisi

hayatta, biri ölü, biri de kadın. Bu iş için kadından yararlanamayız. Ama yine aklımda olsun bakarsın günün birinde işimize yarar. Gerektiğinde kişiliğine bürünebileceğin bir kadın bulunduğunu bilmekte fayda var,» dedi.

«— Sentetik nedir?» diye sordum.

«— Ne? Haa, o mu sahte kayıtlar ve bilgilerle yaratılmış karışık bir kişilik. Tehlikeli bir iş. Millî arşivlerle uğraşmak zor. Ben sentetik kişiler kullanmayı sevmiyorum, çünkü gerçekte var olmayan birinin geçmişini tam olarak uydurmak güç. Gerçek bir insanın geçmişiyle ilgili gerçek bilgilerden yararlanmayı tercih ederim.»

«— O hâlde sentetik insan kullanmaya ne lûzum! var?»

«— Bazen buna mecbur oluyoruz. Mese-lâ bir mülteciyi bir yerden bir yüre süratle götürmek gerektiğinde ve ona benzer birini bulamadığımız zaman. Bu yüzden çeşitli sentetik tipler kullanıyoruz» dedi sonra kartları karıştırarak: «Elimizdeki iki taneden birini seçeceğiz» diye devam etti.

«— Bir saniye doktor, neden ölüleri de kartotekste saklıyorsunuz?»

«— Haa, onlar kanunen ölmüş değiller. Örgüt üyelerinden biri ölüp de bunu gizli tutabilirsek onun cemiyetteki yerini muhafaza

edip ilersi için saklıyoruz. Şarkı söyleme yeteneğin var mı senin?»

«— Pek iyi söylemem.»

«— Bu yatar öyleyse. Bir bariton o. Senin üzerinde bir sürü değişiklik yapabilirim ama seni yetiştirmiş bir müzisyen yapamam. Hobson'un işi bu. Adam Reeves'in kişiliğine bürünmeye ne dersin? Kendisi seyyar kumaş tüccarıdır» diyerek bir kart kaldırdı.

«— Beceribilir miyim, dersiniz?»

«— Tabii, üzerinde gerekli değişiklikleri yaptıktan sonra becerirsin.»

On beş gün sonra annemin bile tanıyamayacağı bir hale geldim. Reeves'in annesi de beni görse oğlundan ayırdedemezdi sanırım. İkinci hafta Reeves benimle birlikte çalışmak için getirildi. Onu incelerken sevmeye başlamıştım. Silik, sakin ve yorgun görünüşlü bir adamdı. Bu hali bana daima onun küçük olduğunu düşündürürdü. Gerçekten de öyleydi. Ben boyca kiloca ve kemik yapısı bakımından ondan iriydim. Birbirimize sadece yüzlerimiz benziyordu.

Önce basit bir operasyonla kulaklarımı doğanın uygun gördüğünden biraz daha dikleştirdiler. Bu arada kulak memelerimi de küçülttüler. Reeves'in burnu biraz kemerliydi. Deri altına yerleştirdikleri özel bir mumla bu işi hallettiler. Onunkine benzetmek için dişlerimin bazılarını kaplamak gerekti, doğrusu

bu hiç hoşuma gitmemişti. Tenimin rengini biraz açmak gerekiyordu. Çünkü Reeves görevi icabı güneşte fazla gezmezdi.

Fakat bu fiziksel benzemenin en güç yanını sahte parmak izi yapmaktı. Ten rengi, opek plastik bir madde parmaklarımın etli yerine yapıştırıldı. Sonra parmaklarım Reeves'in parmak uçlarına göre hazırlanmış kalıplara hapsedildi. Sıkıcı bir işti bu. Dr. Muller onaylayana kadar her parmağa en az yedi defa uygulanıyordu bu işlem.

Bu sadece başlangıçtı. Reeves gibi davranmam, yani onun gibi yürümem, davranmam, gülmem ve masadaki alışkanlıklarını taklit etmem gerekiyordu. Aktör olsaydım, bu işten ekmek yiyemezdim mutlaka. Antrenörüm de aynı fikirdeydi.

«— Berbat ettin Lyle. Neden kafan almıyor? Hayatın buna bağlı. Öğrenmen şart.»

«— Tıpkı Reeves gibi rol yaptığımı sanıyordum,» diye çekingen bir edayla itiraz ettim.

«— Rol yapmak, işte dava bu. Reeves rolü yapıyorsun. Reeves olmalısın. Satış kayıtların üzerinde endişe duy, son yolculuğunu düşün, komisyonları, iskontoları, kotaları akıldan geçir. Hadi, dene.»

Her boş dakikamda Reeves'e ait iş macehalarının günlük ayrıntılarını öğrenmeye çalışıyordum. Çünkü onun yerine kumaşları

ben satacaktım. Ticaretle ilgili her şeyi öğrenmem gerekiyordu. Bu arada işin sadece eşantiyon taşıyıp müşterinin seçmesini beklemek olmadığını öğrendim. Hazırlık dönemi sona ermeden önce işimi yeni bir açıdan görmeye başlamıştım. Halbuki o zamana kadar alış veriş çok basit sanırdım. Meğer yanılmışım. Eski gramofondan yararlanıp, yatağa kulaklıklarla girmek zorunda kalmıştım. Hiç rahat uyuyamıyordum, sabahları beynim çatlayarak uyanıyordum. Ameliyat yüzünden kulaklarım halâ yara gibi sızlıyordu.

Fakat çalışmalar boşa gitmemiş, iki hafta içinde tepeden tırnağa değişmiş, gezici tüccar Adam Reeves olmuşum.



ÖNEMLİ MESAJ

ŞEF PETER VAN EYCK: «Bana bak Lyle... Ve beni dikkatle dinle... Reeves bugün öğleden sonra Cincinnati'ye gidecek, Comet uçağına yetişecek, hazır mısın?» dedi. Kesin ve kararlı konuşuyordu.

«— Hazırım.»

«— Güzeel. Ne yapacağını tekrarla.»

«— Efendim buradan sahile kadar yerlerdeki satış târifesini uygulayacağım. Birleşik Textil'in San Francisco bürosuna uğrayacağım sonra onun tatil programını devam ettireceğim. Arizona Phoenix'de, Güney Tabernacle'deki kilise âyinine katılacağım. Sonra orada oyalanıp rahibe, konuşmasıyla aşıladığı güzel fikirler için teşekkür edecek bu arada örgütümüzün alışılmış yöntemleriyle kendimi tanıtacağım. O da benim Genel Karargâha gitmemi sağlayacak.»

«— Hepsi tamam, doğru. Seni işe trans-

fer ediyorum. Ayrıca haberci olarak kullanacağım. Derhâl psikodinamik labratuvarına git. Baş teknisyen sana talimat verecek.»

«— Başüstüne efendim.»

Örgüt başkanı bunları söyledikten sonra yerinden kalktı, masanın çevresinden dolaşarak yanıma geldi.

«— Hoşça kal John. Kendine iyi bak. Büyük yaratıcı seni korusun.»

«— Teşekkür ederim efendim. Ha, sahi götüreceğim bu mesaj önemli mi?»

«— Oldukça önemli.»

Daha fazla bilgi vermedi, ben biraz huylanmıştım. Ama birkaç dakikaya kadar bunun ne olduğunu öğreneceğime göre esrarengiz davranması yersizdi. Yanılmışım. Laboratuvarda bana oturup gevšemem ve kendimi ipnotize olmaya hazırlamam bildirildi.

Dışarıya hoş bir rahatlık içinde çıktım. Genellikle ipnotizmadan sonra insan böyle olur.

«— Tamam, emirleri yerine getir» dediler.

«— Peki ya taşıyacağım mesaj?»

«— Mesajı aldın.»

«— İpnotizma altında mı? Ya tutuklanırsam, psikolojik araştırma yapacak uzmanın ocağına düştüm demektir.»

«— Hayır düşmezsın. Mesajın anahtarı iki kelimeden ibaret, bunlar sana söylenme-

dikçe hatırlaman imkânsız. İnceleme yapacak kimsenin bu iki kelimeye sırasıyla rastlama ihtimali âdeta imkânsız. Uyanıkken de uyurken de mesajı açıklayamazsın.»

Böyle önemli bir mesaj taşıyacağıma göre, intihar için vücuduma gerekli maddenin konacağını sanıyordum. Hoş son dakikada böyle bir şeyi yapmaları zordu ya! Ancak yanıma bir hap verebilirlerdi. Tabii bu da polisin durumu kavraması halinde hiç işe yaramayacak bir çareydi. Fakat madem taşıdığım mesajı ele verme tehlikesi yoktu, işi şansa bırakmayı tercih ettim, zehir istemedim. Zaten intihar edecek tiplerden değildim. Şeytan beni almaya gelse çeke çeke götürmek zorunda kalırdı...

Diğer eski şehirlere kıyasla, Yeni Kudüs'ün roket alanına gitmek daha kolaydı. Bizim karargâhı kamufle eden büyük mağazanın karşısında metro istasyonu vardı. Dükkândan çıktım köprüden caddenin karşısına geçtim. Üzerinde, «Roket Alanı» yazılı gişeyi buldum ve boş bir vagona kendimi attım. Memur biletimi kesti ve bir anda kendimi alanda buldum.

Biletimi alarak, alandaki polis karakolunun önündeki kuyruğun sonuna girdim. İtiraf etmem gerek, çok sinirliydim. Seyahat karnemin onaylanmasında zorluk çekeceğimi sanmıyordum. Bu işi idare eden polis görev-

lileri şüphesiz ordudan kaçan subay John Lyle'in peşindeydiler. Zaten onlar daima birinin peşinde olurlardı. Aranılanlar listesinin uzun olmasını temenni ediyordum. Bu sayede araştırma üstün körü geçirilebilirdi.

Sıra pek yavaş ilerliyordu. Bu da kötü bir işaret sayılırdı. Hele birkaç kişinin çıkartılıp, polis binasının parmaklıkları dışında bekletildiğini görünce moralim iyice bozulmuştu. Fakat beklemek kendimi toplamama fırsat verdi. Kâğıtlarımı çavuşun önüne sürdüm, kolumdaki koronoya göz attım sonra istasyondaki duvar saatine baktım, tekrar kolumdaki saate döndüm.

Çavuş kâğıtlarımı rahat bir tavırla baştan aşağı inceliyordu. Başını kaldırıp bana baktı ve:

«— Uçağa yetişme konusunda endişe etmeyin, nasıl olsa yolcu listesini kontrol etmeden uçamazlar» dedi. Sonra önüme doğru bir ıstampa iterek: «Parmak izleriniz lütfen» dedi.

İtirazsız verdim. Pasaportumun üzerindekiyle karşılaştırdı, sonra Reeves'in bir hafta önce gelirken verdiği izlerle kıyasladı ve:

«— Tamam Mr. Reeves, iyi yolculuklar» dedi.

Ona teşekkür edip ayrıldım.

Comet fazla kalabalık değildi. Epey önde pencere kenarında bir yere oturup tam

Holy City isimli gazetenin akşam baskısını açıyordum ki, omzuma bir el dokundu.

Bir polisti.

«— Dışarı gelir misiniz lütfen?»

Benden başka dört erkek yolcuyla birlikte dışarı götürüldüm. Çavuş gayet nazik bir sesle:

«— Dördünüzün, kimlik kontrolunda bazı noktaları aydınlatmak için tekrar polise başvurması gerekecek. Valizlerinizin uçaktan indirilmesini ve yolcu listesinde değişiklik yapılmasını bildireceğim. Biletleriniz bir sonraki seferle değiştirecek» dedi.

Üzgün bir tavır takınarak mırıldandım:

«— Ama benim bu gece Cincinnati'de olmam gerek.»

Bu sözler üzerine dönüp bana baktı ve:

«— Siz Reeves'siniz değil mi? Hmm... Ölçüler, yapı, her şey uygun... Pasaportunuza bir kere daha bakayım. Siz daha seyahatten geçen hafta dönmediniz mi?»

«— Evet.»

Kâğıtlarımı yeniden gözden geçirdi.

«— Aaa, evet, şimdi hatırladım. Salı günü Pilgrim uçağıyla geldiniz. Aynı anda iki ayrı yerde bulunmanız imkânsız olduğuna göre sizin durumunuz aydınlandı» diyerek kâğıtları bana uzattı ve: «Binin uçağa. Rahatsız ettiğimiz için özür dilerim. Sizler benimle gelin» dedi.

Yerime dönüp gazetemi açtım. Birkaç dakika sonra, hızla çalışan roketler bizi Batıya doğru havalandırdı. Heyecanımı gizlemek için gazeteyi okumaya devam ettim. Fakat kısa zamanda okuduklarımın etkisinde kalmaya başlamıştım. Daha o sabah Toronto gazetesini okuyordum. Bir yeraltı gazetesiydi. Aradaki fark korkunçtu. Dış dünyanın hemen hemen varlığını inkâr eden bir aleme dönmüştüm. «Dış Haberler» tabii buna haber demek caizse, ülkemizin yabancı ülkelerdeki parlak misyonlarından söz ediyor, dinsizler arasındaki gaddarlık olaylarına değiniyordu. Her yıl misyonerlik için toplanan bunca paranın nereye gittiğini merak etmeye başlamıştım. Dünyanın geri kalan ülkeleri, gazetelerine bakılacak olursa bizim misyonerlik çalışmalarımızın varlığından haberdar görünmüyorlardı.

Sonra gazeteyi tekrar gözden geçirmeye başladım. Yanlışlıklarından emin bulduğum konular seçiyordum. Bitirdiğimde, aşağıya inmiş ionosferden çıkmıştık. Cincy'e doğru kayıyorduk. Güneşe yetişmiş, gurubu baştan görmüştük.

Uzak dedelerimden biri satıcıydı mutlaka. Zira Reeves'in bölgesinde dolaşmakla kalmayıp, kotayı yükseltmeyi de başardım. Aldığı malların yarda miktarını arttırması için inatçı bir dükkâncıyı ikna ederken, askeri çalışmalardan aldığım kadar büyük zevk alıyor-

dum. Başkasının kişiliğine girdiğim için artık endişe etmez olmuştum, sadece kumaşları düşünüyordum. Bir şey satmak sadece karın doyurmak için bir yol değil, bir oyun, bir eğlenceydi.

Talimata göre Kansas City'e gitmek üzere yola çıktım, pasaportumu vize ettirirken polis hiç zorluk çıkarmadı. Galiba en tehlikeli kontrol noktası Yeni Kudüs'tü. Oradan batıya doğru gitti mi kimse John Lyle'yi yakalayamazdı kolay kolay. Kayıp dosyalarındaki binlerce bulunamayan eski subaydan, centilmenden biri olacaktı.

Kansas City'e giden roket hayli doluydu. Bir başka yolcunun yanma oturmam gerekti. Otuz beş yaşlarında iri kıyım bir adamdı bu. Otururken birbirimizi süzdük sonra her ikimiz de kendi alemimize daldık. Kucağıma bir küçük masa isteyip, Cinninnati'de geçirdiğim günlerde topladığım sipariş formlarını ve diğer kâğıtları düzeltmeye başladım. O ise geri yaslanıp, salonun ön tarafındaki TV'de haberleri izlemeye koyuldu.

On dakika kadar sonra sıra arkadaşımın dirsek dürtüşüyle etrafıma bakındım. Adam parmağı ile bana TV ekranını işaret ediyordu. Baktım, kocaman bir meydan gösteriliyordu. Orayı dolduran kalabalık, üzerinde Peygamberin sarı - kırmızı bayrağı dalgalanan ve papalık forsu bulunan bir mabede doğru ilerli-

yordu. Seyrederken ilk kalabalık dalgasının mabet merdivenlerine saldırdıklarını gördüm.

Mabet muhafızlarından bir gurup asker, dev giriş kapılarının yan tarafındaki küçük bir kapıdan dışarı çıktılar ve terasa geniş merdivenlerin üst başına sephalarını kurdular. Sahne değişti, artık bize doğru koşanların yüzlerini görüyorduk. Besbelli bu görüntü mabet damına yerleştirilmiş bir telefotoyla alınıyordu.

Bunu izleyen şeyler bir zamanlar giydiğim o üniformadan utanç duymama sebebiyet verdi. Muhafızlar mabede hücum edenleri öldüreceklerine, aşağıya nişan alıp bacaklarını yakıyorlardı. Merdivenlerden yukarı, bana doğru koşan insanlar bir anda yanan bacaklarının âni bir titreşimle kopmasıyla yere düştüler. Oldukça genç bir çift, tam ortada ele ele koşuyordu. Şua onları tarayınca birlikte kapaklandılar.

Kız olduğu yerde kaldı, erkek ise dizden arta kalan kemikleri üzerinde ona doğru iki adım ilerledi sonra sevgilisinin üzerine düştü ve kızın başını kendine çekti. Bu arada görüntü kesildi, onlar geniş meydandan uzaklaştılar.

Oturduğum koltuğun arkasından sarkan kulaklıkları kapıp dinledim:

«— Apolis, Minnesota. Durum kontrol altına alındı, takviye birliklerine ihtiyaç yok.

Piskopos Jennins sıkı yönetim ilân etti. Şeytanın elçileri toplanıp durum sakinleşinceye kadar devam edecek. Derhal bir ibadet ve oruç devresi başlayacak.»

«— Minnesota getoları kapatılmıştır, Wyoming ve Montana'daki paryaların yerleri, yeni ayaklanmalara meydan vermemek için tekrar değiştirilecektir. Bu, Peygamberin ilahî idaresine karşı koyanlara bir ders olsun.»

«— Bu canlı neşriyat size No -Sparrow - Shall - Fall News Service tarafından, Kralliyet Birleşik Tüccarlar Birliğinin desteğiyle yapılıyor. En iyi kalite ev ihtiyaçları satan firmadır bu. Peygamberinizin karanlıkta efsanevi bir şekilde parlayan heykelinin yapılması için ilk yardım da siz bulunun. Bir dolar yollayın.»

Kulaklığın düğmesini kapatıp yerine astım. Neden paryaları suçluyorlardı sanki? Kalabalık onlardan oluşmamıştı ki!

Fakat konuşmadım, ağzımı kilitli tuttum. Arkadaşımın konuşmasını bekledim. Gerçekten de heyecanla:

«— İyi oldu budalalara, hak ettiler. Düşünün bir kere silâhsız olarak böyle müstahkem bir yere saldırılır mı?»

Alçak sesle, adeta kulağımın içinde konuşuyordu:

«— Niye ayaklandılar aklım ermedi» demekle yetindim.

«— Ee, delinin yaptığından sual edilir mi? Aklı başında değil bunların.»

«— Doğru kilisede söyleyin bunları,» diye onun fikrine ciddiyetle katıldım: «Üstelik çılgın bir dinsiz bile, yani böyle bir açıdan değerlendirme yapabilse, hükümetin ülkeyi gayet iyi yönettiğini görür. Ticari durum iyi» diyerek kucağımdaki evrak çantasını okşadım: «Hiç değilse bana göre durum iyi, Tanrıya şükür.»

Bir süre iş durumundan ve buna benzer şeylerden bahsettik. Konuşurken onu inceledim. Muhafazakâr ve aklı başında, kaliteli birine benziyordu. Fakat beni tedirgin eden bir özelliği vardı. Yoksa bu benim sinirliliğimden, içimdeki suçluluk hissinden mi ileri geliyordu. Belki de aranan bir kaçağın altıncı duygusuydu bu!

Bakışlarım tekrar ellerine çevrildi. Bu ellerde dikkati çekecek bir şey bulacakmış gibiydim. Fakat acayip bir tarafı yoktu. Nihayet çok ufak bir noktaya takıldım. Sol elinin üçüncü parmağı dibinde bir iz vardı. Yıllarca taşınan kalın bir yüzüğün izine benziyordu. Tıpkı benim taşıdığım West Point sınıf yüzüğü gibi. Tabii bu bir şey ifade etmezdi, armalı yüzük takan bir sürü insan vardı. Meselâ şu anda bende de bir yüzük vardı. Tabii West Point yüzüğü değildi bu, Reeves'e aitti.

Fakat acaba bu aklı başında budala uzun

süre taktığı yüzüğü neden birden takmaz olmuştı? Çok önemsiz bir noktaydı ama beni endişelendiriyordu. Zaten kovalanan bir hayvan ancak küçücük şeylere dikkat ederek hayatta kalabilirdi. West Point'teyken psikolojide hiç de parlak bir öğrenci sayılmazdım. O bir tek konu yüzünden nişan bile kaybetmiştim. Oysa şimdi az da olsa öğrendiklerimi kullanmanın sırasıydı... Onda dikkatimi çeken bütün özellikleri zihnimden bir kere daha geçirdim.

Onun ilgisini ilk çeken ve üzerinde fikir yürüttüğü şey, tahkim edilmiş bir yere saldırmanın büyük bir delillik olduğuydu. Düşüncesini ön plânda etkileyen askeri korkuydu. Tabii bu, onun West Point'ten olduğunu ispatlamıyordu. Aksi Akademikler, okul yüzüğünü her zaman takarlardı, mezara kadar... Hattâ izin döneminde ve sivil elbise giydiklerinde bile... Tabii tanınmamak arzusu gibi belli bir sebepleri yoksa!

Hostes, çay getirdiği zaman biz hâlâ havadan sudan konuşuyorduk. Ben bir yandan bu yetersiz bilgileri değerlendireceğim diye tasalanıyordum. Uçak, boşluk çizgisinden hava tabakasına girmekteydi. Kansas City'e doğru bu uzun dalışa geçtiği sıra yan yattı ve biraz sarsıldı. Hostes yol arkadaşımın üzerine çay dökünce, adam «ay» dedi sonra kısık ses-

le bir küfür salladı. Kızın duyduğunu sanmam ama ben duymuştum. «B.J. budalası» demişti. Bu, tipik bir West Point argosuydu.

Bu nedenle, yüzük izi raslantı olamazdı. Adam West Point'li bir subaydı, sivil numarası yapıyordu. Sonuç: Gizli bir görevi yerine getirmekte olduğuna hemen hiç şüphe yoktu. Acaba görevi ben miydim?

«— Haydi haydi John... Bu kadar vesveseli olma. Adamcağızın yüzüğü belki tamir için kuyumcudadır. Bir aylığına eve gidiyordur. Fakat uzun uzun konuşmamıza rağmen bende bir iş adamı etkisi bırakmak istedi. Hayır o bir ajan... Kişiliğini gizleyen bir ajan...»

Benim peşimde olmasa bile yanımda iki defa fena şekilde açık vermişti. Oysa, en beceriksiz ajanlar bile, başka bir kişilikte görünmek istedikleri zaman böyle kısacık zamanda üst üste hata yapmazlardı. Ayrıca ordunun gizli servisi hiç de yabana atılacak gibi değildi, ülkenin en zeki kişilerinden oluşuyordu. Şu halde bunlar kazayla verilmiş açıklar değildi. Özellikle yapılmış şeylerdi. Bunları farkedip, hata sanmam istenmişti. Neden?

Bu sadece aradığı adamın ben olup olmadığından emin bulunmamasından ileri gelemezdi. Eski ve denenmiş kurallara göre yani bir adamın masumiyeti ispatlanıncaya kadar o adam günahkâr sayılırdı. Bu durumda beni derhâl tutuklayıp, engizisyona götürmesi gerekirdi.

Öyleyse neden böyle davranmıştı?

Yol arkadaşımın peşime takılmış bir ajan olabileceğini düşününce, soğuk ve midemi alt üst eden bir korkuyla doldu içim. Deniz tutmasına benzer bir duyguydu bu. Fakat amaçlarını anlayınca sakinleştim. Zebadiah olsa ne yapardı? «Entrikada ilk prensip normal dışı bir harekette bulunmamaktır-» Dimdik oturup dilini yut. Madem bu polis beni izlemek istiyor. ona Kansas City'deki büyük mağazaları bir bir dolaştırır, metreyle kumaş satışımı seyrettirebilirdim.

Yine de Kansas City'de uçaktan inince midem taş gibiydi. Omzuma hafifçe dokunulacağını biliyor, bekliyordum. Bu beni ilkinden daha çok korkutmuştu ama bir şey olmadı. Bana kayıtsız bir edayla «Hoşça Kal» diyerek önüme geçti ve ben pasaportumu damgalatırken taksi durağına çıkan asansöre doğru yollandı. Bu benim için bir garanti sayılmazdı çünkü beni herhangi bir görevliye rahatça tanıtabilirdi. Elimden geldiği kadar normal görünmeye çalışarak, metroyla New Muehlbach'a gittim.

Kansas City'de güzel bir hafta geçirdim. Kotamı karşılamış, esaslı bir sipariş almıştım. Beni izleyebileceğini sandığım her gölgeye dikkat etmeye çalıştım fakat bu güne kadar takip edildiğimi hissetmedim. Öyle bile olsa

peşimdeki mutlaka berbat bir hafta geçirmişti kuşkusuz.

Bunun sadece bir raslantı olduğuna ve sinir bozukluğundan ileri geldiğine kanaat getirdiğim halde, Danver'e giden uçağa bindiğime memnundum. Hele, bir hafta önce yanımda oturanın uçakta olmadığını öğrenince.

Aurora'nın hemen doğusundaki yeni hava alanına indik. Burası Danver'in merkezinden millerce uzaklıktaydı. Polis bilinen şekilde kâğıtlarımı kontrol etti, parmak izimi aldı, tam cüzdanımı cebime koyacağım sırada, masa başındaki çavuş: «Sol kolunuzu açın, lütfen Mr. Reeves» dedi.

Yeterince sinirlenmiş görünmeye çalışarak kolumu sıvadım. Beyaz gömlekli bir hademe kanımı aldı. Çavuş ise: «Sadece bir formalite,» diye izah etti. «Halk Sağlığı Teşkilâtı, görülen bir hastalığa karşı tedbir almak istiyor.»

Bu yetersiz bir mazeretti. O konuda görmüş olduğum eğitimden biliyordum. Fakat Reeves gibi bir kumaş tüccarı bunu açığa vurmamalıydı. Hele kanım inceleninceye kadar yan tarafta bir odada beklemem gerektiği söylenince bu mazeret büsbütün sudan göründü bana. Orada oturmuş, korku içinde on santimetre küplük kanımı almakla bana ne gibi kötülük yapabileceklerini ve yapacakları

kötülüğü bilsem bile elimden ne geleceğini düşünüyordum.

Düşünecek çok vaktim vardı. Durum hiç de parlak görünmüyordu. Orada oturmakla vakit kaybediyordum. Fakat beni alıkoymak için gösterdikleri mazeret öyle makuldü ki çekip gitmeye cesaret edemezdim. Belki de bütün istedikleri buydu. Böylece dimdik oturmuş, ter döküyordum.

Bina uyduruk, geçici bir şeydi. Benim bulunduğum bölümle çavuşun yazıhanesini incecek kontralit bir duvar ayırıyordu. Sesleri duyuyor fakat söylenenleri çıkaramıyordum. Yakalanırım korkusuyla da kulağımı dayayıp dinleyemiyordum. Öte yandan bunu yapmak zorunluluğunu hissediyordum. Sandalyemi duvarın yanına çektim, oturdum ve iki ayakları üzerinde geri yaslandım. Omuzlarım ve boynum duvara yaslanmış oldu. Orada bulduğum bir gazeteyi açıp suratıma doğru tuttum ve kulağımı duvara yapıştırdım.

Artık konuşulan her kelimeyi duyabiliyordum. Çavuş yardımcısına öyle açık saçık bir hikâye anlatıyordu ki ahlâk görevlisi duysa onu aylar süren cezaya çarptırırdı. Fakat ben bu hikâyenin biraz daha yakası örtülüsünü Saraydayken dinlemiştim. O yüzden pek şoke olmadım. Üstelik başkalarının ahlâk seviyesini düşünecek durumda değildim. Bir sürü günlük rapor dinledim, erkekler tuvaletini

bulamayan yarı deli bir adamın bu konuda bilgi istediğini işittim, ama bana ait bir şey duyamadım. **Biçimsiz** oturmaktan boynuma kramp girmişti.

Tam karşımdaki açık pencereden bir roket meydanı görünüyordu. Ufukta küçük bir uçak belirdi, gürültüyle fren sıkarak çeyrek mil kadar öteye **şahane** bir iniş yaptı. Pilot uçağı idare binasına doğru sürdü ve pencerenin aşağı yukarı 25 yarda uzağında park etti.

Bu, Sparrow Hawk uçaklarının kuriye tipindendi. Roket gücüyle kalkan ve hız alan bir jetti. Hem de gelmiş geçmiş uçakların en tatlısı. Bunu gayet iyi tanırdım. Orduda Gök Polo'su yaparken numara iki pozisyonunda onun eşi bir uçak kullanmıştım. Princeton'la Denizciliği birleştirdiğimiz seneydi.

Pilot inip gitti. Uçağın durduğu yere ne kadar mesafe var? diye baktım. Şayet kontak açıksa. Hay aksi şeytan, ya açıksa? Belki çabucak bakıp dönebilirdim. Aralık pencereye bir göz attım, yaylı olarak kapanabilirdi. Şayet öyleyse neye uğradığımı anlayamadan giderdim. Fakat cereyan hattı veya tetik bağlantısına benzer herhangi birşey göremiyordum. Zaten bina böyle şeyleri saklamaya müsait değildi. Belki sadece dokunmakla alarm veren bir tertibat vardı.

Böyle düşünürken bitişikten sesler duydum. Kulağımı iyice yapıştırp, dinledim:

«— Kan gurubu neymiş?»

«— Tip bir efendim.»

«— Uyuyor mu?»

«— Hayır, Reeves'inki tip üç.»

«— Yaa, merkez labratuvarına telefon et. Biz de onu alıp göz muayenesi için şehre götürelim.

Yakalanmıştım. Biliyordum. Benim Reeves olmadığını anlamışlardı. Gözlerden herhangi birinin retinasındaki kan damarlarının fotoğrafını çektiler mi, benim gerçek kimliğimi anlayacaklardı. Bu haberi, Ahlâk ve Araştırma Bürosuna, resmi radyoyla ulaştırmak hiç zaman almazdı. Tabii Danver ve başka yerlere arandığım kaydıyla başka kopyalar yollanmadıysa!

Pencereden dışarı balıklama daldım.

Ellerimin üzerine düştüm, top gibi yuvarlandım sonra doğruldum. Alarm tertibatını çalıştırdıysam bile duyamayacak kadar meşguldüm. Uçağın kapısı açık, kontak da kilitli değildi. Gerçekten benim gibi bir garibe bundan iyi yardım olamazdı. Uçağı pistte yürütmek zahmetine girmeden birden havalandırdım. Roketten çıkan alevler peşime düşenleri yakmış **yakmamış** umurumda değildi. Sevgili **uçacağım ve ben yerde bir zıpladık** ; ra burnunu otomatik aletle düzeltip batıya doğru yollandım.

●

UÇAKTAN UÇAĞA

JETLERİN çalışabileceği yükseltiye gelineceye kadar seviye ve hız arayarak uçağı havalandırdım. Altımda iyi bir araç olduğuna ve polisleri geride bıraktığıma seviniyordum. Fakat jet uçuşu için seviye bulduğum sırada o budalaca iyimserliği kafamdan silip attım.

Bir kedi korkudan ağaca tırmanınca köpek gidene kadar orada kalmak zorundaydı. İşte ben de böyle sıkışık bir durumdaydım. Hem bu sefer köpeğin gitme olasılığı yoktu. Benim de süresiz orada oturmam mümkün değildi. Alarm çoktan etrafı ayağa kaldırmış olmalıydı. Pilot polislerin uçaklarla havalanıp beni çepeçevre sarmaları dakika, hattâ an meselesiydi. İzlendiğime şüphe yoktu. Uçağımın sinyalleri çeşitli ekranlarda tespit edilip kompüterlere veriliyordu mutlaka. Nereye dönersem döneyim bu şekilde saptanacaktı.

Bundan sonra, ya iniş emri alacak ya da düşürülecektim.

İlk anda bana mucize gibi görünen bu kaçış sevindirici niteliğini kaybediyordu. Belki de akıl almaz derecede büyük bir mucizeydi? Ne zamandan beri polis, bir mahkumu açık pencereleli bir odada bırakacak kadar tedbirsiz olmuştu? Kullanmasını iyi bildiğim bir uçağın pencerenin yanına getirilip kontağı açık vaziyette bırakılması da pek raslantıya benzemiyordu. Tıpkı çavuşun yüksek sesle söylediği beni mutlaka harekete geçirecek sözleri gibi!

Belki bu bende panik yaratmak için yapılan ikinci girişimdi. Başarıya da ulaşmıştı. Belki bir başkası da benim Sparrow Hawk'a duyduğum zaafı biliyordu. Biliyordu çünkü dosyam önümde açık duruyordu ve kırdığım gök polo'su rekorlarımdan en az benim kadar haberi vardı. Şayet öyleyse beni hemen düşürmez, kendilerini karargâhıma götürmemi beklerlerdi.

Değerlendirebilirim, belki benim için gerçek bir kaçış olacaktı. Bu da pekâlâ mümkündü. Her ne hâl ise, yakalanmaya, onları arkadaşlarımla bulduğum yere götürmeye niyetli olmadığım gibi, ölmeye de hiç niyetim yoktu. Kendi kendime önemli bir mesajım bulunduğunu hatırlattım. Şu anda ölmekle onları memnun edemeyecek kadar meşguldüm.

Radyo dalgasını polis ve trafik frekansına ayarlayıp dinledim. Danver hava alanıyla havadaki bir uçak arasında bazı konuşmalar yapılıyordu. Fakat henüz kimsenin bana «İn» diye bağırdığı yoktu. Belki daha sonra sesleneceklerdi. Radyoyu açık bırakıp düşünmeye başladım.

Kör uçuş göstergesi Danver'den yetmiş beş mil uzakta ve kuzey batıya doğru yol almakta bulunduğumu gösteriyordu. Havalanalı on dakikadan az zaman geçtiğini farketmek beni şarttı... Böyle birden adrenalın hücumuna uğrayan vücudumda duyular karmakarışık hâle gelmişti. Jet depoları hemen hemen doluydu. Dikkatli uçarsam havada 10 saat kalıp altı bin mil katedebilirdim. Fakat böyle yavaş uçarsam beni taş a bile tutmaları işten değildi.

Zihnimde bir plân şekillenmeye başlamıştı. Budalaca ve uygulanması imkânsız bir şeydi, çaresizlikten oluşmuştu ama yine de hiç plân yapmamaktan iyiydi. Daire şeklindeki büyük göstergeyi inceleyerek Hawai Cumhuriyeti'ne gitmeye karar verdim. Emrimdeki oyuncak hafifçe burnunu güney batıya yöneltti. Sonra yakıt - sürat - mesafe kayıt cihazında kaba bir hesap yaptım. 3100 millik dolaşma sonra dönüş geçince depolar boşalacaktı. Roket sıvısına ve burun birimlerine güvenerek soğuk iniş yapmak çok tehlikeliydi.

Hoş aldırış ettiğim yoktu ya! Otomatik pilotu, belirtilen yöne ve hıza ayarladıktan kısa süre sonra, cyber şebekesindeki analiz cihazları, canlı kumanda görevlilerine benim Hawai'ye kaçmakta olduğumu bildireceklerdi. Şu rota, şu yükselti ve **azami** hızla yol aldığımı ve altı dakika içinde San Francisco ile Montrey arasında **Pasifik sahili** üzerinden geçeceğimi haber vereceklerdi. Yolumun kesileceği garantiydi. Benimle **hâlâ** kedinin fareyle oynadığı gibi oyunuyor olsalar bile, yerle hava arasında her yeri tarayan projektörler Sacramento vadisinden yukarı doğru çevrilecekti. Onlar kaçırırsalar bile, **altımdaki** uçak kadar ya da daha hızlı yol alan, depoları dolu ve çizdikleri dairenin çapını dar tutmak zorunluluğunda olmayan pilotlu uçaklar, sahilde aynı yükseltide beni bekliyordu muhakkak. Böyle kötü bir sondan **kurtulma ümidim** yoktu.

Zaten kurtulmak niyetinde de değildim. Kullandığım küçük uçağı havada tamamen **yok etmelerini istiyordum**. Zira bu işlem sırasında nasıl olsa uçakta **bulunmayacaktım**.

Operasyon Alık, safha iki: Onun içinden nasıl çıkılacaktı. Bir jet uçağı hızla yol alırken bunu nasıl terk etmek gerektiği, mühendisler tarafından dikkatle hesaplanmıştı. Tehlike anında ağırlık fırlatan kolu çekip beklemek yeterliydi. Hayat kurtarma kapsülü sizi içine alıp kapanır sonra da sizinle birlikte u-

çaktan fırlatılırdı. Bu arada belli bir hava basıncı ve hız sağlandığı zaman kapsül, ateş alarak paraşütünüzü açar ve siz Tanrı'nın bir lütfu sayılan güzel dünyamıza doğru rahat rahat uçmaya başlarsınız. Yanınızda oksijen tüpünüz de hazırdır.

Yalnız bunun bir tek kötü yanı vardı. O da hem kapsülün hem de terkedilmiş uçağın sinyal vermeye başlamasıydı. Radyo sinyallerine göre noktalar kapsül, çizgiler gemi içindi. Kapsülün bir de radar ışığı vardı.

Bütün bunlar bir ineğin Kiliseye girmesi kadar garip şeylerdi.

Orada oturmuş parmağımı emiyor, bilyandan da dışarıya bakıyordum. Feza bana her zamankinden daha vahşi, daha mavi görünüyordu. Şüphesiz içinde bulunduğum ruh durumu yüzünden böyle hissediyordum. Buna hiç şüphe yoktu. Çünkü her dakika, altımdan on üç kara milinin kayıp geçtiğini ve şapkamı bulup evime gidebilmemin çok güç olduğunu biliyordum. Gerçi hemen yanıbaşında bir kapı vardı, paraşütü geçirip atlayabilirdim ama insan hızla yol alan bir jette böyle birşey yapamazdı, otomatik fırlatıcıyı da kullanamazdı. Zira uçak yuvarlanıverirdi. 60,000 fitte saatte sekiz yüz mil hızla esen rüzgârı hesaba katmazsanız, yandınız demektir. Sizi kapıya erimiş yağ gibi yapıştırıverirdi.

Verilecek cevap uçaktaki otomatik pilotu-

nun ne kadar hünerli olduğuna bağlıydı. İyi cins robopilotlar, ilâhi söylemekten başka herşey yapabilirdi. Daha ucuz tiplerden bazıları ise rota, yol ve hız durumunu idare eder, hünerleri orada sona ererdi. Benim asıl merak ettiğim bu otopilotun ateşleme işini ayaralayan bir devreye bağlı olup olmadığıydı, çünkü uçağı durdurup dışarı çıkmak niyetindeydim. Ben indikten sonra bunun kendi başına Hawai yönünde yoluna devam etmesini istiyordum. Tabii gidebilirse!

Bu jetler yüksek irtifalar dışında çalışmazdı. İşte bu yüzden roket güçleri de vardı. **Aksi halde havalanmaları mümkün olmazdı.** Jet motorları için kritik sayılan süratin altına inince ateşleme durur. Böyle bir durumda ya roket gücüyle ya da aşağı dalarak yeniden ateşlemek gerekir. Zor bir işti bu, bir sürü jet pilotu beklenmedik anda kesilen ateşleme yüzünden Tanrılarına kavuşmuşlardı.

Daha önce Sparrow Hawk'daki deneylerim bu konuda bana bir fikir veremiyordu çünkü gök Polo'sunda otopilot kullanılmazdı. İnanın bana öyleydi. Torpito gözünde talimatname aradım fakat bulamadım. Bunun üzerine pilotun üzerine baktım. Bilgi plâketinde bundan söz edilmemişti. Şüphesiz vaktim bol olsa bir de tornavida bulsam içini açar devreleri inceleyip durumu öğrenebilirdim. Yalnız buna en az yarım gün ayırmak

gerekirdi. Bu otopilotlar bir sürü transistör ve spagettiye benzeyen karmakarışık tellerden oluşmuştu.

Ben de çaresiz paraşütü yerinden çekip içine girmeye koyuldum. Bu arada göğüs geçirerek: «Dostum umarım seni şekillendirirken gerekli hileleri içine yerleştirmeyi unutmamışlardır» dedim. Otopilot bu sözlerime karşılık vermedi. Hoş verse de pek şaşmazdım ya. Sonra tekrar yerime sıkıştım ve otopilotu elimle yerleştirmeye koyuldum. Çok vaktim yoktu. Çöl çukurunun üstüne gelmişim bile. İlerde sağda güneşin, Büyük Salt Lake'in suları üzerinde kayarak batışını görebiliyordum.

Önce uçağı biraz alçalttım çünkü 60,000 fitte havanın yoğunluğu azdı ve soğuktu. İnsan ciğeri için oksijen basıncı pek azdı. Sonra uçağı kanatlarını koparmayacak veya beni karanlığa fırlatmayacağı şekilde hafif bir kavisle yükselttim. Epek yükseğe çıkarmalıydım, çünkü niyetim roket motorlarını tamamen durdurmak ve sevgili kuşumu sürat için dalış yaparak ateşlemeye geçmeye zorlamaktı. Dikey bir şekilde duracaktım tabii bu da ateşlemeyi kesecekti. Ben bu arada dışarı fırlayacaktım. Belli sebeplerden ötürü tam «elvada» diyeceğim sırada roket motorlarının serbest kalmasını istemiordum.

Yükselmeye devam ettim. Artık sırtüstü yatar gibiydim. Geride toprak, karşımda gök-

yüzü vardı. Gazı kıсарak hâlâ götürüyordum. Niyetim 30.000 fitte ateşlemeyi kesip, atlayınca nefes alabileceğim bir yerde olabilecek ve sevgili kuşuma bir fırsat verebilecektim. Uçağım, Utah Platosunda parçalanmadan dalıp yükselebilecekti. 28,000 fitte şu budalaca çaresizlik hissine kapıldım. Düğmelerin hareket yeteneğini yitirip kumandaya itaatte zorluk çıkardığı zaman duyulan o budalaca hisse! Birden kadranda kırmızı bir ışık yandı ve iki ateşleme birden kesildi. Ayrılmanın zamanıydı.

Neredeyse koltuğa bağlı oksijen tüpünü unutuyordum. Bir elimle kapıyı açmaya çalışırken diğeriyle ağıza konacak parçayı dişlerimin arasına sıkıştırıyor, maskeyi de burnuma yapıştırıyordum. Bütün bu işlemler, uçağın ve benim boşlukta düşüşümüz yüzünden engelleniyordu.

Kapı açılmıyordu. Birden açış valvına basmayı akıl ettim. Kapağın açılmasıyla neredeyse ben de dışarı fırlıyordum. Bir iki saniye kadar orada asılı kaldım önümde zemin çılgınca dönüyordu. Sonra kapı çarparak kapandı ve kilitlendi. Kendimi uçaktan uzaklaştırdım. Atlamadım, birlikte düşüyorduk. El ve ayak hareketleriyle ilerledim.

Başımı kanatlardan birine çarpabilirdim. Kendimi boşlukta, uçaktan yirmi beş yarda uzakta oturur vaziyette bulmadan önce bey-

nimde kısa bir süre için boşluk olmuştu. Uçak ağır ağır dönüyor, benim çevremde ise yer gök alt üst oluyordu. Düşerken hafif ve soğuk bir rüzgâr esiyordu ama ben henüz soğuğu farkedemiyordum. Uzun süre beraber kaldık. Sonra uçak dalışa geçip benden uzaklaştı.

Aşağıya inişini bakışlarımla izlemeye çalıştım. O zaman dondurucu rüzgârı farkettim. Gözlerim acıyınca, gözbebeklerinin donması hakkında okuduğum bir yazıyı hatırladım ve iki elimle kapadım. Çok da faydası oldu.

Atlayışı çok geciktirmiş olduğumu hatırlayarak birden panik hissine kapıldım. Neredeyse çöl tabanına çarpıp parçalanacaktım. Gözlerimi açıp şöyle bir baktım.

Yoo, daha yer çok uzaklardaydı. Belki iki üç millik mesafe vardı. Aşağısı kararmış olduğu için tahminim pek geçerli sayılmazdı. Uçağı görmeye çalıştım ama başaramadım. Sonra birden çıkan küçük alevleri görünce yerini tesbit ettim. Göz bebeklerimin donması tehlikesini kabullenerek yüreğim ağzımda izledim. Otopilot, ateşleme kesilince, âcil devreyi çalıştırmıştı. Herşey plâna göre geliyordu. Bundan sonra benim küçük sevgilim seviye buldu, batıya burun verdi ve yapması gerektiği şekilde irtifa kaydetti. Arkasından başarması ve sonunda pasifiğe düşmesi için dua ettim. Ne de olsa düşürülmekten iyiydi.

Aşağı doğru inerken uçağın kuyruk lâmbalarının parıltısını seyrediyordum.

Küçük uçağımın zaferi, bana korkuyu unutturmuştu. Daha atlarken gecikmeli bir iniş yapmak zorunda olduğumu biliyordum. Çünkü gemiden ayrılırken bedenim, uçağı izleyen herhangi bir aletin ekranında ikinci bir titreşim yapacaktı. Tek ümidim, takipçileri yanıltıp gördüklerinin sadece gerçek bir ateşleme kesilmesi olduğuna ikna etmektir. Uçaktan çabucak uzaklaşarak, aşağı iniş sırasında mimlenmeyecektim. Bunun için de ekrandan çabucak kaybolmalı, yere iyice yaklaşıncaya kadar paraşütü açacak kordonu çekmemeliydim. Ancak gözle görülmeyecek derecede karanlık yere girinceye ve radar görüntüsünden çıkıncaya kadar bekleyecektim.

Fakat daha önce hiç böyle gecikmeli atlama yapmamıştım. Zaten sadece iki kere atlamıştım. Her askeri okul öğrencisinden istenen ve bir yönetmen kontrolunda yapılan basit atlayışlardı bunlar. Gözlerimi kapalı tuttuğum sürece pek fazla tedirgin olmuyordum. Fakat artık kordonu çekmek için dayanılmaz bir istek duymaya başlamıştım. Elim sapına uzandı ve yapıştı. Bırakmam gerektiğini dü-

şündüysem de nefsimе söz geçirmedim. Hâlâ çok yüksekтеydim. O koca paraşütü açıp geri kalan mesafeyi bununla inерsem yakayı ele vereceğime hiç şüphe yoktu.

Başlangıçta niyetim paraşütü yerden binbeş yüz fit yüksekte açmaktı fakat sinirlerim dayanmadı, o kadar bekleyemedim. Hemen hemen tam altımda koca bir kasaba vardı. Provo, Utah'tı bu. Yukardan hatırladığım kadarıyla böyleydi. Tam şehrin göbeğine inmemek için kordona asılmam gerektiğine, kendi kendimi ikna ettim.

Oksijen maskesini yüzümden çekmeyi tam zamanında hatırlayarak, bir avuç dişimin dökülmesini önledim. Çünkü tüpü kendime bağlamamış, bütün yol boyunca sol elimde tutmuştum. Bunu yerine yerleştirebilecek kadar vaktim vardı ama bir çiftliğe doğru fırlattım. İçimden de bir zavallının kafasına çarpmayıp, bellенmiş araziye düşmesi için dua ettim. Sonra sapı çektim.

Paraşütün bozuk olduğunu sanarak korkunç bir an yaşadım. Fakat açıldı ve beni sarsıntısıyla kendimden geçirdi, ya da kendi kendime bayıldım bilemiyorum. Ayıldığımda boşlukta sallanıyor, altımda zemin ağır ağır dönüyordu. Hâlâ çok yükseklerdeydim. Sanki Provo'nun ışıklarına doğru kayıyordum. Derin bir nefes aldım. Tüp içindeki havadan sonra temiz havayı ciğerlere çekmek çok hoş-

tu. İki elimle paraşüt bezini toplayıp rüzgâr saçtım.

Bundan sonra hızla aşağı indim, iniş için yeterli desteği alabilmek amacıyla tam zamanında bırakmayı başardım. Akşamın karanlığında yeri doğru dürüst göremiyordum ama çok yakında olduğunu biliyordum. Talimat kitabında tarif edilen şekilde dizlerimi yukarı topladım sonra oldukça beklenmedik bir şekilde sendeleyip, düşerek ve paraşüte takılarak yere vardım. Bunu on dört fitlik atlayışla kıyaslarlar ama bence çok daha fazlasına bedel.

Az sonra bir şeker kamışı tarlasında oturmuş sol ayağımın bileğini ovuyordum.

Casuslar daima paraşütlerini gömerler, benim de gömmem gerekirdi ama çok halsizdim... Üstelik gömecek aletim de yoktu. Taranın kenarında uzanan yolun altındaki bir kanala tikiştirdim sonra o yoldan Provo'nun ışıklarına doğru sarsak sarsak yürümeye başladım. Burnum ve sağ kulağım kanamış, kan yüzüme yapışmıştı. Toz toprak içindeydim, pantolonum parçalanmıştı. Kimbilir şapkam neredeydi? Denver'de mi Nevada'da mı Tanrı bilir. Sol ayak bileğimde hafif bir burkulma vardı galiba. Sağ elim pek fena soyulmuştu. Çocukça bir kaza atlatmıştım. Büyük bir iş başarmanın gururuyla, şişiniyordum.

Kendimi o derece iyi hissediyordum ki,

yürürken neredeyse ıslık çalacaktım. Şüphesiz hâlâ peşimdelerdi ama Peygamber'in adamları beni göklerde, Hawai'ye doğru gidiyor sanıyorlardı. Hiç değilse ben onların öyle sanmalarını diliyordum. Her ne ise, hâlâ hür, hayatta ve oldukça sağlıklı sayılırdım. Birisini aramak için en uygun yer Utah'dı. Daha İlk Peygamber zamanından Normon kilisesinin yasaklanmasındanberi burası bir hizip, bir dine ihanet merkezi başarırsam, yerli halkın beni ele verme olasılığı yoktu.

Yine de ne zaman bir kamyon veya araba görsem şarampolun içine yatıyor, kamyon şehre girene kadar tarlalardan ilerliyordum. Geniş bir dönemeçten sonra hafif ışıklandırılmış bir ara sokağa girdim. Işıkların yanmasına iki saat vardı. Gece devriyeleri yollara çıkmadan plânımın ilk bölümünü gerçekleştirmek zorundaydım.

Evlerin bulunduğu karanlık caddelerde gezindim. Aradığımı bulana kadar geçen bir saatin büyük bir kısmında insanlarla burun buruna gelmemeğe çalıştım. Bir özel uçak çalsam fena olmazdı. Fakat şansıma, bir aile helikopteri buldum. Yan tarafındaki ev karanlıktı.

Gölgeleri siper ederek sürüne sürüne üstüne çıktım, kapıyı zorlarken çakım kırıldı ama kapı da açıldı. Kontak kilitliydi. Bir günde iki defa böyle bir lûtf bekleyemezdim, za-

ten, vergi ödeyen vatandaşların sırtından son derece pratik bir eğitim görmüştüm, buna IG motorları hakkında ayrıntılı bilgi de dahildi. Hem bu defa acelem yoktu. Karanlıkta uğraşmam yirmi dakika sürdü.

Yolu şöyle acele bir değerlendirdikten sonra bindim, elektrik yedeğini çalıştırıp, farları yakmadan köşeyi döndüm. Sonra kasabada duadan dönen bir çiftçi rahatlığıyla açık açık sürdüm. Yine de şehir sınırları içinde polis kontrol yerlerine gelirim diye korkuyordum. Bu nedenle evler seyrekleşir seyrekleşmez uçağı önüme gelen ilk açıklığa gazladım. Bu sırada beklenmedik bir şey oldu ve tekerlerden biri su arkına girdi. Bu olay benim kalkış noktamı belirtmiş oldu.

Ana motor homurdanarak çalıştı, Pervaneler büyük bir gürültüyle döndü. Kalkışta, tekeri batık olduğu için helikopter, biraz yanalmıştı ama kalktı ve toprak gerilerde kalmaya başladı.



9

TEHLİKELİ RASTLANTI

Ç ALDIĞIM uçak hurda bir şeydi. İyi bakılmamış durumdaydı. Motorda berbat bir tekleme vardı. Rotorda da hiç hoşlanmadığım bir titreşim! Fakat uçabiliyordu. Deponun yarıdan fazlası doluydu. Beni Phoenix'e götürmeye yeterdi bu. Şikâyet etmemeliydim.

İşin en kötü yanı uçakta uçuşa yardımcı olacak hiç bir şey bulunmayıştıydı. Eski tip eşi bulunmaz bir Sperry robot ve geçen yıldan kalma bir deste harita... Benzin istasyonlarının elden çıkardığı tipte şeylerdi bunlar. Bir radyo vardı ama bozuktu.

Eh ne yapalım, Kristof Colomb bile bundan çok daha azıyla idare etmişti. Phoenix güneyde ve aşağı yukarı bulunduğum yere beş mil uzaklıktaydı. Gözlerimi şaşılaştırarak ve dua ederek uçuşumu tahmin ettim. Robotu rotaya göre ayarladım, buna göre beş yüz fitlik gerçek bir yükseltide uçacaktı. Daha

fazlası radar sahasına düşmeme daha azı ise, mahalli polisi sinirlendirmeme yol açabilirdi. Devamlı ışığın devamsızdan daha emin olduğuna karar verdim ve ışıkları en hafife ayarladım. Bundan sonra etrafa iyice bakındım.

Kuzey'den izleyen yoktu. Anlaşılan son hırsızlığım henüz farkedilmemişti. Birinciye gelince, ya sevgili kuşum çoktan düşürülmüş ya da Pasifikte çok uzaklara erişmiş olacaktı. Düşündüm de dosyam hayli kabarıktı. Önce suç ortağı, o öldürme olayından sonra, Engizisyon Başkarnın karşısında yalan yere yemin etmek, ihanet, sahte kişilik, iki defa da hırsızlık yapmıştım. Bir de kundakçılık veya devlet malına zarar vermek ve tecavüz. Tecavüzden kaçınabileceğime karar verdim, fakat yeniden kundakçılık yapmam mümkündü. Tabii bunun ne anlama geldiğini öğrenebilirim. Burnum tekrar kanamaya başlamıştı ama ben hâlâ kendimi pek keyifli hissediyordum.

Kanuna göre kutsal bir rahibeyle evlenmenin yasalara tecavüz olduğunu düşününce rahatladım. Ondan sonra hiçbir şey kaybetmek istemedim.

Pilota boş vererek kumandayı kontrole devam ettim ve Provo'nun yüz milden fazla güneyine varıncaya kadar şehirler üzerinden geçmemeye dikkat ettim. Oradan güneye, Grand Canyon'u geçip aşağı yukarı 66 Road-

city harabelerine kadar uçtum. Buralarda çok az insan vardı. Biraz uyumayı göze alabilirdim. Böylece pilotu yerden sekiz yüz fite ayarladım ağaçlara ve kayalara çok dikkat etmesini tembihleyerek arkaya yolcu koltuğuna geçtim ve derhal uykuya daldım.

Rüyamda Engizisyon Başkanının karşım-
da kanlı bir biftek yiyerek sinirlerimi mahva
çalıştığını gördüm. Bir parça koparıp çiğner-
ken bana: «İtiraf et, durumunu güçleştirme.
Az pişmiş mi istersin yoksa bütün bir dilim
mi?» diye soruyordu. Tam itiraf etmek üze-
reyken uyandım.

Pırıl pırıl bir mehtap vardı. Grand Can-
yon'a yaklaşıyorduk. Hemen kumandaya geç-
tim ve irtifa için verdiğim eski emri çiğne-
dim. Gargantua sıra dağlarının inişli çıkışlı
tepeleri sivri uçları üzerinden sadece sekiz
yüz fit uzakta tutarsam benim basit robopi-
lotun asabı bozulur, gözyaşları arasında bir
krize tutulur diye korkuyordum.

Bu arada manzara beni öylesine etkile-
mişti ki açlıktan ölmek üzere olduğumu fark
etmiyordum. Grand Canyon'u görmemiş bi-
rine tarif etmek faydasız. Herkesin görmesi-
ni tavsiye ederim, hele mehtapta!

Aşağı yukarı yirmi dakikalık zamanda
Canyon'u bir baştan bir başa kestik. Uçağı
tekrar otomatiğe başladıktan sonra, dolapları
ve alet bölümünü karıştırıp yiyecek aramaya

başladım. Bademli çukolata çubuğu ile bir kaç fıstık bulabilmişim. Bu benim için ziyafet sayılırdı. Zira çiğ bir kirpiyi bile yiyecek kadar açtım... En son Kansas City'deyken yemek yemiştim. Bulduklarımı çabucak mideye indirdim ve tekrar uykuya daldım.

Pilot alarmını kurduğumu hatırlamıyorum ama kurmuş olacağım ki gün ağarmadan beni uyandırdı. Çöl üzerinde sabahın başlangıcı da başlı başına bir alemdi. Turistler için şahane bir manzara sayılırdı. Fakat uçağı yönetmek gerektiğinden ancak şöyle bir bakabildim. Tekneyi bir kaç dakika süreyle güneye doğru dik açı teşkil edecek şekilde çevirerek hızı ve rüzgârı yerden iyice yükseğe ve güneye ayarladım. Sonra haritanın kenarındaki bir şey dikkatimi çekti. Şansım yaver gitmiş, isabetli görüşüm sayesinde rüzgâr konusundaki tahminlerim aşağı yukarı doğru çıkmıştı. Yarım saat içinde Phoenix'in görünmesi gerekiyordu.

Şansım devam etti. Azametli ve engebeli bir araziden geçtikten sonra birden karşımda sağa doğru dümdüz bir vadi uzanmaya başladı. Bu çöl üzerinde suni sulamayla yetiştirilmiş ekinler ve büyük bir şehir vardı. Burası Güneş Vadisi ve Phoenix'di. Salt River Canyon'a açılan kuru bir geçidin içine sıkışmış küçük bir düzlüğe berbat bir iniş yaptım. Tekerleklerden biri kopmuş, rotor parçalanmış-

tı ama aldırış ettiğim yoktu. Önemlisi uçağın burada kolay kolay bulunmayacağı gerçeğiydi. Tabii benim parmak izlerim de... Yani Reeves'in parmak izleri. Yarım saat sonra dev kaktüsler ve heyûla gibi kayalar çevresinden dolaşp, kanyondan aşağı inip Phonix'e giden otoyola çıktım.

Phoenix'e kadar çok uzun bir yürüyüş olacaktı, hele burkulmuş bir ayak bileğiyle. Fakat otostop yapmak riskine giremezdim. Trafik yoğun değildi. Yola çıkışımın ilk bir saatinde yoldan uzak kalmayı ve saklanmayı başardım. Sonra bir yük kamyonu ile burun buruna geldim. Şoföre el sallamaktan başka yapılacak şey yoktu. Bir kayaya yaslanarak heyecansız görünmeye çalıştım. Şöför ağır kamyonu yavaşça durdurdu ve:

«— Binmek ister misin?» diye sordu.

Acele kararımı vermiştim:

«— İsterim, teşekkürler» diye cevapladım.

Bunun üzerine geniş basamaktan aşağı bir merdiven salladı, ben de kamyona tırmandım. Beni süzerek hayran bir ifadeyle :

«— Vay canına, bir aslan mı yoksa bir ayı mıydı sana saldıran?» diye sordu.

O ana kadar görünüşümdeki tuhaflığı unutmuşum. Üstüme başıma şöyle bir baktım ve :

«— İkisi birden saldırdı, bir elimle biri-

ni, diğeriyle de öbürünü hakladım» diye cevapladım.

«— İnanırım.»

«— Tek tekerlekli bir bisiklete biniyordum yoldan çıktı Allahtan kayalık tarafa yıkıldı, tabii parçalandı.»

«— Monosikl mi? Bu yolda? Globe'den buraya kadar ha?»

«— Tabii zaman zaman inip itmem gerekti. İniş beni altetti.»

Şöför başını sallayarak :

«— Biz yine şu aslanla ayı hikâyesine dönelim. Bu benim daha çok hoşuma gitmişti» dedi. Fakat başka bir şey sormadı. Tabii bu çok işime gelmişti. Mantıksız hikâyeler uydurmak işleri büsbütün çatalaştırıyordu. Globe'den yola daha önce hiç **çıkamamıştım**, yük kamyonuna da binmiş değildim. İçinin askeri kruvazörlerdeki kumanda odasına son derece benzeyişi, bana ilginç gelmişti. Aynı uluslararası sancak ve alabanda oleo vitesler ön ve arka dingilleri kontrol ediyordu. **Aşağı** yukarı aynı cihaz tablosu motora sürat veriyor, sağ ve sol motorları, hızını, devir oranını vesaireyi kontrol ediyordu.

Fakat susmayı onun konuşmasını beklemeyi uygun gördüm.

«— Bu tip bir yük kamyonuna hiç binmemiştim. Anlatsanıza nasıl çalışır bunlar?»

Bu kadarı onun çenesini açmaya yetmiş-

ti. Phoenix'te durumu nasıl idare edeceğimi düşünürken bir kulağımla da onu dinliyordum. Sadece iki vites kolunu itmekle tekerlere hem güç hem de sürat verişini bana tarif etti. Sonra iki yana gerekli gücü verirken dizeli aynı hızda sürmenin ne kadar masrafsız olduğundan söz etti. O konuşa dursun ben düşünüyordum. Önce iyi bir banyoya ve traşa ihtiyacım vardı. Elbisemi de değiştirmeliydim. Yoksa gören beni serseri sanacaktı.

Birden bana sual sorduğunu farkederek :

«— Galiba anladım» diye cevap verdim. «Waterburry denen ucuz Amerikan saatleri yürütüyor tekerleri.»

«— Hem evet, hem hayır» diye devam etti. «Elektrikli bir dizel tertibatı var. Waterburry denen şeyler vites takımı gibi çalışıyor. Yalnız bunlarda vites yok. Hidrolik. Anlıyorsun değil mi?»

Kendisine anladığımı belirttim. Şemasını bile çizebilirdim. Zihnimde şöyle bir düşünce geçti. Şayet yeraltı Örgütünün günün birinde keşif pilotlarına acele ihtiyacı olursa, kamyon şöförleri kısa zaman içinde bu işe eğilebilirdi.

Canyon'dan uzaklaşmış millerce yol almıştık ama yine dağdan aşağı ağır ağır iniyorduk. Ev sahibim kamyonu yol üzerindeki bir lokanta ve benzin istasyonu önüne çekip durdurdu.

«— Bize kahvaltı, şuna da su verin» dedi.

Bu lâf hoşuma gitti. Kocaman birer bardak Arizona greypfruit suyu içip, yumurta ve beyinli sandviç yedik. Yediklerinin parasını ödememe izin vermediği gibi benimkini de kendi vermek istedi. Kamyona döndüğümüzde merdivenin önünde durup beni süzdü.

«— Polis karakolu üç çeyrek mil içerde, bence kontrol yaptırmak için en uygun yer» dedikten sonra bana bakıp gözlerini başka yöne çevirdi.

«— Hmmm... Zannederim geri kalan yolu yürüyerek gidebilirim. Hem yediklerim hazmolar. Beni getirdiğiniz için çok teşekkürler» dedim.

«— Bir şey değil. Ha, iki yüz yarda kadar geride bir arka yol vardır. Önce güneye sonra tekrar batıya döner. Yürümek için daha iyidir, hem trafiği de azdır.»

«— Teşekkür ederim.»

Ara sokağa sapmak için geri yürürken, korkunç görevimin herkese ona görüldüğü kadar basit gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Mutlaka yapmam gereken bir şey vardı. Görünüşüme çeki düzen vermeliydim. Ara sokak çiftlikler arasından geçiyordu. Bir sürü çiftlik evi gördüğüm hâlde durmaya cesaret edemedim. Fakat sonunda İspanyol-Kızılderili karışımı bir ailenin barındığı küçük bir

eve rastladım. Tabii bir sürü çocuk ve köpekleri vardı. Bu insanların çoğu Katoliktiler ama bunu saklarlardı. Proktorlardan en az benim kadar nefret ediyorlardı mutlaka.

Senyora evdeydi. Şişman nazik görünüşlü bir kadındı, daha çok Kızılderili havası taşıyordu. Sınıfta öğrendiğim İspanyolca pek yetersiz olduğu için fazla konuşamadık. Yalnız, su istemeyi becerdim, bana hem içmek hem de el yüz yıkamak için verdiler. Ben kiltle at cambazı gibi beklerken kadıncağız pantolonumdaki yırtığı dikti. Tabii bu arada çocuklar benim hakkımda fikirler yürütüyorlardı. Üstümü başımı fırçaladı, hattâ traş olayım diye bana kocasının jilet makinesini verdi.

Kamyon şöförünün tarif ettiği gibi yol, geri dönüp kasabaya gidiyordu. Hem polis de yoktu. Nihayet yakında bir çarşı buldum. Çarşıda bir de terzi dükkânı vardı. Dış görünüşüm akli başında bir şekle sokulana kadar dükkânda bekledim. Elbiselerim kum gibi ütülü, lekeleri temizlenmiş olarak sırtımda yeni gömlek ve başımda yepyeni bir şapkaıyla caddede dolaşabilirdim artık. Hattâ karşılaştığım proktorların gözlerinin içine serin kanlılıkla bakarak onları selâmlayabilirdim. Rehberden Güney Tabernacle'in adresini alıp, terzi dükkânının duvarında asılı duran hari-

tada yönümü tayin ettim. Yürüyerek gidilebilirdi oraya.

Caddeyi hızlı adımlarla geçip, tam on bir âyini başlayacağı sırada kiliseye vardım. Rahat bir nefes alarak arka sıralardan birine girdim ve çocukluğumda olduğu gibi yani din maskesi altında neler döndüğünü bilmediğim günlerdeki gibi, âyini zevkle izledim. Yaptığım şeylere rağmen kendimi huzur ve güven içinde hissediyordum. Kendimi merasimden sonra rahibe göstermenin sabırsızlığı içinde beklerken, ilahî müzik âdeta ruhumu yıkıyordu. Göründükten sonra artık benim için tasalanmak ona düşecekti.

Doğrusunu isterseniz merasim sırasında uyumuşum. Fakat tam zamanında uyandım. Uyuduğumu farkedene olduğuna sanmıyorum. Âyinden sonra oralarda oyalandım ve rahiple konuşma fırsatı aradım, bulunca da merasimden çok zevk aldığımı bildirdim. Elimi sıktı ben de ona örgüt üyelerinin tipik tutuşuyla karşılık verdim.

Fakat o buna karşılık vermedi. O kadar bozulmuştum ki neredeyse dediklerini kaçıracaktım.

«— Teşekkür ederim oğlum. Verdiği varzın iyi olduğunu duymak yeni bir rahibi daha sevindirir.»

Zannederim yüz ifadem duygularımı açığa vurmuştu. Bunun üzerine adam :

«— Bir şey mi oldu?» diye sordu.

«— Şey, rahibim,» diye kekeledim. Paniğe kapılmışımdı. Çünkü Yeni Kudüs dışında örgütle beni temasa geçirecek tek şahıs Baird'di. Beni saklayacak birini bulamazsam yakalanmam an meselesi olurdu. Onunla konuşurken kendi kendime plânlar yapıyordum. O gece bir başka uçak çalıp Mexico hududunu geçmeye çalışacaktım.

Çok uzaklardan geliyor hissi veren sesi, düşüncelerimi yarıda kesti :

«— Hayır oğlum, ne yazık ki ben Baird değilim. Rahip Baird'i mi görmek istiyordun sen?»

«— Pek o kadar önemli değil efendim? Kendisi amcamın eski bir dostudur. Hazır gelmişken kendisini arayıp hürmetlerimi bildirmek istemiştım.» Belki o iyi kalpli Kızıldevrili kadın beni hava kararana kadar saklardı?

«— Zor bir iş değil bu. Kendisi burada şehirde. O izinliyken yerine ben bakıyorum.»

Kalbim birden hopladı, ama bunu yüzümden belli etmemeye çalıştım.

«— Hastaysa rahatsız etmiyeyim.»

«— Yoo, katiyyen, sadece ayağında bir kemik kırılmış. Arkadaş ziyareti hoşuna gider. İşte...» diyerek cüppesinin altında aran-

dı ve bir kağıt parçasıyla kalem çıkardı, adresi yazdı.

«— İki cadde yukarda yarım blok içerde. Kolayca bulursun.»

Bulamamıştım ama sonra geri dönüp buldum. New England evlerini hatırlatan, asmalarla bezenmiş bir binaydı. Bakımsız koca bir bahçenin gerisinde inşa edilmişti. Bahçe ökaliptüsler, hurma ağaçları, taflanlar ve çiçeklerin ahenkli bir karışımıyla sevimli bir görünüm arz ediyordu. Düşmeye bastım, eski tip bir çingirak sesi etrafa yayıldı. Sonra biri:

«— Kim o?» diye seslendi.

«— Rahip Baird'i görmek isteyen bir ziyaretçi, acaba kabul ederler mi?»

Adam beni süzerken kısa bir sessizlik oldu. Sonra:

«— Kâhya çarşıya gitti onun için eve kadar kendiniz gideceksiniz. Dosdoğru bahçeyi geçip arka tarafa çıkın,» dedi ve kapı çıt diye açıldı.

Karanlıkta gözlerimi kırpıştırdım. Ortadaki holden geçip arka kapıdan çıktım. Yaşlı bir adam hamakta yatıyordu. Bir ayağı yastıklarla yükseltilmişti. Elindeki kitabı indirdi ve gözlüğünün üzerinden bana baktı.

«— Benden istediğin, nedir oğlum?»

«— Işık.»

Bir saat kadar sonra nefis çöreklerin sonuncusu buz gibi şekerli sütle mideye indiriyordum. Bir salkım misket üzümü almaya uzandığım sırada Peder Baird, talimatını şu sözlerle noktaladı :

«— O halde, hava kararana kadar yapılacak bir şey yok. Soracağın bir şey var mı?»

«— Yok galiba efendim. Sanchez beni şehirden çıkarıp, bazı örgüt üyelerine götürecekt, onlar da benim Örgüt Merkezine varmamı sağlayacaklar. Benim yapacağım iş basit.»

«— Evet, yalnız pek rahat olmayacaksınız».

Phoenix'den bir sebze kamyonunun uyduruk alt bölmesinde ayrıldım. Burnum zemin tahtalarına yapışmış vaziyette kargo gibi yerleştirilmiştim. Kasabanın çıkışında polis tarafından durdurulduk. Otoriter ifadeli sert konuşmalar duyuyordum. Bunları Sanchez'in sabırsızlık yansıtan İspanyolcası ile verdiği cevap izledi. Başımın üzerinde bir el dolaşüyor araştırma yapıyordu. Kasanın uyduruk taban tahtaları arasından ışık sızıyordu.

Nihayet bir ses :

«-- Tamam Ezra. O, peder Baird'in ayak hizmetinde çalışır her akşam veya iki gecede bir Peder'in çiftliğine gider.»

«— Peki öyleyse neden söylemedi?»

«— Heyecanlanınca İngilizceyi unuttur.

Tamam hadi gazla bakalım. Vaya usted con Dios. «Tanrı seninle beraber olsun.»

«— Gracias, senores. Buenos noches. Teşekkür ederim beyler. İyi geceler.»

Rahip Baird'in çiftliğinde beni bir helikoptere bindirdiler. Bu seferki her yanı dökülen bir külüstür değildi. İyi teçhiz edilmiş, gürültüsüz çalışan gıcır gıcır bir şeydi. İki kişilik mürettebatı vardı. Benimle el sıkıştılar ve sadece arkaya yolcu sandalyesine geçmemi söylediler. Derhal havalandık. Yolcu bölümünün pencereleri kapatılmış olduğundan hangi yöne gittiğimizi ve ne kadar yol aldığımızı bilemiyeceğim. Rahat bir uçuş olmamıştı. Çünkü pilot yol boyunca hızlı ve aşağıdan gitmekte inat etmişti. Ekranda görülmemek için alınmış iyi bir tedbirdi bu. Ben olsam gün ışığında bu şekilde helikopter kullanmazdım. Bilerek böyle yapıyor olmasını diliyordum. Eminim bir sürü çakalın ödünü koparmıştır. Zira benim bile aklım başımdan gitmişti.

Nihayet bir iniş projektörünün gıcırtısını duydum. Işığın izinde aşağı doğru indik biraz dolaştık ve hafifçe yere konduk. İndiğimde kendimi sehpa üzerine yerleştirilmiş bir silâhın karşısında buldum. Arkasında cin gibi ve her şeye şüpheyle bakan iki adam vardı.

Yanımdaki arkadaş geçiş emrini gösterdi, bunun üzerine nöbetçilerin ikisi de ayrı

ayrı bana sorular sordular, karşılıklı şifreli sözler söyledik. Beni vuramadıkları için sanki biraz hayâl kırıklığına uğramışlardı. Çünkü böyle birşey yapmaya sabırsızlanır bir halleri vardı. Ağzımı kapadılar. Sonra asansörden çıktık, biraz yürüdük ve beni bir yere götürmeye başladılar. Bir kapıdan geçtik, on beş yarda kadar yürüdük sonra bir kompartımana doluştuk. Birden aşağı inmeye başladık.

Midem ağzıma gelmişti, tüylerim diken diken oldu. Çünkü bana bunun bir asansör olduğunu söylememişlerdi. Yine de ağzımı hiç açmadım. Asansörden indik, bir yoldan geçtik ve bir çeşit platforma itildim. Burada oturup sıkı durmamı tembihlediler. Sonra baş döndürücü bir hızla hareket ettik. Bir dönme dolaba benziyordu bu. Gözü bağlı vaziyette böyle bir şeye binmek hiçte hoş değildi. O ana kadar böyle gerçek bir korkuya kapılmamıştım. Bunu kasten yaptıklarını düşünmeye başladım. Pekâla beni önceden uyarabilirlerdi.

Yine asansöre binip aşağı indik, bir kaç yüz adım yürüdük. Gözlerimdeki bağ çıkarılınca Genel Karargâhı ilk kez gördüm.

Böyle olabileceğini ummuyordum doğrusu. Bir hayret çılgılığı atınca nöbetçilerden biri gülümseyerek :

«— Her yeni gelen böyle şaşıp kalır» dedi. Sesi kuruydu.

Kireç taşından oyulmuş bir mağaraydı bu. Ama öylesine büyüktü ki, insan kendini açıklıkta sanıyordu. Son derece lüks ve azametli görünümüyle periler ülkesini, ya da cüceler diyarının saraylarını hatırlatıyordu. İnişlerden yer altında bulunduğumuzu tahmin etmiştim ama beni göreceklerime hazırlayan bir şey olmamıştı.

Carlsbad Mağaralarının 96 depreminde yıkılmadan önceki halini gösteren fotoğraflar görmüştüm. İşte Genel Karargâh biraz ona benziyordu. Yalnız Carsbad Mağaralarının bu derece büyük ve muhteşem olduğunu sanmıyorum. Önce içinde bulunduğum odanın büyüklüğünü tâyin edemedim. Çünkü yeraltında genişliği belirtecek birşey yoktu. İnsanın sahip olduğu görüş yeteneği, elli fitten sonra ona ölçü olabilecek birşey bulunmazsa işe yaramıyordu. Meselâ bir ev bir insan, bir ağaç, hattâ ufuk çizgisi gibi! Tabii bir mağarada bu tür iyice tanınan bir şey bulunmadığı için, insan gözü onun boyutlarını tayin edemez.

Odanın büyük olduğunu biliyordum ama ne kadar büyük olduğuna karar veremiyordum. Zihnimde bunu kendi düşünceme göre boyutlandırmıştım. Odanın bir ucunda, esas zeminden yüksekte duruyorduk. Etraf yumu-

şak bir şekilde ışıklandırılmıştı. Ahlayıp oflamaktan boynumu ovmaktan kurtulup aşağı baktım. Aşağıda epey uzakta oyuncak bir kasaba vardı. Küçük binalar kibrit kutusu gibi görünüyordu.

Sonra binaların arasında etrafta gezinen ufak tefek insanlar gördüm. Sonra bütün bunlar boyut kazandı. Bu oyuncak kasaba en az bir çeyrek mil uzaktaydı. Büyük oda ise bir mil uzunluğunda ve yüzlerce fit yüksekliğindeydi. Mağaraya giren insanlar gibi kapalı yerde kalma korkusuna kapılacağıma tam aksi oldu ve ben açık yerlerden korkmaya başladım. Yani «Agoraphobia»ya kapıldım. Korkan bir fare gibi duvarlara yapışmak istedim.

Önceden konuşan rehber koluma dokundu :

«— Daha sonra merakını gidermek için bol bol vaktin olacak, hadi şimdi gidelim.»

Beni skalakmitler arasından geçen bir patikaya yönelttiler. Bunların büyüklüğü bir çocuk parmağıyla Mısır piramitleri arasında değişiyordu. İçlerinde nilüfer yaprağını andıran taşlar bulunan, suları siyah göller çevresinden dolaştık. Daha insan yeryüzüne yeni ayak bastığı günlerde bile çok yaşlı sayılan karanlık ve rutubetli kubbeler, tütün rengi, çarpıcı kırmızı ve koyu yeşil yarı şeffaf stalaktik bölmeler altından geçtik. Artık hay-

ranlık duyacak halim kalmamıştı, sonunda vazgeçtim.

Sonra oldukça düzgün bir yere çıkıp kasabaya geldik. Yaklaşınca uzaktan gördüğüm o binaların yer üstünde gördüklerimize benzemediğini anladım. Ses öldürmek için kullanılan o plâstik arıkovanının bölmeleriydi bunlar. Rahatlık ve verimlilik sağlamak için yapılmıştı. Çoğu damsızdı. Bu bölmelerden en büyüğünün önünde durduk. Üzerinde «İdare» diye bir tabelâ vardı. İçeri girince beni personel ofisine götürdüler. Bu oda, gördüğün çirkin göreve uygun öyle alelade, öyle profesyonel askeri bir hava taşıyordu ki, neredeyse geldiğim yerin hasreti uyanacaktı içimde. Sezar devrinden bu yana bu tür ofislerde mutlaka bulunan yaşlı kâtip bile vardı. Asabi asabi burnunu oynatıyordu. Masasındaki plâkette «Gedikli Çavuş R.E. Giles» yazıyordu. Besbelli sırf beni kabul etmek için ofisine, çalışma saati bittiği halde tekrar gelmişti.

El sıkışıp kendini tanıştırırken :

«— Sizi tanıdığımı sevindim, Mr. Lyle.» dedi sonra burnunu kaşıdı ve hapşırıldı.

«— Bir hafta kadar erken geldiğiniz için yeriniz hazır değil. Bu gece size bir battaniye verelim BOQ'nun avlusunda yatın, yarın durumunu ayarlarınız ne dersiniz?»

Ben bu fikrin gayet iyi olduğunu söyleyince adam rahatladı.

— 10 —
İLK ADIMLAR

GALİBA ben buraya gelirken fetihler yapan bir çeşit kahraman gibi karşılanacağımı sanıyordum. Arkadaşlarım büyük bir alçak gönüllülükle anlattığım maceranın her kelimesini nefessiz dinleyecekler, kılıpayı atlattığım tehlikeler karşısında önemli mesajımı getirmeyi başardığım için Büyük Yaratıcıya dualar edeceklerdi.

Yanlmışım. Personel şefi daha kahvaltım doğru dürüst bitirmeden beni çağırttı. Ama kendisini değil de ancak Mr. Giles'i gördüm. Biraz kırılmıştım. Sözünü kesip, kumandana saygılarımı sunmak imkânını en erken ne zaman bulabileceğimi sordum.

Mr. Giles burnunu oynatarak :

«— Aa, evet. Kendisi size sevgilerini iletiyor Mr. Lyle. Nezaket ziyaretlerinin kendisine değil, bölüm başkanlarına yapılacağını söylüyor. Şu anda zaman bakımından çok sı-

kışık durumdayız. İlk fırsatta sizi yanına çağartacak» diye cevap verdi.

Generalin bana böyle bir mesaj yollamadığını, personel kâtibinin eskiden uygulanan bir usule göre davrandığını gayet iyi biliyordum. Bu beni pek rahatlatmamıştı.

Fakat yapabileceğim bir şey yoktu. Bir kere ellerine düşmüştüm. Öğleden önce iyice yerleştim. Perküsyon ve diğer muayeneler tamamlandı, raporlarım yazıldı. Adamlar taşıdığım mesajı kanımdan, tenimden aldılar. Fakat ben bu işin zevkine varamadım çünkü tıpkı mesaj bana verilirken olduğu gibi yine ipnotizma altındaydım.

Artık, bu kadarı da fazlaydı. Benimle ilgilenen pisiko-teknisyene mesajın ne olduğunu sordum. Sert bir edayla: «Kuriyelere taşıdıkları mesajı bildirmemize izin verilmiyor» diye cevap verdi. Halinden sorduğum şeyi doğru bulmadığını anlamıştım.

Öfkeye kapılmıştım. Sivil giyindiği için rütbesi benden yüksek miydi, alçak mıydı bilmiyordum.

«— Allah rızası için söyleyin nedir bütün bunlar? Örgüt üyeleri bana inanmıyorlar mı? Ben bu iş uğruna hayatımı tehlikeye attım...»

Teskin eden bir hava içinde sözümü kes-ti ve :

«— Yoo, yoo ondan değil. Senin iyiliğin

için» dedi.

«— Haa?»

«— Doktrin meselesi. Gerekmeyen konularda ne kadar az bilgin olursa o kadar iyi. Yakalandığın zaman söyleyeceğin şey az olur. Bu da hem senin için hem de başkaları için güven sayılır. Meselâ şu anda nerede bulunduğunu biliyor musun? Bu noktayı harita üzerinde gösterebilir misin?»

«— Hayır.»

«— Ben de öyle. Bilmemiz gerekmiyordu, o yüzden bize söylemediler. Yine de sana genel bilgi vermemde sakınca yok. Gizli kanallar vasıtasıyla aldığımız bilgilerin doğruluğunu onaylayacak günlük raporlar getirdin. Nasıl olsa buraya geliyordun. Onlar da sana bu havadisleri ipnotizma yoluyla yüklediler. Üç makara dolusu bilgi aldım senden.»

«— Sadece günlük bilgiler miydi bunlar? Fakat Örgüt Başkanı bana hayatî değerde bir mesaj taşıdığımı söylemişti. O şakacı şişko.»

Teknisyen sırtarak :

«— Korkarım atmış, hah» dedi.

«— Ne?»

«— Ne demek istediğini anladım. Taşıdığın mesaj kendin için hayati bir önem taşıyordu. Hpnnotizma altında kendi itimatnameni taşıyordun. Öyle olmasaydı, uyanmana asla izin verilmezdi.»

Söyleyecek lâfım yoktu. Sessizce uzaklaştım. Doktor, pisikoloji muayeneleri ve karar-gâh komutanını görmek için dolaşırken bulunduğum yerin büyüklüğü hakkında bir fikrim olmuştu. İlk gördüğüm o oyuncak kasaba idare bölümüydü. Enerji tesisi, üst üste yığılmış kümelerden oluşmuştu ve ayrı bir mağarada bulunuyordu. İkinci bir güvenlik tedbiri olarak yardalarca uzayan kayalık bir duvarla çevrelenmişti. Evli çiftler beğendikleri yerlere oturtulmuşlardı. Üçte birimiz kadındı. Genellikle oturdukları yerin merkezî gruptan uzakta bulunmasını istiyorlardı. Silâhlar ve patlayıcı maddeler, yazıhane ve lojmanlardan emniyetli bir uzaklıkta, bir yan geçitte saklanıyordu.

İyi su boldu. Yalnız içimi biraz ağardı. Yeraltı sularını taşıyan aynı kanallar vantilasyon sağlıyordu. Bu havalandırma tam değilse bile hiç değilse içerdeki hava temizdi. Yaz kış ve gece gündüz 69.6 Fahrenheit idi. Nem oranı ise % 32 civarındaydı.

Öğle yemeğinden önce organizasyondaki görevime başlamıştım. Yemekten hemen sonra geçici görevimde canla başla çalışmaya koyulmuştum. Silâh deposunda ateşli silâhları, tabancaları, süngülü tüfekleri, makinelileri tâmir ediyor, ayarlıyordum. Aslında bunlar topçu çavuşunun görevleriydi. Böyle bir şeyin bana teklif veya emredilmesi beni

sinirlendirebilirdi ama burası âzami bir titizlikle belli bir protokola göre yönetildiğinden ses çıkaramadım. Meselâ yemekten sonra kendi tabaklarımızı kendimiz yıkıyorduk. Doğrusu silâh deposunda bir banka oturup, yeniden çap pergelleri, tüyler ve namlu temizleyicileriyle uğraşmak hoştu. Faydalı çalışmalardı bunlar.

O ilk gün akşam yemeğinden hemen önce BOQ salonuna girip boş bir sandalye bulmak için etrafıma bakındım. Bu sırada arkamda aşına bariton bir ses duydum:

«— Johnnie, John Lyle» diye sesleniyordu. Hızla döndüm. Zabediah Jones aceleci adımlarla bana doğru geliyordu. Koca dostum benim. Çirkin yüzü güzel bir tebessümle aydınlanmıştı.

Birbirimizin sırtını okşadık, karşılıklı küfürler savurduk. Nihayet :

«— Ne zaman geldin?» diye sordum.

«— İki hafta kadar oluyor.»

«— Öyle mi? Ben ayrıldığımda sen daha Yeni Kudüs'teydin. Nasıl yaptın bunu?»

«— Gayet basit, derin bir uykuda ceset olarak gemiyle yollandım. Tabutun üzeri «Bulaşıcı hastalıktan ölmüştür» diye yazılıydı.

Ben de ona karmakarışık yolculuğumu anlattım. Zeb'in etkilenmiş görünmesi bana

moral vermişti. Sonra kendisine yaptığı işi sordum.

«— Albay Novak emrinde Psikoloji ve Propaganda Bürosunda çalışıyorum. Şu anda Peygamber'in özel hayatı hakkında bir rapor hazırlıyordum. Yardımcılarından, maiyetindeki rahiplerden, emirlerinde kaç hizmetkâr çalıştırdıklarından saray idaresi için harcanan para tutarından şatafatlı törenlerden âyinlerden ve buna benzer şeylerden bahsediyordum. Yazdıklarımın hepsi gerçek ve dinî saygı yansıtan duygularla yazılmış. Fakat bütün bunları çok ağır bir şeyle gölgeliyorum. Ağırılığı mücevher ve som altından yapılmış süslere ve bunlara harcanan paraya verdim. Fakir halka da durmadan böyle bir şey yapmalarına fırsat verildiği için kendilerine ayrıcalıklı bulmalarını tekrarlıyorum. Tanrının yer yüzündeki vekilinin masraflarını onlara yüklemesinin bir şeref sayacağını söylüyorum.

Ben kaşlarımı çatarak :

«— Doğrusu pek anlayamadım» dedim. «İnsanlar böyle maskaralıklardan hoşlanırlar. Baksana turistler Mabetteki törenlere bilet bulabilmek için Yeni Kudüs'e nasıl hücum ediyorlar.»

«— Doğru, doğru. Yalnız biz bu yazıları Yeni Kudüs'e tatil yapmaya gelenlerin eline tutuşturmuyoruz. Missisipi Vadisindeki fakir

çiftçi toplumlarına mahalli gazeteler vasıtasıyla ulaştırıyoruz. Güney'in iç kesimlerine ve kara New England topraklarına. Yani toplumun en fakir ve dine en fazla bağlı üyeleri arasında yayıyoruz. Bu insanlar fakirlikle iyiliğin yanyana bulunduğu kalben inanan kimselerdir. Bütün bunlar onların sinirleri üzerinde etki yapıyor. Zamanla onları yumuşatıp içlerinde şüphe uyandıracaktır.»

«— Böyle saçma sapan şeylerle bir ihtilâl yaratabileceğinize gerçekten inanıyor musunuz?»

«— Saçma şeyler değil bunlar. Çünkü direkt doğruca duygulara hitap ediyor, yani mantık ölçüsünden aşağıya iniyor. Binlerce insana duygusal yönden seslenerek onları istediği yola sürükleyebilirsin. Bu onları mantık yoluyla uyarmaktan daha kolaydır. Bunun çok önemli bir nokta üzerinde olması şart değil. Johnny ima yoluyla telkinin ne demek olduğunu bilirsin değil mi?»

«— Eh, hem evet hem hayır. Taşıdığı anlamı biliyorum. İnsan ruhu üzerindeki etkisini ölçtüğü sanılıyor.»

«— Buraya kadar dediklerin doğru. Yalnız bir kelimenin endeksi, bir futta on iki inç olması gibi kesin birşey değildir. Kelimenin görevi dinleyenin yaşına, cinsiyetine, mesleğine, bulunduğu yere ve daha bir sürü şeye göre değişir. Endeks, değişen şeyin çözümü-

dür. Yani belli bir kelimenin, belli bir okuyucuya hitap etmek için şu veya bu şekilde kullanılıp kullanılmadığını gösterir. Ya da belli bir kimseyi leyhte veya aleyhte etkileyecek okuyucu tipini belirtir. Hitap edilen grubun durumu iyice bilinirse sonuç, herhangi bir teknik konunun matematikle hesaplanabileceği gibi hesaplanabilir. Gerekli bilgileri tam olarak elde etmemiz hiçbir zaman mümkün olmadığı için, bu bir sanat niteliği taşımaya devam etmektedir. Fakat çok ince bir sanattır. Özellikle geniş kapsamlı örneklerle, dolaylı şekilde etki sağladığı için. Hazırladığım her yazı bir öncekinden daha tesirli oluyor ve okuyucu bunun sebebini asla anlayamıyor.»

«— Dediklerin kulağa pek fena gelmiyor. Yalnız bu işin nasıl yapıldığını kavrayamadım.»

«— Sana esaslı bir örnek vereyim. Söyle bakalım şunlardan hangisini tercih edersin? Güzel, kalın, kanlı kanlı yumuşacık bir biftek mi, yoksa iğdiş bir boğanın vücudundan, kaslı dokudan alınmış bir parça mı?»

«— Bu sözlerinle midemi bulandıramazsın. İkramını her iki şekilde de kabul edebilirim... Yeter ki fazla pişmiş olmasın. Hem artık yemek saati gelse iyi olur, açlıktan ölüyorum...» diye sıırıttım.

«— Etkilenmedim diye seviniyorsun çünkü buna hazırlıklısın. Ama düşün bir kere,

böyle bir tutum izleyen bir lokanta kaç gün ayakta kalabilir? Şimdi de başka bir örnek verelim. Yaramaz çocukların duvarlara yazdıkları Anglosakson küfürlerini düşün. Bu sözleri kaliteli bir toplumda karşıdakileri kırmaksızın kullanman imkânsızdır. Oysa eş anlama gelen veya aynı kapıya çıkan ve her mecliste rahatlıkla kullanılabilecek başka kelimeler vardır.»

Ona hak veren bir ifadeyle başımı salladım :

«— Haklısın. Bu sözlerin, duyanlar üzerindeki etkisini tahmin ediyorum. Fakat şahsen ben böyle şeylere şerbetliyim. Bu yasak kelimeler benim için hiç bir anlam taşımaz. Yalnız karşıdakileri incitmemek amacıyla kullanmamaya dikkat ederim. Ben eğitim görmüş bir insanım Zeb... Taşlar, sopalar benim kemiklerimi ve başka yerlerimi kırabilir ama bu sözler dokunmaz. Senin cahiller üzerinde nasıl etkili olabileceğini anlıyorum.»

Artık Zeb'i gafil avlanmamak gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Zira Tanrı şahit, beni defalarca faka bastırmıştı. Bana sakın sakın gülümseyerek içinde yasak kelimelerden bazıları bulunan birşey söyledi.

«— Bu işe annemi karıştırma!»

Deli gibi haykırıyordum. Yerimden, ısır-maya hazır bir köpek hırçınlığıyla fırlamış-tım. Zeb benim ne yapacağımı kestirmiş ola-

cak ki, konuşmadan önce ağırlığını öbür yana vermişti. Zira yumruğum çenesine ineceğine onun güçlü pençesine düşmüştü. Bir eliyle bileğimi tutarken diğer kolunu boynuma dolayıp, beni çembere almıştı. Böylece dövüş başlamadan sona erdi. Kulağımın içine:

«— Sakin ol Johnnie. Özür dilerim. İnan bana sana hakaret etmedim» diye fısıldadı.

«— Etmedin ha?»

«— Evet, özür diliyorum. Bağışla.»

Öfkem sönmeye başlamıştı. Bu arada az önceki fevranımın pek aşırı olduğunu fark ettim. Konuşmak için salonun sakin bir köşesini seçmiştik ama yine de yemek saatinin ilânını bekleyen on iki on üç kişi vardı etrafta. O ölü sessizliği anlamını ve diğerlerinin zihinlerinden geçenleri hissedebiliyordum. Araya girip girmeme konusunda çekimserdiler. Öfkeden ziyade mahçubiyetten kızarmaya başladım.

«— Pekâla, bırak beni.»

Bu sözlerim üzerine beni serbest bıraktı ve birlikte oturduk. Hâlâ bozuk çalışıyordum. Zeb'in bu affedilmez kötü davranışını unutmaya niyetli değildim. Yalnız öfke nöbeti geçmişti. Fakat o sakın sakın :

· İnan bana Johnnie ne sana ne de

ailenin herhangi ferdine hakaret etmedim. Yaptığım sadece ima yoluyla yapılan etkinin ilmi bir ispatıydı.»

«— İyi ama ispatlamayı bu şekilde, tamamen kişisel bir havada yapman şart değildi.»

«— Yoo, buna mecburdum. Duyguların psikolojik dinamiğinden konuşuyordu. Bunlar kişiseldir, sübjektiftir, anlaşılması için yaşanması gerekir. Tahsil görmüş biri olarak bu tür atılımlara karşı dokunulmazlığın olduğunu sanıyordun. Ben de sana bunun aksini ispatlamak için bir lâbratuar testi uyguladım. Söyle bakayım; ne dedim ben sana?»

«— Dedin ki, hadi neyse boş ver. Demek bu bir testi. Tekrarlamanın gereği yok. Ne demek istediğini anlattın. Hoşlanmadım bundan.»

«— İyi ama ne dedim ben sana? Aslında bütün söylediğim senin meşru bir evliliğin meşru meyvesi olduğun. Tamam mı? Hakaret bunun neresinde?»

«— Fakat» diye söze başladım. Sonra durup zihnimden onun söylediği, deli eden, hakaret sayılan küçük düşürücü sözleri geçirdim. Doğru söylüyordu. Bütün bunlar benim meşru bir evliliğin meşru meyvesi olduğumu belirtiyordu. Koyun gibi gülümsedim ve:

«— Dediğin doğru» diye cevap verdim.

«— Tamam. Bunu teknik şekilde ifade

edecek olursak, bu durum için ve bu dinleyici için son derece ters etki taşıyan deyimler seçmiş bulunduğunu görürüz. Propaganda kampanyasında yaptığımız bu işte. Yalnız şüphe uyandırmamak ve sansürden kurtulmak için kullandığımız, duyguları etkileyici tabirler daha az yoğun. Yani amacımız doğrudan doğruya karşımızdakinin karnına bıçak saplamak yerine onu yavaş yavaş zehirlemek. Yazdığımız yazılarla Peygamberi göklerle çıkarıyoruz, böylece okuyucu üzerinde yaratılan sinirli hava ona aktarılıyor. Yöntem okuyucunun şuurlu düşüncelerini aşıp, bilinç altına hakim bulunan tabulara ve inançlara iniyor.»

Acı acı kapıldığım mantıksız öfkeyi hatırladım ve :

«— İkna oldum. Çok etkileyici güçlü bir ilâç gibi» dedim.

«— Esaslı bir dosttur. Kelimelerde sihir vardır. Nasıl kullanacağını bilersen, kara bir sihir elde edebilirsin.»

Yemekten sonra Zeb'le onun yattığı bölüme gidip bu tartışmanın zevkine varmaya devam ettik. Kendimi rahat ve huzur içinde sıcak bir havada hissediyordum. İhtilâl grubuna dahil oluşumuz, başarıya ulaşması zayıf görünen bu proje uğrunda yapılacak savaşta ölebileceğimiz veya «hain» diye yakılacağımız gerçeği beni etkilemiyordu. Sevgili

dostum Zeb. Sabrımı taşıyıp beni en duygusal yerimden yaralasa bile ne çıkardı? O benim ailemdi. Ondan başka kimsem yoktu. Şu anda onunla beraber olmak bana küçüklüğümü hatırlatıyor, annemin beni mutfakta oturtup süt ve çörekle beslediği günlere benziyordu.

«— Şundan bundan konuşurken organizasyon hakkında bilgi edindim ve bütün arkadaşlarımızın örgüt üyesi olmadığını öğrenerek hayli şaşırdım. Örgütteki Biraderlerden söz ediyorum. Ama bu tehlikeli olmaz mı?»

«— Tehlikeli olmayan ne var ki? Ne bekliyordun ya dostum? En değerli arkadaşlarımızın çoğu Örgüt'e katılmıyor çünkü dinî inançları bunu yasaklıyor. Zulümden nefret edip bağımsızlığı sevenler konusunda tekel yapmıyoruz. Alabileceğimiz her türlü yardım bizim için geçerli... Buna ihtiyacımız var. Aynı yöne giden herkes yol arkadaşımız sayılır. Kim olursa.»

Bu konuyu düşündüm, akla yakındı. Hoş biraz yavan bulmuştum ama birşey demedim, yuttum :

«— Doğru, hattâ paryalar bile bir dereceye kadar işimize yararlı olabilir. Üyeliğe uygun değillerse de savaşırken kendilerinden faydalanabilir.»

Zeb bana şöyle bir baktı. Bu bakışın anlamını gayet iyi bilirdim.

«— Kuzum, John sen mahallebi çocuğu olmaktan ne zaman kurtulacaksın?»

«— Ha?»

«— Parya meselesi... Yani onların, müstebitlerin fedaileri olduğunu hâlâ kafana yerleştiremedin mi? Bu mekanizmayı bütün müstebit idareler ister.»

«— Evet, ama?»

«— Kıs çeneni. Seksi, insanların elinden al, yasakla, kötü göster, sadece dinî amaçla yapılabilmesine imkân ver. Bunu baskı altında tutulan sadizm duyguları üzerine sal. Sonra halka nefret edebilecekleri bir fedai bul ve rahatlamaları için öldürmelerine göz yum. İşte bu metodu müstebit liderler daha «pisikoloji,» kelimesi bulunmadan yıllar önce uyguluyorlardı. Başarıya ulaşan bir yöntem. Kendi haline bak hele.»

«— Zeb, benim paryalar hakkında kötü bir düşüncem yok.»

«— İsabet, çünkü buradaki Büyük Örgüt'te onlardan birkaç düzinesine rastlayacaksın. Hem sen şu «parya» kelimesini unut artık. Kelimenin çok olumsuz bir indeksi var.»

O susunca ben de sustum. Düşüncelerime bir yön verebilmek için yine zamana ihtiyacım vardı. Ne olur anlayın beni, insan hür yetişirse bağımsızlık ona kolay gelir. Aksi halde hiç de kolay gelmez. Hayvanat bahçesinden kaçmış bir kaplan, genellikle demir parmaklıklar

gerisindeki huzur ve güveni bulmak üzere geri döner. Dediklerine göre geri dönemese bile, kafes genişliğinde bir yerde beş aşağı beş yukarı gezinir. Galiba ben de alıştığım sınırlar içinde dolaşıp duruyordum.

İnsan beyni son derece karışık bir şeydi. Sahibi bile içindeki bazı bölmelerin varlığından habersizdi. Beynimi iyice yıkayıp arıtmış olduğumu, yetişirken edindiğim bazı batıl inançları attığımı sanıyordum. Fakat bu temizliğin sadece halılar altındaki tozu süpürmekten farksız birşey olduğunu yeni yeni anlıyordum. Bunun tam olabilmesi için aradan yıllar geçmeliydi. Yani mantığın temiz rüzgârı odalara bir bir dolana kadar beklemeliydim.

Kendi kendime «Pekâla ne yapalım» diye düşündüm. Şayet bu sözde yoldaşlardan biriyle karşılaşacak olursam, selâm verip nazik davranacaktım. Tabii o bana nezaket gösterdiği sürece. Şimdilik bu konudaki düşüncelerimde riya yoktu.

Zeb sırt üstü yatmış sigarasını tütürüyor, benim söylenenleri hazmetmemi bekliyordu. Ben, onun sigara içtiğini, o da benim bundan hoşlanmadığımı bilirdi. Fakat bu basit bir suçtu. Sarayda aynı barakayı paylaşıırken bu konuda kendisini rapor etmek aklımdan bile geçmemişti. Hattâ suç ortağı hademeyi bile biliyordum. Konuyu değiştirmek için:

«— Sigaraları şimdi kim temin ediyor sana?» diye sordum.

«— Ne? Ha, PX'den alıyoruz tabii» diyerek o pis şeyi yukarı doğru tutup baktı ve: «Meksika sigaraları bana göre sert. Galiba benim alıştığım süprüntülerden değil, iyi cins tütünden yapıyor bunlar. İster misin?»

«— Yoo, istemem teşekkürler.»

Kinayeli kinayeli gülerек:

«— Hadi yine her zamanki nutkunu çek, ferahlarsın» dedi.

«— Bana bak Zeb, seni kınadığım falan yoktu. Sence bu da yanıldığım bir sürü konudan biri olacak.»

«— Yoo hayır, bu pis, kötü bir alışkanlık. Nefesimin zayıflamasına dişlerimin yosun bağlamasına sebep oluyor. Belki zamanla ciğer kanserinden ölmeme yolaçacak» diyerek uzun bir nefes verdi. Dumanlar ağzının iki yanından püskürürken son derece memnun görünüyordu.

«— Ne yapayım bu pis alışkanlıkları seviyorum işte.»

Bir nefes daha çekerek:

«— Bu bir günah değil. İçtiğim için cezamı hemen buracıkta şu anda çekiyorum. Sabahları insanın ağzındaki acılık berbat bir şey. Büyük Yaratıcı cehennemde insanı bunun için azarlamıyor. Anlıyorsun değil mi dostum? Bakmıyor bile.»

«— Dine karşı saygısızlık etmenin gereği yok.»

«— Öyle bir şey yapmıyorum ki.»

«— Yapmıyorsun ha? Daha ne yapacaksın, dinin temel inançlarından birine belki de en önemlisine hakaret ediyorsun. Tanrı'nın her şeyi gördüğünü yalanlıyorsun.»

«— Kim dedi bunu sana?»

Bir an için kem küm ettim:

«— Birisinin söylemesine lüzum yok. Bu bilinen bir gerçek... Şey...»

«— Kim söyledi, diyorum sana? Bak ben sözümü geri alıyorum. Belki Tanrı benim sigara içtiğimi görüyordur. Belki bu bir günâhtır ve bu yüzden beni cehennemde yakacaktır. Olabilir, ama bütün bunları sana kim söyledi? Johnnie sen artık Peygamber'e tekme vurup onu ulu bir ağaca asabilecek duruma gelmiş bulunuyorsun. Yine de kendi dinî inançlarını ısrarla kabul ettirmeye ve benim davranışlarım hakkında kararlar vermeye çalışıyorsun. Bu nedenle yine tekrar ediyorum. Kim söyledi? Gökten nur yağıp seni aydınlatığında hangi tepedeydin? Hangi melek sana bu mesajı getirdi?»

Bu soruyu hemen cevaplandırmadım. Cevaplandıramazdım. Şoke olmuştum, soğuk bir yalnızlık duygusu içindeydim.

«— Zeb... Zannederim nihayet seni anladım. Sen bir, bir dinsizsin, öyle değil mi?»

Bana kötü kötü baktı:

«— Bana dinsiz deme, başını derde sokmak istemiyorsan deme.»

«— Demek Allahsız değilsin?...» derken onu hâlâ anlamamış olmakla beraber rahatlamıştım.

«— Hayır değilim. Hem bundan sana ne. Benim dinî inancım Tanrıyla kendi aramdaki özel bir meseledir. Benim kalbimdeki inançlar hakkında, davranışlarıma göre hüküm vermek zorundasın... Çünkü bu konuda bana soru sormaya seni davet eden olmadı.»

«— Tanrıya inanıyorsun ama değil mi?»

«— İnandığımı söylemiştim ya. Bunu sormak senin üstüne vazife değil.»

«— O hâlde başka şeylere de inanıyorsun?»

«— Tabii inanırım. İnsanın zayıflara karşı merhametli olması gerektiğine inanıyorum... Aptallara karşı sabırlı olmaya... Fakirlere karşı eli açık davranmaya. Bence gerekirse insan, kardeşleri uğruna hayatını ortaya koymak zorundadır. Fakat bunlardan herhangi birinin ispatlanması istenmemeli bence, çünkü ispatı olmayan şeyler bunlar. Benim inandığım şeylere inanmaya zorlamıyorum seni.»

«— Dediklerin beni tatmin etti, Zeb,» dedim içimi çekerek:

Memnun görüneceği yerde:

«— Çok nazıksın, birader çok nazıksın. Özür dilerim böyle iğneli konuşmamalıydım. Fakat söylediklerimi onaylayıp onaylamadığını sormaya hiç niyetim yoktu. Beni tahrik ettin. Eminim istemeyerek yaptın bunu. Hiç değinmek istemediğim konularda tartışmaya zorladın beni» dedikten sonra o pis kokulu sigaralardan bir tane daha yakmak üzere durdu ve daha sakın konuştu:

«— John, ben de dar görüşlü kaba bir insanım. Din konusunda hürriyet taraflısıyım. Fakat bence bu hürriyetin en iyi şekilde ifade edilmesi konuşmamaktır. Benim görüşüme göre aşırı dindarlık gösterisi çekilmez bir azamet gösterisidir.»

«— Ha?»

«— Tabii herkese göre değil bu. İyi, akıllı başında ve imanlı insanlar tanırım. Fakat Büyük Yaratıcının düşüncelerini bildiğini iddia eden birine ne demeli? Onun İlahî Varlığın İçinden geçenleri bildiğini söyleyen birine? Bence dinsizliğin en beteridir bu. Böyle bir insan Tanrı Katına senden benden daha yakın olamaz. Fakat Tanrıyla sıkı fıkı görünmek onun gururunu okşar, kendi koyduğu yasaları sana bana satmasına yarar. Püf, işte bu noktada kafası örümceklenmiş, sesi gür, parlak zekâ çıkar ortaya. Yaşı doksan civarında, kulakları kıllı, iç çamaşırı kirli fakat bir sürü ihtiras sahibi. Çiftçi olmak için çok

tembel, mühendislik için fazla salak, bankerlik için ise güvenilmez... Ama ibadet edebilir. Bir süre sonra çevresine kendi gibi bir sürü örümcek kafalı toplar. Bunların hayalleri onun kadar canlı değildir, kendilerine güvenleri de yoktur. Yalnız Tanrının birliğine ve aynı yoldan gitme fikrinden hoşlanırlar. Artık bu kişi Nehemiah Scudden değil, Birinci Peygamber'dir.»

Birinci Peygamber'den bahsedene kadar şoke olmakla beraber ben de onunla beraberdim. Hayretim bir bakıma zevk vericiydi. Belki de benim o andaki durumum İlk Peygamberin «ilkel» bir bendesi olarak tanımlanabilir. Yani Peygamber'in bir şeytan olduğuna, yaptıklarının kötülüğüne inanıyordum. Fakat bu inanç annemden öğrendiğim temel dinî kuralları sarsmıyordu. Yapılacak iş kiliseyi temizlemek, reform yapmaktı, onu yıkmak değil. Buna değinmemin sebebi, durumumun ileride gelişecek çok ciddi bir askeri probleme fazlasıyla benzemesiydi.

Baktım Zeb yüzümü dikkatle inceliyor:

«— Yine seni kızdırdım mı dostum? Doğrusu, istemeden oldu bu» dedi.

«— Yoo, hiç de değil,» dedikten sonra kararlılıkla anlatmaya devam ettim ve ona benim görüşüme göre bugün kiliseyi elinde bulunduran şeytanlar çetesinin, gerçek imanı hiç bir şekilde sarsamayacağını bildirdim.

«— Ne düşünürsen düşün, burukluğunu göstermeyi ne kadar arzularsan arzula, doktrinler mantikî birer ihtiyaç ürünüdür. Peygamber ve yordakçıları bunları yasaklayabilirler ama yok edemezler. Gerçek Peygamber'in, kirli çamaşırları olup olmadığı önemli değil.»

Zeb sanki yorgunmuş gibi içini çekti.

«— Johnnie, seninle din konusunda tartışmaya girmeye inan ki niyetli değildim. Ben baskı yapan tiplerden sayılmam. Bunu biliyorsun. Örgüte itilerek girdim» dedi ve duruladı. Sonra:

«— Doktrinler, mantıklı meseleler dedin öyle mi?»

«— Bunun mantıklı oluşunu bana kendin izah ettin. Mükemmel ve değişmez bir yapıya sahiptir bunlar...»

«— Evet, öyle. Johnnie, Tanrıyı bir otorite olarak göstermenin en iyi tarafı ispatlamak istediğin her şeyi ispatlayabilmendir. Bütün mesele uygun faraziyeleri bulup bunların «İlham edildiği» üzerinde isrardır. Ondan sonra kimse senin yanıldığını ispatlayamaz. »

«— Yani İlk Peygamber'in, Tanrıdan ilham almadığını mı belirtmek istiyorsun?»

«— Bir şeyin üzerinde durduğum yok. Ben mabedimden, orayı kirletenleri atmaya gelmiş bir Peygamberim.»

«— Sakın ha...»

Bu konuyu iyice eşleyip genişletmek üzereydim ama tam o sırada Zeb'in oda kapısı vuruldu. Durdum. O da:

«— Girin» diye seslendi.

Gelen Hemşire Magdalene'ydi.

Zeb'i başıyla selâmladı, benim şaşkınlıktan ağzı açık bakışıma güldü ve:

«— Merhaba John Lyle. Hoş geldin» dedi.

Onu ilk defa kutsal rahibe kıyafeti giymiş olarak görüyordum. Son derece güzel ve çok daha genç görünüyordu.

«— Hemşire Magdalene.»

«— Hayır. İdare Çavuşu Andrews. Arkadaşlarım «Maggie» der bana.»

«— Kuzum ne oldu? Neden buradasınız?»

«— Şu anda buradayım çünkü yemekte senin geldiğini duydum. Kendi odanda bulamayınca Zeb'le beraber olacağını düşündüm. Diğer sorduğuna gelince, tıpkı sen ve Zeb gibi gitmem imkânsız. Üstelik Yeni Kudüs'teki gizlenme yeri fazla kalabalıklaşıyordu. O yüzden beni buraya gönderdiler.»

«— Güzel, seni görmek sevindirdi beni.»

«— Beni de John» diyerek yanağımı okşadı ve tekrar gülümsedi. Sonra Zeb'in yatağına çıkıp bir manken gibi eteklerini düzelterek yerleşti. Bu arada bacakları cömertçe gö-

ründü. Zeb bir sigara daha yakıp ona uzattı. Maggie dumanı ciğerlerine çekip üfledi. San-ki ömür boyu sigara içmişti. Öyle bir hali vardı.

Kadınların sigara içtiklerini hiç görme-miştim, ama hiç! Zeb'in beni seyrettiğini gö-rüp, kahroldum. Bakışını görmezlikten gel-dim:

«— Şahane bir buluşma bu. Ah bir de...»

«— Biliyorum, bir de Judith burada ol-saydı. Ondan haber aldın mı John?» dedi Maggie.

«— Haber almak mı? Nasıl alabilirdim ki?»

«—Doğru alamazdın. İmkânsızdı. Ama artık ona yazabilirsin.»

«— Ne? Nasıl?»

«— Kot numarası aklımda değil. G-2 deyim. Bana uğra adresi al. Yalnız mektubu kapamak zahmetine girme çünkü bütün ya-zılanlar sansürden geçer, bazı değişikliklere uğrar. Kendisine geçen hafta mektup yazdım ama daha cevap alamadım.»

Bir an, bir mazeretle hemen oradan ayrı-lıp Judith'e mektup yazmayı düşündüm, son-ra vazgeçtim. Bu iki dostun yanında olmak şahane bir şeydi, gecenin erken bitmesini is-temiyordum. Ona yatmadan önce yazmaya karar verdim. Bu arada hayretle uzun za-mandır onu düşünmeye bile vakit bulamamış

olduğumu farkettilim. Kendimi olayların akışına öylesine kaptırmıştım ki... En azından Danver'den beri onu düşünmemiştim.

O gece, daha geç saatte de ona yazamadım. Saat on biri geçiyordu. Tam Maggie kalk borusunun erken çalınacağına dair bir şeyler söylerken bir hademe geldi ve:

«— Generalin selâmlarını getirdim. Teğmen Lyle'in derhal kendilerini görmelerini emrediyorlar efendim» dedi.

Sırtı bana dönük vaziyette büyük bir masanın başında oturan orta yaşlı adam dönüp bana bakınca bir kere daha şaşırdım. Nazik bir sesle:

«— O, John Lyle» diyerek yerinden kalkıp bana doğru geldi. Elini bana uzatırken:

«— Hayli uzun zaman oldu değil mi?» dedi.

Bu Albay Huxley'di. Ben Harp Okulu öğrencisiyken o Tatbiki Mucizeler Bölümü Başkanıydı. O günlerde tek subay dostum oydu. Bir çok Pazar ikindileri onun odasında disiplin baskısından uzak, kemerimi gevşetmiş vaziyette rahat rahat oturmuşum.

Elini sıkarken:

«— Albay, şey yani General'im sizi öldü sanıyordum» dedim elini sıkarken.

«— Ölü bir Albay, General olmuş ha? Yeraltı örgütüne girince ölü listesine girdim ama ölmedim Lyle. Bir subay ortadan kaybo-

lunca genellikle böyle yaparlar. Ama daha iyi oluyor. Sen de ölüsün, bundan haberin var mıydı?»

«— Yaa, bilmiyordum efendim. Hoş, ben-
ce farketmez. Şahane bir şey bu, efendim.»

«— Güzel.»

«— Fakat nasıl olup da sizin, neyse yok
bir şey...»

«— Yani buraya nasıl gelip başa geçtim?
Daha senin yaşındayken onlardan yanaydım.
Yalnız yeraltına geçmemiştim, hiç birimiz
yapmayız bunu. Bendeki rahip olma tutkusu
fazla güçlüydü. Başrahip, fizik ve kimya gibi
anlaşılması güç ilimlerle fazla haşır neşir
birinin varlığından huzursuz oluyordu. Ben
de kısa süreli bir ayrılıktan sonra öldüm. Çok
hazin bir şeydi bu... Hele otur şöyle... Sabah-
tanberi seni çağırtmak istedim ama çok meş-
guldük. Zaten her günümüz dolu. Ancak şim-
di senin raporunu dinlemeye fırsat buldum.»

Oturup uzun uzun gevezelik ettik. Rahat-
ladığımı hissediyordum. Huxley'i emrinde ça-
lıştığım diğer subayların hepsinden çok sayar-
dım. Onun varlığı bütün şüphelerimi silmiş-
ti. Örgüt ona göre iyi bir şeyse bana göre de
iyi sayılırdı. Doktrin safsatalarına boş vere-
bilirdim.

«— Lyle, bu geç saatte seni buraya sade-
ce gevezelik etmeye çağırmadım. Sana bir gö-
rev vereceğim» dedi nihayet.

«— Emredin efendim.»

«— Şüphesiz buradaki askeri düzen yetersizliğini farketmişsindir. Bu konuda arkadaşlarımı kınadığım yok, hepsi bizden ve her biri, uğruna çalıştığımız gaye için hayatlarını ortaya koymuşlar. Kolay bir iş değil... Elimde işleri yürütecek yeteri kadar eğitilmiş asker yok. Niyetleri iyi ama organizasyonu verimli bir savaş mekanizması haline getirmekte **güçlük çekiyorum**. İdari ayrıntılar içinde boğulup kaldım. Bana yardım eder misin?»

«— Generalim size elimden geldiği kadar yardımcı olmak benim için şereftir,» dedim ayağa fırlayarak.

«— Güzel. Şimdilik benim özel yardımcım olacaksın. Bu gecelik bu kadar Yüzbaşı. Sabah görüşürüz.»

Ancak kapıdan çıkarken bana hitap tarzını garipsedim. Dili sürçmüş olacaktı.

Fakat sandığım gibi değilmiş meğer. Ertesi sabah odamın kapısında «YÜZBAŞI LYLE» yazısını görünce anladım bunu. Profesyonel bir asker için devrimlerin en iyi yanını, insanın çabucak terfi edebilmesidir... Alınan ücret eskisi gibi kalsa da zararı yok.

Ofisim, General Huxley'inkine bitişikti. O andan itibaren sanki onun odasında yaşadım. Masamın arkasına yerleştirilmiş porta-

tif bir yatak vardı. İlk gün gecenin onunda ben hâlâ getirilen bir yığın kâğıtla uğraşıyordum. Kendi kendime hepsini bitirip, Judith'e mektup yazmaya karar vermiştim. Fakat ancak kısa bir not yazabildim. Çünkü bir muhtıra isteniyordu. Bu, General'den ziyade ben-den istenmişti.

«— Teğmen J. Lyle»e diye başlıyordu. Biri Teğmen kelimesini silip «Yüzbaşı» diye düzeltmişti.

YENİ GELEN BÜTÜN PERSONEL İÇİN MUHTIRA

KONU: Kişisel değişim raporu

1 — Hürriyet savaşıma katılmanıza yol açan bütün olayları, düşünceleri, yapı ve yorumları mümkün olduğu kadar eksiksiz anlatın. Bu açıklama azami derecede ayrıntılı ve sübjektif olacak. Aceleyle yazılmış çok kısa ve sathi raporlar yeniden hazırlanmak üzere geri çevrilecek, gerekirse eksik bilgi ipnotizma altında tamamlanacaktır.

2 — Bu rapor tümüyle gizli kabul edilecektir. Herhangi bir bölümü, hazırlayan tarafından «gizli» diye ayrılabilir. Rahat anlatmanıza yardımcı olacaksa isim yerine harf

veya sayı kullanabilirsiniz. Yalnız raporun tam verilmesi şart.

3 — Rapor'u hazırlamak için günlük çalışma zamanınızdan yararlanamazsınız. Bunu son derece önemli bir fazla mesai kabul etmelisiniz. Raporunuz şu kadar zamanda bekleniyor. Burada saat ve tarih verilmişti. İçimden bir küfür savurdum.

GENERAL'İN EMRİYLE

/s/ M. NOVAK? Col, FUSA,
Pisikoloji Bölümü Başkanı

Bu isteğe adamakıllı bozulmuş, önce Judith'e yazmaya karar vermiştim. Fakat yazdığım not pek bir şeye benzemedi. İnsan yazdıklarının okunacağını bile nasıl aşk mektubu yazabilirdi. Hele en içli ve etkileyici aşk terennümleri başkası tarafından değiştirilecekse! Üstelik Judith'e yazarken hep zihninin gerilere, Saray'ın müstahkem mevkiine, ona ilk rastladığım geceye takılıyordu. O merakı Albay Novak'ın deyimiyle benim tutumumdaki değişme asıl o gece başlamıştı. Gerçi ondan önce de içimde bazı şüpheler uyanmıştı ama yine başlangıç o gece olmuştu. Nihayet Judith'e yazdığım notu bitirdim ama yatma-

yacak o Allahın belâsı raporu hazırlayacaktım.

Bir süre sonra saatin gece yarısını geçtiğini farkettim. Sabahın biriydi, ben hâlâ Örgüt'e girişimi belirten noktaya gelmemiştim. Oldukça isteksiz bir hava içinde yazmayı bıraktım ve kâğıtları çekmeceme kilitledim. İsteksiz diyorum çünkü yazı beni etkilemeye başlamıştı.

Ertesi sabah kahvaltıda Zebediah'ı bir kenara çekip, raporu gösterdim ve:

«— Nedir bunların amacı? Bizi örgüte kabul ettikleri halde hâlâ bizden şüphe mi ediyorlar?» diye sordum.

Zeb rapora doğru dürüst göz atmadı bile:

«— Ha, bunu mu soruyorsun, yok canım.

Gerçi buraya kadar yakalanmadan gelen bir casus, anlamsal analiz sonucu mutlaka yakayı ele verir. Hiç kimse böylesine uzun ve tam yalan söyleyemez.»

«— Niye yapıyorlar bunu?»

«— Ne üstüne vazife. Yaz işte. Yalnız eksiksiz yazmaya çalış sonra da ver.»

Kızdığını hissediyordum:

«— Yapacağımı sanmıyorum. Önce bir de General'e sorsam iyi olacak.»

«— Kendini gülünç duruma düşürmek istersen sor. Bak sana bir şey söyleyeceğim, John. Senin deli saçmalıklarını okuyacak psikomatematik uzmanı bil ki seninle kişi olarak

zerre kadar ilgili değil. Senin kim olduğunu bile öğrenmek istemez. Bir kız senin raporunu gözden geçirip, adın dahil bütün özel isimlerini çizip çıkarır ve yerine numara koyar... Tabii bu işi önceden kendin yapmadıysan. Sen sadece bir notsun. Başkan büyük bir proje peşinde, bunun ne olduğunu ben de bilmiyorum. Bu nedenle büyük ölçüde istatistik yapıyor. Önemli bir sonuca varmak için yapıyor bunu.»

Biraz yumuşamıştım.

«— Peki öyleyse neden söylemiyorlar? Bu rapor kaba bir emirle isteniyor. Çok asap bozucu.»

Zeb omuzlarını silkti:

«— Çünkü bunu anlamsal analiz bölümü hazırlıyor da ondan. Propaganda bölümü hazırlamış olsaydı, kahvaltıdan önce kalkıp bitiriverirdin» dedi. Sonra: «Ha sahi duyduğum terfi etmişsin, tebrikler» diye ekledi.

Sinsi sinsi ona sırtarak:

«— Teşekkürler, benim asım olmak nasıl, neler hissediyorsun Zeb?» dedim.

«— Oo? Seni bu kadar yükselttiler mi çabucak? Yüzbaşı olduğunu sanıyordum?»

«— Evet.»

«— Kusura bakma seni geçtim ben binbaşım.»

«—Oo, tebrikler.»

«— Bu rütbeleri bir şey sanma, burada

insan kendi yatağını kendi yapmaktan kurtulmak için en azından Albay olmalı.»

Çok zaman yatağımı düzeltemeyecek kadar işim oluyordu. Genellikle ofisimdeki divanın üzerine kıvrılıp uyuyordum. Bir hafta yıkanmadığım oluyordu. Örgütün benim tahmin ve tasavvurumdan çok daha büyük ve çeşitli kolları bulunduğunu anlamıştım birden. Büsbütün büyüyordu. Ormana öylesine yakındım ki ağaçları göremiyordum. «Çok gizli» evrak hariç herşey benim masamdan geçiyordu.

General Huxley'in, kâğıtlar arasında kaybolmasını önlemek amacıyla çaba sarfediyordum ama onun yerine kendim kayboluyordum. Yapılacak şey vakti olduğu takdirde onun ne yapabileceğini ortaya çıkarıp bunları yapmaktı. İdarî prensiplere veya doktrine uygun komutaya göre eğitilmiş bir kimse bunu yapabilirdi. İşin püf noktası günlük işlerde kafayı patronunki gibi çalıştırmak, nelerin günlük olduğunu ayırdedebilmektir. Tabii bazı hatalar yapıyordum ama beni kovmadığına göre fena sayılmazdım. Üç ay sonra binbaşı olmuş ayrıca şatafatlı bir ünvan kazanmıştım: «İdari Başkan». Bunu büyük ölçüde taşıdığım West Point yüzüğüne borçluydum tabii. Zira bir profesyonelin avantajları pek çoktu.

Ha unutmadan söyleyeyim bu arada Zeb

ufak çapta bir albay olmuştu. Propaganda şefliği yapıyordu. Çünkü o bölümün şefi bölge karargâhına transfer edilmişti. Ben orayı sadece adıyla tanıyordum: «JERICO.»

Daldım da hikâyenin bazı bölümlerini geçtim. İki hafta sonra Judith'den haber almıştım. Fena bir not sayılmazdı ama kelimeler üzerinde yapılan değişiklikler yüzünden havasını, daha doğrusu tadını kaybetmişti. Hemen cevap vermek istediysem de olmadı, bir hafta geciktim. Ne diyeceğimi bilemiyordum, pek zor bir işti bu. Ona iyi ve meşgul olduğum dışında herhangi bir bilgi veremedim. Aynı mektupta üç defa onu sevdiğimi yazmaya kalksam, şifre işlerinde çalışan ahmağın biri kalıp bakımından bu lâflara karşılık bulamadı mı çizip atacaktı.

Posta, Meksiko'ya kısmen insan yapısı kısmen tabii bir tünelden geçerek ulaşıyordu. Bu yol tam milli sınırın altından geçiyordu. Burada maden kuyularında kullanılan türde küçük bir elektrikli tren çalışıyor, benim başımı ağrıtan ve bütün gün çalışmağa zorlayan evrakların yanısıra, hatırı sayılır büyüklükteki kasabamıza malzeme taşıyordu. Sınırın Arizona yakasında GHQ'ya on ikiye yakın giriş yolu vardı. Fakat hiçbirinin yerini bilmiyordum. Zira benim görevim değildi. Bütün bu saha kalın bir paleozoik kalker tabakası üzerine oturtulmuştu. California'dan Teksas'a ka-

dar arı peteği gibi örülebilirdi. CHQ diye bilinen alan, yirmi yıldan beri mülteci örgüt üyelerine gizlenme yeri vazifesi görüyordu. İçinde bulunduğumuz mağaraların genişliğini kimse bilmiyordu. Sadece ihtiyacımız olan şeyleri kullanıyorduk. Biz mağara sakinlerinin çok sevdiği bir spordu bu. Devamlı kalanlar «maymun», geçiciler «yarasaydı». Çünkü onlar gece uçuyorlardı. Biz devamlılar, keşfedilmemiş kesimlerde keşif piknikleri yapmayı severdik.

Kanunen yasak değildi bu. Sadece güvenlik tedbiri olarak istenmezdi. Çünkü insan bu deliklerde bacağını feña hâlde kırabilirdi. Fakat gerekli olduğu için general yine de izin verirdi. Bu tür eğlence gezilerine ancak fırsat bulunca çıkabiliyorduk. Aramızda yıllardır gün ışığı görmemiş kimseler vardı.

Çıkmaya vakit bulduğum zamanlar Zeb ve Maggie ile birlikte bir çok defalar gezmeye gittik. Önce istemedim fakat Maggie dedikodudan kaçınmak için böyle davranmamız gerektiğini söyledi... Samimi şaperonluk. Bu şartlar altında Judith'in kızmayacağını da belirtti. Her seferinde başka bir kız geliyordu. Ben Maggie'yle konuşurken Zeb diğer kıza aşırı bir ilgi gösteriyordu. Bir zamanlar Zeb'le Maggie'nin evleneceklerini sanıyordum ama artık bu konuda şüpheliydim. Ben onları birbirlerine yumurtayla jambon kadar yakıştırı-

yordum. Fakat Maggie'nin, Zeb'i kıskandığı
talan yoktu. Zeb'in davranışlarını ise, açık
kalplilikle tarif etmek gerekirse, düpedüz
cdepsizlik sayıyordum. Maggie'nin üzüleceği-
ni kabul ederek yapıyorsa utanmazlık ediyor-
du.

Bir Cumartesi sabahı, Zeb başını benim
lin hamamına uzatıp:

«— Saat ikide, bir de havlu getir» dedi.

Önümde duran bir yığın kâğıdın üzerin-
den ona baktım:

«— Yetișebileceğimi sanmıyorum. Hem
havlu ne olacak?» diye sordum.

Gitmişti bile. Daha sonra Maggie bir ara
çalışma odama, incelenip sonuca bağlanmış
istihbarat raporlarını almaya geldi ama sora-
madım. Zira iş saatlerinde pek ciddiymi, mü-
kemmel bir çavuştu. Aşağı yukarı ikiyi çeyrek
geçe bir imza almak için Huxley'in ofisine git-
tim. İpnotizma altında haber yüklenecek bir
kuryeye verilecek bilgiyle ilgiliydi ve derhâl
pisiko bölümüne ulaşması gerekti. Kâğıda
şöyle bir göz atıp imzaladı ve:

«— Çavuş Andrews'in dediğine göre ran-
devun varmış» dedi.

«— Çavuş Andrews yanılmış. Daha Jeri-
co, Nod ve Mısır'dan gelen raporların üzerin-
den geçmedim.»

«— Onları masama bırak ve çık. Bu bir

emirdir. Fazla çalışmaktan serseme dönmeni istemiyorum.»

Bir aydan fazla zamandır kendisinin bile dinlendiği yoktu ama tabii birşey diyemedim. Çıkıp gittim.

Mesajı Albay Novak'ın yanına bırakıp, her zaman buluştuğumuz yere, yani kadınların kaldığı bölümün yakınına koştum. Maggie oradaydı. Bu sefer yanında Miriam Booth adında bir sarışın vardı. Bu kız karargâh kumandanının emrindeki satış mağazalarında sekreterdi. Onu görmüştüm, ama kendisiyle hiç konuşmuş değildim. Piknik yemeğimizi yanlarına almışlardı. Ben onunla tanışırken Zeb geldi. Elinde her zamanki gibi portatif projektör vardı. Uygun bir yer bulunca üzerine oturabileceğimiz, aynı zamanda sofralık olarak kullanabileceğimiz bir battaniye getirmişti.

«— Havlun nerede?» diye sordu.

«— Ciddi mi söylemiştin? Unutmuşum.»

«— Hadi koş da al. Appian Way'e doğru yürüyeceğiz, yetişirsin. Hadi çocuklar biz gidelim.»

Onlar yola koyulunca bana da dediklerini yapmak kalmıştı. Odamdan bir havlu kapıp, onları görene kadar dört nala koştum. Sonra yavaşladım, nefessiz kalmıştım, masa başında çalışmak beni tüketmişti. Ayak sesimi duyunca beklediler.

Hepimiz bir örnek giyinmiştik. Kadınların da ayağında pantolon vardı. Emniyet için bellerimize ip dolamış, kemerlerimize de birer el feneri sıkıştırmıştık. Kadınların erkek kıyafeti giymesi hoşuma gitmezdi ama artık alışmıştık. Zaten mağaralarda eteklikle şuraya buraya tırmanmak hem pratik değildi, hem de iddialı bir şeydi.

Işıklandırılmış sahayı bir dönemeçle terk ettik. Çıkmaz bir geçite giriyor hissi vermesine rağmen tamamen saklı fakat kolayca anlaşılır bir tünele giriyordu. Bilinen işaretli yoldan ayrılır ayrılmaz, Zeb, talimatname gereğince labirent ipini bağlayıp, yürüdükçe salmaya başladı. Zeb bu gibi önemli konularda daima çok dikkatliydi.

Aşağı yukarı yüz adımlık mesafeye gelinceye kadar bizden önce buradan başkalarının geçmiş bulunduğunu belirten izlere ve diğer belirtilere rasladık. Meselâ dar bir geçidi bal-yozla genişletmişlerdi. Sonra belli patikadan ayrılıp kör geçide daldık. Zeb projektörü yere koyup yaktı ve:

«— El fenerlerinizi asın. Bu tepeye tırmanacağız» dedi.

«— Nereye gidiyoruz?»

«— Miriam'ın bildiği bir yere. Bana yardım et, Johnnie.»

Tırmanılacak yer pek fazla değildi. Zeb'i çıkardım. Kızlar da birbirlerine yardım etti-

ler. Fakat emin olsun diye onları ipe bağlı vaziyette çıkardık. Miriam bize yol gösteriyor, hepimiz kendi fenerlerimizden yararlanıyorduk.

Öbür yandan aşağı indik. Bir gizli geçit daha vardı, öyle ki bin yıl geçse kimse kolay kolay bulamazdı. Zeb bir kangal ip daha dola-maya çalışırken durduk. Miriam:

«— Yavaşlayın çocuklar, zannederim geldik» dedi.

Zeb el fenerini etrafta gezdirdi. Sonra portatif projektörünü koyup yaktı. Islık çalarak:

«— Öf be, tamam,» dedi.

Maggie yumuşak bir sesle:

«— Şahane» derken, Miriam muzaffer bir edayla gülümsedi.

Onlarla aynı fikirdeydim, hepsine ayrı ayrı hak veriyordum. Mükemmel bir mağaraydı bu. Ufacık bir kubesi vardı. Eni seksen fit kadar boyu çok daha fazlaydı. Ama ne kadar olduğunu söyleyemeyeceğim çünkü loş bir dönemeçle kıvrılıyordu. Fakat bu yerin özelliği hemen hemen tamamını kaplayan suları karanlık bir göldü. Önümüzde gerçek kumdan oluşmuş küçük bir plâj uzanıyordu. Milyonlarca yıl öncesinden kalma olabilirdi.

Seslerimiz küçük mağarada güzel fakat oldukça meşum yankılar yapıyor, sonra tavandan sarkan stalaktiklerden ve perdelerden

yansıyıp dağılıyordu. Zeb suyun kenarına gitti, çömelip eliyle yokladı:

«— Çok soğuk aegil. Bu suda son defa yıkanan bir proktordu» dedi.

Onun ikna ettiği eski yüzme havuzu çağırısını hatırlamıştım ama benim bildiğime göre o şaka: «Son giren bir paryaydı» diye yapılrđı. Bunu duyduğumda çocuktum. Fakat burada böyle bir şeyin olabileceğine bir türlü inanamıyordum.

Zeb gömleğinin düğmelerini açmaya başlamıştı bile. Acele onun yanına yaklaşp u-sulca:

«— Zeb, kadın erkek bir arada mı yüzeceğiz. Şaka ediyorsun sen galiba?» dedim.

Yüzümü dikkatle inceleyerek:

«— Katiyyen. Neden olmasın? Sana ne oldu kuzum? Günâh işledin diye cezaya çarptırılacağından mı korkuyorsun yoksa? Artık geçti on günler, kimse sana ceza vermez, biliyorsun» dedi.

«— Ama...»

«— Aması ne?»

Cevap veremedim. Zira ancak ona kilise-de öğrendiğimiz şekilde cevap verebilirdim. O zaman da Zeb bana kadınların yanında kahkahalarla gülerdi. Belki onlar bile gülerlerdi. Çünkü onlar herşeyi biliyor ben bilmiyordum.

«— Fakat Zeb, yapamam bunu» diye is-

rar ettim. «Bana söylememiştin. Yanımda mayo bile yok.»

«— Benim de yok. Çocukken hiç çıplak suya girip de anandan sopa yemedin mi sen?» diyerek bu anormal teklife vereceğim cevabı beklemeden döndü: «Ya siz yavrucaklar ne bekliyorsunuz?»

Maggie yaklaşarak:

«— Tartışmanızın bitmesini» dedi. Sonra: «Zeb, Mimi'yle ben kayanın öbür yanında gireceğiz tamam mı?» diye ekledi.

«— Tamam. Yalnız bir saniye. Dalmak yok, ikiniz de anladınız değil mi? Kıyıda sırayla nöbet bekliyeceğiz.

Miriam:

«— Hah, son gelişimde dalmıştım» dedi.

«— Benimle beraber değildin ya. Dalmak yok diyorum söz dinlemezseniz, vay geldi başınıza.»

Miriam omuz silkerek:

«— Pekâla Albay Öfke. Hadi yürü Mağ» dedi ve bir ev büyüklüğündeki kayanın arkasına dolandılar. Miriam giderken durdu bana bakıp el salladı ve:

«— Gözetlemek yok ha» dedi. Kulaklarımın dibine kadar kıpkırmızı kesildim.

Bu sözlerden sonra gözden kayboldular. Artık onları göremiyor sadece kıkır kıkır güldüklerini duyuyorduk. Telâşla:

«— Bana bak, sen ne istersen onu yap,

karar senin yalnız bana dokunma ben kenar-
da oturup cankurtaran vazifesi yapacağım.»

«— Nasıl istersen. Niyetim önce göreve
seni koymaktı ama zararı yok. İpi salla ve
çekmeye hazır bekle. Gerçi ihtiyaç olmayaca-
k. Sen yine de hazırla. Kızların ikisi de iyi
yüzücü.»

Ben çaresizlik içinde:

«— Zeb, eminim General bu yeraltı göl-
lerinde yüzmeyi yasaklamıştır» dedim.

«— Zaten o yüzden ona buradan bahset-
medik. Lüzumsuz şeylerle kumandanı rahat-
sız etmeyin... **Joshua Ordusu** talimatı. Yıl
Milattan önce 1400.»

• • •

Bunları söyleyerek soyunmaya koyuldu.

Miriam bana neden «gözetleme» diye
tembit etti anlamadım doğrusu. Çünkü soyu-
nunca kayanın arkasından çıkıverdi. Bize doğ-
ru gelmiyordu dosdoğru suya gidiyordu. Fa-
kat projektörün ışığı tam üzerine çevrilmişti,
bir an bize dönüp:

«— Hadi Maggie, acele edersen Zeb so-
na kalır» diye bağırdı.

Bakmak istemiyordum ama gözlerimi on-
dan ayırmam mümkün değildi. Ömrümde o-
nun bu haline benzer bir manzara görmüş
değildim. Sadece kilise okulundayken böyle
bir resim görmüş, şöyle bir göz attıktan sonra
resmin sahibini hemen rapor etmiştim.

Mahçubiyetten kavrulmama rağmen, bakmaktan kendimi alamıyordum.

Zeb, Maggie'yi suya itti. Onun da pek umursadığını sanmıyorum. Zeb ise dalma hakkındaki kendi yaşağını kendi çiğneyerek arkasından suya atladı. Bir çeşit yüzey atlayışydı bu. Suya girip de hemen yarış kulacına başlamaktı yani. Öbür uca doğru yüzen Miriam'a seri kulaçlarıyla yaklaşıyor, aradaki mesafeyi kapatıyordu.

Sonra kayanın arkasından Maggie çıktı ve suya girdi. Miriam gibi büyük bir gösteri yapmamış, sadece hızlı adımlarla suya doğru ilerlemişti. Sonra da sessizce ve zerafetle suya girmişti. Su beline kadar yükselince kendini **öne bıraktı kollarını yana aç aça yüzmeye** başladı. Sonra kulaçla onlara yetişmek üzere hızlandı. Ta uzaklarda, seslerini duyabiliyor fakat kendilerini göremiyordum.

Yine gözlerimi ayıramıyordum. Ruhumun cehennemde yanacağını bilsem, yine bundan vazgeçemezdim. İnsan dışısında ne vardı böyle ki onu çıplakken dünyanın en güzel, en baş döndürücü manzarası haline getiriyordu? Bazılarının iddia ettikleri gibi, bizi Tanrı'nın emirlerini yerine getirip üremeye sevk eden bir his miydi bu? Yoksa garip, harika bir şey miydi?

Farkına bile varmaksızın şu mısraları tekrarlamakta olduğumu fark ettim:

«— Ne ince ne güzel bir sanat eserisin sen, ey aşk ne ilahi duygusun sen.»

Vücudun bir selvi gibi mevzun, göğüslerin birer salkım üzüm.»

Büyük bir utanç içinde şiiri okumaktan vazgeçtim. Hazreti Süleyman'a ait bu ilahî, dini bir eserdî böyle şeylerle ilişkisi yoktu.

Kumların üzerine oturup kendimi toparlamaya çalıştım. Bir süre sonra düzeldim, kendimi daha iyi hissediyordum, artık kalbim öyle sökülürcesine çarpmıyordu. Zeb başta olmak üzere hepsi birlikte Miriam'la yarış ederek gelirken, onlara gülümsemeyi bile başardım. Suyun içinde kaldıkları sürece durum o kadar korkunç sayılmazdı. Zira Kadınlar, insanı şoke edecek derecede açık değillerdi. Belki de kötülük bakanın gözünde idi. Şayet böyleyse, zihinden kötü düşünceleri atmak gerekti.

«— Nöbet devretmeye hazır mısın?» diye seslendi Zeb.

Ben kararlı bir edayla:

«— Siz eğlenenize devam edin,» diye cevap verdim. Seçim kararlıydı.

«— Pekâla» diyerek yunus gibi döndü ve öbür tarafa doğru tekrar yüzmeye başladı. Miriam da onu izledi. Maggie suyun sığ yerine geldi parmak uçlarıyla dibi tutup yüzü bana dönük vaziyette durdu. Koyu renkli su-

ların dışında sadece başı ve fildişi renkli omuzları kalmıştı. Beline kadar uzayan saçları, yele gibi etrafa dağılmıştı.

«— Zavallı John. Şimdi çıkıp yanına geleceğim, seni oyalayacağım,» dedi. Sesi çok tatlıydı.

«— Yoo, yoo, gerçekten.»

«— İstemediğinden emin misin?»

«— Evet, tamamen.»

«— Pekâla» diyerek döndü ve diğerlerinin ardından yüzmeye başladı. Biran sudan kısmen dışarda kalmıştı. Baş döndürücü, sihirli bir andı o.

On dakika kadar sonra Maggie mağaranın benim bulunduğum kesimine geldi. Çabucak dışarı çıktı ve:

«— Üşüdüm» diyerek kayanın arkasına sığındı. Çıplak değildi ama, Meryem Ana gibi adeta üzerinde birşey yoktu. Arada fark vardı. Miriam tamamen çıplaktı.

Maggie sudan çıkınca ikimiz de konuşmadığımız için etrafta çıt çıkmıyordu. Hiçbir yer bir mağara kadar sessiz olamaz ama seviye tam sıfır olup da insan kıpırdamayıp ve hiç konuşmazsa durum bambaşka olur.

Yani böyle bir durumda Zeb'le Miriam'ın yüzüşlerini duymama gerekirdi. Gürültülü yüzmeseler bile hiçbir mağara bu kadar sessiz olamazdı. Birden doğrulup koşmaya davrandım fakat yine aynı şekilde birden durdum

çünkü Maggie'nin soyunma yerine dalmak istemiyordum. On on iki adım attım mı oraya varacaktım.

Gerçekten endişe içindeydim ve ne yapacağımı bilemiyordum. İp mi atsaydım? Nereye atacaktım? Soyunup arasa mıydım onları? Gerekirse öyle yapacaktım.

«— Maggie,» diye seslendim hafifçe.

«— Ne var, John?»

«— Maggie korkuyorum ben.»

Derhal kayanın arkasından çıktı. Pantolonunu ayağına çekmişti ama belden üstünü, elindeki havluyla gizliyordu. Anladığıma göre çağırdığımda, saçlarını kuruluymuş.

«— Neden John?» diye sordu.

«— Hiç konuşma ve dinle.»

Dediğimi yaptıktan sonra:

«— Hiçbir şey duymuyorum» diye cevap verdi.

«— İşte ben de bunu anlatmak istiyorum. Duymamız gerekirdi. Ta öbür uçta yüzdüğünüz zaman bile sizi göremiyordum ama yüzünüzü duyuyordum. Oysa şimdi çıt yok, en ufaklık bir şıptı bile duyulmuyor. Ne dersin, aynı anda kafalarını dibe çarpmaları mümkün mü?»

«— Aman, bırak böyle tasaları. Bir şeyleri yok onların.»

«— Ben korkuyorum.»

«— Dinleniyorlardır. Eminim bundan.

Aşağı tarafta bunun yarısı kadar bir plâj daha var. Oradalar, onlarla birlikte oraya ben de çıktım, sonra döndüm, üşümüştüm.»

En basit görevimi çekingenliğim yüzünden yerine getiremediğimi düşünerek kararımı verdim.

«— Arkanı dön, yoo kayanın arkasına geç. Soyunacağım,» dedim.

«— Ne? Sana bunun gereği yok diyorum.»

Yerinden kımıldamadı. Ben de bağırarak üzere ağzımı açtım fakat Maggie fırsat vermeden eliyle ağzımı kapadı. Bu arada önüne tuttuğu havlu kayınca ikimiz de şaşırdık. Tiz bir sesle:

«— Hay Allah, şu koca ağzını kapasana sen» diye çıkıştı. Sonra birden dönüp havluyu yakaladı. Arkasını döndüğü sırada onu omuzlarına etol gibi sarmıştı. Artık göğsü yeterince örtülüydü. Havluyu tutmasına lüzum kalmıyordu.

«— John Lyle, buraya gel, yanıma otur» derken kumların üzerine yerleşti ve eliyle de yanını gösterdi. Öyle otoriter bir edayla konuşmuştu ki, hemen dediğini yaptım.

«— Yanıma» diye ısrar etti: «Yaklaş şöyle, bağırma beni.»

Sıkıla sıkıla yanına sokuldum gömleğimin kolu onun çıplak koluna değiyordu:

«— Şimdi oldu...» derken sesini mağarada yankı yapmayacak şekilde alçaltmıştı: «Be-

ni dinle şimdi. Aşağıda kendi arzularıyla bulunuyorlar, tehlikede falan değiller, gördüm onları. Hem ikisi de fevkâlade iyi birer yüzücüdür. Senin yapacağın iş kendi işine bakmak ve içinde duyduğun o tedirgin edici arzuyu bastırıp, onları rahatsız etmemektir.»

«— Korkarım dediklerinden birşey anlamadım.»

Aslında anlamış olduğumdan korkuyordum.

«— Hay Allah, sen bana sabır ver. Bana bak. Miriam, senin için bir şey ifade ediyor mu?»

«— Niye? Yoo, öyle özel bir şey ifade ettiği yok.»

«— **Tahmin ederim.** Zira yola çıktığımızdanberi ona altı kelime bile söylemedin. Pekâla öyleyse, **madem** kıskanman için bir sebep yok, bırak da başbaşa kalsınlar, ne diye işlerine burnunu sokuyorsun? Şimdi anladın mı?»

«— Aa, evet, galiba anladım.»

«— Öyleyse sesini çıkarma.»

Susmuştum. O da kımıldamıyordu. Onun çıplaklığını fena hâlde fark ediyordum, zira artık sırtındaki havluya rağmen açıktı. Benim bu durumu farkettiğimi hissetmesini istemiyordum. Üstelik benim de payım olduğu için tedirgindim. Ama bunun ne payım olduğundan haberim yoktu. Öfkeyle kendi kendime,

bir ahlâk proktoru gibi kelimeleri değerlendirmeye hakkım olmadığını söyledim.

«— Maggie...» diyebildim nihayet.

«— Efendim, John.»

«— Seni bir türlü anlayamıyorum.»

«— Neden, John? Hoş buna lûzum da yok ya.»

«— Zeb'in orada Miriam'la yalnız oluşu umurunda değil.»

«— Olmalı mı yani?»

Adı batsın şu kadınların. Beni, bile bile anlamamış gibi davranıyordu.

«— Bak... şey... Ben yani sanıyordum ki, sizin evleneceğinizi sanıyordum. Fırsat bulunca.»

Alçak sesle bir kahkaha attı. Bu gülüşte neşeden eser yoktu pek.

«— Böyle bir fikre kapılmakta haklısın ama, inan bana bu mesele çoktan halledildi. İkimiz için de böylesi daha iyi.»

«— Ne?»

«— Sakın beni yanlış anlama. Zebediah' dan çok hoşlanıyorum, onun da aynı hisleri duyduğuna eminim. Fakat psikolojik yünden ikimiz de tahakkümü seven tipleriz. Benim karakter tahlilimi görsen şaşarsın. Kaya-lık Dağlara benziyor. Bu tipteki iki insanın evlenmesi doğru değil. Cennette böyle evliliklere yer yok. Şansımız varmış, vaktinde fark ettik.»

«— Yaa.»

«— Yaa, öyle işte.»

Bundan sonra ne oldu nasıl oldu bilemiyorum. Onun ne kadar yalnız olduğunu düşünüyordum, sonra baktım dudaklarımız birleşmiş, öpüşüyoruz. Kollarımın arasında yatıyor, beni derin bir arzuyla öpüyor, buselerime yakıcı buselerle karşılık veriyordu. İnanamıyordum. Beynim zonkluyor gözlerim kayıyordu. Yerde miydim gökte mi bilemiyorum.

Sonra herşey bitti. Bir an gözlerimin içine bakarak:

«— Sevgilim John...» dedi ve birden ayağa kalktı, üzerime eğildi, yanağımı okşadı. Havluya boş vermişti:

«— Judith çok şanslı bir kız. Acaba bundan haberi var mı?»

«— Maggie.»

Arkasma bakmadan uzaklaşırken:

«— Giyinmem yarım kaldı tamamlamalıyım, üşüdüm» dedi.

Hâlbuki bana hiç de öyle gelmemiştii.

Az sonra iyice giyinmiş vaziyette geri döndü. Kuvvetli kuvvetli saçlarını kurulu-yordu. Ben de kuru havlumu alıp ona yardım ettim. Bunu izin almadan yapmıştım, gür ve güzel saçları vardı, bunları kurutmak bana zevk veriyordu. İçim ürperiyor, tüylerim zevkten diken diken oluyordu.

Ben Maggie'nin saçlarını kurularken

Zeb'le Miriam geri geldiler. Yarış etmiyorlar yüzüyorlardı. Onları görmeden çok önce kahkahalarını duydum. Miriam Bir Sodom fahişesi gibi hiç utanmadan salına salına sudan çıktı ama ben farketmedim bile. Zeb gözlerimin içine bakarak:

«— Yüzmeye hazır mısın, arkadaş?» diye sordu.

Değmeyeceğini söylemeye, havlunun ıslaklığını sebep göstermeye çalışıyordum ki Maggie'nin beni seyrettiğini fark ettim... Bir şey demiyor sadece bakıyordu.

«— Tabii, siz suda epey kaldınız» diye cevap verdim. Sonra: «Miriam çık o kayanın arkasından bana lâzım orası,» dedim.

Kıkır kırık gülererek dışarı çıktı. Hâlâ üstünü başını düzeltmeye çalışıyordu. Sakin ve mağrur bir edayla kayanın arkasına geçtim.

Umarım soyunup dışarı çıktığımda aynı sessiz asaleti muhafaza ediyordum. Her ne hal ise dişlerimi sıktım ve dosdoğru suya yürüdüm. Önce soğuk ısırdı, fakat sadece bir saniye sürdü bu. Bir şampiyon değilsem de sınıfımın yüzme takımındaydım. Hattâ bir Noel günü, Hudson nehrine girmiştim. O Kara gölü sevdim.

Öbür uca kadar yüzmem gerekti. Orada gerçekten küçük bir plâj vardı ama ben çıkmadım.

Dönerken dibe inmeye çalıştım. Dibini

bulamadım, yirmi fitten derin olacaktı. Suyun altı ne hoştu kimbilir, kapkaranlık ve sessiz! Ah o dibe dalacak kadar güçlü nefesim ya da galsamalarım olsaydı. Orada kalmak ne iyi olurdu. Peygamberlerden, Örgütlerden, evraklardan, endişelerden ve bana çok zor gelen problemlerden uzak!

Nefes nefese su yüzüne çıktım ve piknik yapacağımız kıyıya yüzdüm. Kızlar yiyecekleri hazırlamışlardı bile. Zeb çabuk olmam için seslendi. Zeb'le Maggie sudan çıkarken hiç bakmadılar fakat Miriam'ın beni süzdüğünü farkettim. Yüzümün kızardığını sanmıyorum, çünkü nasıl olsa sarışıklardan hiç hoşlanmıyordum. Zannederim Lilia da bir sarışındı.



——— 11 ———
GÜÇLÜ PROPAGANDA
———

BÖLÜM ŞEFLERİ, General Huxley ve diğer birkaç kişiden oluşan Yüce Divan haftada bir veya daha sık toplanıp, General'e önerilerde bulunur fikir alış verişini yapar ve bölümlere ait raporları değerlendirirdi. Yeraltı gölüne yaptığımız o budalaca kaçamaktan bir hafta kadar sonra bu divanın toplantısına bir üye sıfatıyla değil, kayıt yapmak üzere katıldım. Benimle çalışan kız hasta olduğundan, o günlük G-2 den Maggie'yi aldım. Çok gizli işlerde çalıştırılmak üzere hazırlanmış olduğu için ses kayıt cihazını kullanabilirdi. Zaten daima yetişmiş personel sıkıntısı çekerdik. Benim patronum aslında Filo Kumandanı General Penoyer'di. İdare Heyeti Başkanı ünvanını taşıyordu. Fakat kendisini nadiren görüyordum. Zira aynı zamanda Mühimmat Bölümü Şefliği de yapıyordu. Huxley ise kendi kendinin şefiydi, ben de onun cakalı yardımcısı. Yani kaptanın kıv-

rak marinel başı, hem deniz yar subayı! Hat-tâ Huxley'in mide ilâcını zamanında alıp almadığına bile ben bakıyordum.

Bu toplantı her zamankinden daha büyüktü. Gath, Canaan, Jericho, Babylon ve Mısır bölge kumandanları katılmışlardı. Nod ve Kudüs'u vekiller temsil ediyordu. Amerika Birleşik Devletlerindeki bütün fesat bölgeleri, Eden ve biz hariç, bu maksatla Louisville'le özel bir bağlantı kurmuşlardı. Bu kritik bölgeler için kotlar kullanıyorlardı. Birşeyler olacağı belliydi. Bunun ağırlığını hissedebiliyordum. Gerçi Huxley bana sır vermemişti ama, yine de belliydi. Toplantı yeri öyle sımsıkı çevrilmişti. Bir fare bile giremezdi.

Mutat günlük raporlar arasında kaybolmuştuk. Kayıtlara göre o anda 870.009 kabul edilmiş üyemiz vardı. Bunlar ya örgüt üyesi ya da paralel askeri bir organizasyonun denenmiş ve bağlı elemanlarıydı. Acemi olarak listeye geçmişler ve Peygamber'e karşı ayaklanacaklarına güvenilen fakat gerçek amacı bilmeyen yoldaşlarına kıyasla on misli fazla eğitim görmüşlerdi.

Bu rakamlar rakam olarak insana pek cesaret vermiyordu. Daima ikili bir çıkmazın pençesindeydik. Bir kıta kadar büyük bir ülkeyi fethetmek için 100 bin kişi bir avuç insan sayılırdı. Öte yandan sırrı bilen sayısı 9000 den az kişi ise sır saklamak için fazla

kalabalıktı. Mecburen eski hücre sistemine bel bağlamıştık. Yani hiç kimse gerekenden fazlasını bilmiyordu. Engizisyon Başkanı ne türlü ceza yaparsa yapsın fazla bilgi veremezdi. Hattâ casus olsa bile! Buna rağmen bu pasif dönemde bile her hafta kayıplarımız oluyordu.

Dört gün önce koca bir hücre Seattle'de toplantı esnasında basılıp tutuklanmıştı. Ciddi bir kayıptı bu ama sadece içlerinden üçü kritik bilgiye sahipti, onlar da zamanında intiharı başardılar. O gece büyük toplantıda onlar için dua edilecekti mutlaka. Fakat burada, kâğıt üzerinde, hiçbir özellik taşımıyordu. O hafta dört kıymetli adamımızı kaybetmiştik ama 23 tane de cinayet işlenmişti. Üstelik ölenlerden biri Bütün Aşağı Missisipi Vadisinin Büyük Engizisyoncu'suydu.

İrtibat Şefi, ülkedeki radyo ve TV istasyonlarından yüzde 91'inin örgüt üyeleri tarafından imha edilebileceğini haber vermişti. Tethiş gruplarının yardımıyla geri kalanların da hesabı görülecekti, bundan emin olabildik. Yalnız Yeni Kudüs'teki Tanrı'nın Sesi İstasyonu hariç! O başlı başına bir problemdi.

'Teknik Saldırı Bölümü Şefi en büyük şehirlerden kırk altısının enerji kaynağını imha için sabotaja hazır bulunduklarını bildiriyordu. Tabii yine Yeni Kudüs hariçti. Çünkü onun enerjisi sarayın altına monte edilmiş

bir jeneratörden sağlanıyordu. Yeterli sayıda elemanın hayatı tehlikeye atılırsa orada bile önemli ölçüde hasara yol açılabilirdi. Mevcut plânlar ve personelle, dıştaki yolcu ve nakil hatlarına sabotaj yapılabilir, trafik normalin yüzde 12 altına düşürülebilirdi.

Raporlar böylece uzayıp gidiyordu. Gazeteler, öğrenci harekâtı grupları, roket alanlarının ele geçirilmesi veya sabotajlar, mucizeler, propoganda, su mevcudu, olay çıkarma, karşı casusluk, uzun dalgalı hava tahminleri, silâh dağıtımı. İhtilâlle kıyaslanacak olursa savaş basit bir olaydır. Uygulanması bir bilimdir. Tarihte denenmiş, iyice açıklanmış prensiplere dayanır. Mancınıktan Hidrojen bombasına kadar her şeye çare bulunabilir. Fakat her ihtilâl acayip, değişik ve canavarca birşeydir. Şartları asla tekrarlanmamalı, operasyonları amatörler ve ferdiyetçi kişiler tarafından yürütülmelidir.

Maggie bilgileri kaydederken ben de derleyip analiz için kalkül odasına geçiriyordum. Kafamın içinde üstünkörü olsun değerlendirme yapamayacak kadar meşguldüm. Analistin programlamayı bitirip elektronik beyne vermesi için kısa bir bekleyiş oldu. Sonra önümde duran uzaktan kumandalı makine tıkr tıkr edip durdu. Daha uzanmama vakit kalmadan Huxley üzerimden eğilip şeridi kopardı.

Kâğıda şöyle bir göz attıktan sonra boğazını temizledi ve etrafa ölü bir sessizlik hakim olana kadar bekledi :

«— Kardeşlerim, arkadaşlarım, doktrinimizin uygulanması konusunda çoktan karar almış bulunuyorum. Bütün olasılık içi bütün öğeler değerlendirilip, muhtemel hatalara hoşgörü tanındıktan, ölçülüp biçilip, diğer önemli faktörlerle birlikte değerlendirildikten sonra darbe teşebbüsüne geçebiliriz. Tehlike oranı ikiye bir lehimizde. Bu gün yapılan ihtimaller denklemi, bu haftaya ait bilgilerin değişkenler yerine işlenmesi sonucu 2.13 dür. Plânı uygulamayı teklif ediyorum. Siz ne dersiniz?»

Uzun etkili bir şoktu bu. Kimseden çıt çıkmadı. Gerçekleşmesi aşırı derecede geciktirilen ümitler, gerçekleri inanılması güç hale getirir. Bütün bu insanlar yıllarca beklemişlerdi. Hattâ bazıları bir ömür boyu. Sonra ayağa kalktılar, bağırışmaya iç çekmeye birbirlerinin sırtını yumruklamaya başladılar.

Huxley oturmuş yüzünde garip bir tebesümle onların sakinleşmesini bekliyordu. Sonra ayağa kalkıp.

«— Oya koymak gerekmez kanısındayım. Şeyden sonra saati tayin ederim.»

«— Generalim yüksek müsadenezle ben fikrinize katılmıyorum,»

Bu itirazı yapan Zeb'in şefi, Bölüm Generali Novak'tı. Yani Psikoloji Şefi. Huxley konuşmayı kesmişti, etrafı saran sessizlik acı veriyordu. Ben de diğerleri gibi donup kalmıştım.

Sonra Huxley sakın sakın:

«— Bu Divan genel olarak oy birliğiyle çalışır. Gün kararlaştırmak için daha çok zamanımız var... Biliyorum... İyi bir sebebin olmadan itiraz etmezsın. Şimdi Birader Novak'ı dinleyeceğiz» dedi.

Novak ağır ağır öne yürüyüp onun karşısında durdu. Gözlerini şaşkınlık ve düşmanlık ifade eden yüzlerde gezdirerek:

«— Kardeşlerim beni tanır bu işi hepimizden çok arzuladığımı bilirsiniz. Son on yedi yılımı bu işe harcadım ve bu uğurda ailemi evimi feda ettim. Fakat daha vaktin erken olduğuna inanırken sizi de uyarmadan duramadım. Kanımca... Hazır, hayır eminim ki henüz ihtilâle hazır değiliz...» dedikten sonra durup grubu susmaya davet etmek için ellerini kaldırmak zorunda kaldı. Çünkü onu dinlemek istemiyorlardı: «Bana kulak verin. Bütün askeri plânların hazırlandığını biliyor, şu anda ayaklandığımız takdirde büyük bir ihtimalle ülkeyi ele geçireceğimizi itiraf ediyor ama yine de bence hazır değiliz.»

«— Neden olmayalım?»

«— Çünkü halkın büyük bir çoğunluğu

yayılmış bulunan bu dine inanıyor ve Peygamber'in ilâhî idaresine iman ediyor. İktidarı ele geçirebiliriz ama elde tutamayız.»

«— Hiç de değil.»

«— Beni dinleyin. Hiçbir insan kendi rızası olmadan idare edilemez. Üç nesildir Amerikan halkı beşikten mezara dünyanın en zeki ve yetenekli pisiko-teknisyenleri tarafından işlenmektedir. İnalanıyor onlar. Yeterli pisikolojik hazırlık yapılmadan onları serbest bırakırsanız yine zincirlerine döneceklerdir. Tıpkı bir atın yanan tavlasına dönmesi gibi. İhtilâl başarılı olabilir ama bunu uzun ve kanlı bir iç savaş izler. Sonunda da biz kaybederiz.»

Durdu, titreyen elini gözlerinin üzerinde gezdirerek Huxley'e:

«— Söyleyeceklerim bu kadar» dedi.

Bazı üyeler ayağa kalkmıştı. Huxley yumruğunu vurarak onları nizamla davet etti. Bu arada Filo Kumandanı Penoyer konuşmağa başlamıştı :

«— Birader Novak'a bazı sorular sormak isterdim» dedi.

«— Sor.»

«— Acaba başında bulunduğunuz bölüm, bize toplumun yüzde kaçının gerçekten dine bağlı kişiler olduğunu bildirebilir mi?»

Şefine yardım etmek üzere hazır bulu-

min Zebediah ona doğru baktı, şefinin baş hareketini görünce:

«— Yüzde altmış ikisi. Yüzde üç ise ya leyhte ya aleyhte... Emin değiliz,» diye cevap verdi.

«— Gizli gizli hükümet aleyhinde olanları ne kadar, bize yazılmış olsun veya olmasın?»

«— Yüzde yirmi bir de yanılma payı.»

«— Bu bilgiler hangi yolla elde edildi?»

«— Temsili tiplere sürpriz ipnotizma yapılarak.»

«— Durumun seyrini izah edebilir misiniz?»

«— Peki efendim. Halen devam eden çöküntünün ilk yıllarında hükümetin durumu sarsılmıştı. Sonra o seviyede devam etmiştir. Yeni vergi kanunu ve işsizliğin bir dereceye kadar azalmasıyla hükümet biraz güç kazanmıştır. Düşüş çizgisi daha aşağı bir seviyede yeniden istikrar bulmuştur. Bu arada iş durumu biraz düzelmişti fakat bizim güçlü bir propaganda kampanyası başlatmamızla, son on beş yıl içinde hükümet yavaş yavaş fakat devamlı olarak sarsılmıştır.»

«— İlk sonuç ne gösteriyor?»

Zeb cevap vermekte tereddüt edince Novak konuşmaya başladı :

«— İkinçisini hesaplamak zorundasınız, nispet yükseliyor» diye gergin bir sesle cevap verdi.

«— Eee.»

Pisikoloji Şefi kesin fakat isteksiz bir edayla :

«— Ekstrapolasyona göre ihtilâl yapabilmek için üç yıl sekiz ay beklememiz lâzım.»

Penoyer tekrar Huxley'e dönerek :

«— Sorumun cevabını aldım. General Novak ve dikkatli çalışmaları karşısında saygıyla eğilirim. Fırsat varken kazanmaya bakalım. Belki bir daha elimize fırsat geçmez» dedi.

Grup ondan yanaydı :

«— Penoyer haklı, beklersek yenilgeye uğrayabiliriz. Böyle bir düzeni sonsuzluğa kadar yürütemeyiz. On yıldır yer altındayım. Burada gömülmeye niyetim, yok. İrtibatı kontrol altına aldıktan sonra değişiklikler yapma konusunda kafa yorarız. Şimdi saldıralım, Şimdi...»

Huxley onları kendi hallerine bırakmıştı, ifadesiz bir yüzle içlerini dökmelerini bekliyordu. Rütbem orada konuşamayacak kadar küçük olduğundan hiç sesim çıkmıyordu fakat Penoyer'den yanaydım. Dört yıla yakın bir süre daha beklemekte bir anlam göremiyordum.

Zeb'in, Novakla hararetili hararetili ko-

ıstığını gördüm. Bir şey üzerinde tartışıyor gibiydiler. Gürültüye aldırış ettikleri yoktu. Fakat nihayet Huxley susmaları için grubu elini kaldırarak işaret edince Novak yerini terk edip Huxley'in dirseği dibine koştu. General bir saniye kadar onu dinledi, sinirlenmiş görünüyordu. Sonra kararsız bir havaya buründü. Novak'ın, Zeb'e parmağıyla gel işareti vermesiyle Zeb hemen yanına koştu. Üçü bir süre fısıldaştılar. Divan bekliyordu.

Nihayet Huxley tekrar onlara döndü ve:

«— General Novak durumu tamamen değiştirebilecek bir teklifte bulundu. Toplantı yarına kadar tatil edilmiştir,» dedi.

Novak'ın ya da Zeb'in plânı ki o hiç bir zaman otorite olduğunu kabul etmezdi, iki aya yakın bir geciktirme gerektiriyordu. Her yıl yapılan Mucize Gününe kadar beklenecekti. Çünkü tasarlanan şey, Mucizeye müdahaleden daha hafif birşey değildi. Sonradan değerlendirme yapınca bunun belki de stratejinin en can alıcı noktası olduğu anlaşıyordu. Psikoloji Bölümü Şefi haklıydı. Aslında diktatör, gücünü elindeki silâhlardan değil uyduğundakilerin ona karşı duyduğu imandan alıyordu. Aynı şey Sezar, Napolyon, Hitler ve Stalin için de geçerliydi. Önce Peygamber'in gücünü temel noktasından sarsmalıydı. Yani onun Tanrıdan dolaysız olarak aldığı güçle idareyi yürüttüğü fikrini yıkmalıydı.

Şüphesiz gelecek nesiller bunun önemine kolay kolay inanamıyacaklar. İlâhî Mucize'nin gerek dini inanç gerek politik güç konusundaki akıl almaz etkisini bilemeyecekler. Bunu mantık açısından kavramak için bile, İlk Peygamber'in her yıl gökten inip ve Tanrının seçtiği halefini desteklediğine halkın inandığını bilmek gerekir. Halk buna inanıyor, şüphesi olanlar da ağızlarını açmaya cesaret edemiyorlar, zira işkenceden korkuyorlar. Ben bu sözlerle gerçek parçalanmadan, her yeri kana bulayan eza cefadan söz ediyorum. Bir deyim olarak kullanmıyorum bunu. İnsan bayrağa tükürse suçu bundan hafif sayılırdı.

Ömür boyu ben de aynı şeylere inanmış, iman ettiğim şeylerden şüphe duymak aklımdan geçmemişti. Hem ben eğitim görmüş, daha küçük mucizelerin sırrını bilen ve onların oluşumu konusunda yetiştirilmiş bir insandım.

«— Ateşe Başla.»

İyi ama öylesine meşgûldük ki saatler günler kısa geliyordu. Mucize'yi bozmak için yaptığımız daha da esrarengiz çalışmalara ilâveten silahlarımızı mükemmelleştirmek için zaman harcıyorduk. Zeb ve Şefi, Sektör Generali Novak hemen ayrıldılar. Novak'ın emri şöyleydi:

«— Gidip BEAULAHLAND'I al ve OPERASYON BEDROCK'ın başına geç.»

Kâtibe güvenmediğim için emirleri ben geçirdim. Fakat kimse bana Beulahland'ı harita üzerinde nerede bulabileceğimi söylemedi.

Onlardan sonra Huxley de ayrıldı ve bir haftadan uzun bir süre görünmedi. Peyoner'i C-in-C ye vekil bıraktı. Tabii bana neden ve nereye gittiğini bildirmemişti ama ben tahmin ediyordum. Operasyon Bedrock psikolojik bir manevraydı. Yalnız kullanılacak vasıtaların fiziki olması gerekiyordu. Patronum ise bir zamanlar West Point'te Tatbiki Mucizeler Bölümü başkanlığı yapmıştı. Örgütün en yetenekli psikoloji uzmanı belki de oydu. Her ne hâl ise, eminim ki bu araçların yeterlilik derecesini ve tekniklerin kusursuz olup olmadığını görmeyi kendisi istememişti. Bildiğim kadarıyla o hafta hep demir lehimleri, tornavidalar ve elektronik mikrometrelerle uğraşmak zorunda kalacaktı. Oysa General kolay kolay böyle şeylerle ellerini kirletmek zahmetine girmezdi.

Ben şahsen Huxley'i özlüyordum. Penoyer ufak tefek şeyler üzerinde verdiğim kararları değiştirmeye meraklıydı. Yüksek rütbeli bir generalin üzerinde durmaması gereken ayrıntılarla hem benim hem kendisinin vaktini ziyan ediyordu. Fakat vaktin yarısını

uzakta geçiriyordu. Bir sürü gidiş gelişler oluyordu. Bir çok kereler Büyük Bölüm Şefinin peşinden koşup generale kendisinin vekâlet ettiğini söylemek zorunda kalıyor, işaretlendiğim yeri imzalatiyordum. «I.M.Dub-john, Filo Komutanı General FUSA, vekâleten,» diye de şifre edilmez kararlamalarla idare ediyordum. Kimsenin fark etmiş olduğunu sanmıyorum.

Zeb ayrılmadan önce Amerikan halkıyla ve hürriyetlerini geri almak için yaptıkları mücadeleyle hiç ilgisi bulunmayan bir şey oldu. Fakat benim kişisel meselelerim bununla öylesine girift ki, yazmadan geçemeyeceğim. Belki de meselenin bu yönü gerçekten çok önemliydi. Haliyle bu jurnalı yazmama yol açan emir, yazının şahsi ve sübjektif olmasını şart koşuyordu. Bununla beraber ben, bir kopyasını alıkoyup ilâveler yaptım. Çünkü bir ipek böceğinin kozadan kelebek olana kadar geçirdiği sert değişiklikleri andıran, kişisel değişiklikler karmakarışık düşüncelerimi toparlamama yardım etti. Ben alelade bir tipim belki de. Çoğunluk gibi neye uğradığını anlamadan bir işe karışanlardanım. Oysa Zeb, Maggie ve General Huxley doğuştan bağımsız ruha sahip, seçme azınlığa dahil kimselerdir... Doğuştan fikir sahibi, doğuştan liderdi onlar!»

Çalışma odamda her zamanki gibi kağıt

yığınları arasında uğraşırken bir telefon geldi. Derhal Zeb'in şefini görmem isteniyordu. Huxley emirlerini vermiş bulunduğu için, odacıya ona verilmek üzere bir not bırakıp koştu.

Formaliteye girmeden:

«— Binbaşı sana bir mektup var. İrtibat Bürosu, değiştirilmesi gerekiyor mu, yoksa imha mı edilsin diye analize göndermiş. Fakat ben bölüm şeflerimden birinin tavsiyesi üzerine sorumluluğu üzerime alarak mektubu değişikliğe uğramadan sana vereceğim. Burada okuman şart» dedi.

«— Başüstüne efendim» derken zihnim allak bullaktı.

Bunun üzerine mektubu bana uzattı oldukça uzundu. Zannederim en az altı tane kotlu mesaj bulunabilirdi içinde. Hattâ ancak tefsirle anlaşılacak fikir kotları bile vardı. Bende etkisi bu olmuştu. Judith'den geliyordu.

«— Sevgili John... Seni daima sevgiyle hatırlayacak... Benim için yaptıklarını asla unutamayacağım... Biz birbirimiz için yaratılmamışız... Mr. Mendoza son derece düşünceli davrandı bana... Beni bağışlayacağını biliyorum... O bana muhtaç, bizi mutlaka kader karşılaştırdı onunla... Mexico City'e gelecek olursan bil ki evimiz sana açıktır... Seni hep güçlü bir ağabey olarak hatırlayacak, seni bir

kız kardeş gibi seveceğim...» Daha bir sürü sözler etmişti, tabii hep aynı türde şeylerdi bunlar. Bence bu, nezaketle ilişki kesmekti.

Novak elini uzatıp mektubu benden aldı ve:

«— Ezberleyecek kadar zaman vermeyi düşünmemiştim sana,» diyerek derhâl masadaki imha kutusuna attı. Sonra bana bir göz attı: «Otursan iyi olur binbaşı. Sigara içer misin?» diye sordu.

Oturmadım ama başım korkunç dönüyordu. Verdiği sigarayı aldım ve ateşlemesine fırsat verdim. Tütünün dumanı genzime girdince öksürdüm bu rahatsız edici his beni gerçeğe döndürmüştü. Ona teşekkür edip dışarı çıktım ve doğru odama gittim. Sonra ofisime telefon ederek şayet General ararsa nerede bulunabileceğimi bildiren bir not bıraktım. Yalnız sekreterime birden rahatsızlandığımı ve mecbur olmadan beni rahatsız etmesini söyledim.

Orada öyle yüzü koyun yatmış olarak ne kadar kaldım bilemiyorum, belki bir saat. Hiç bir şey yapmadan, hattâ düşünmeden yatıyordum. Kapı hafifçe vurulduktan sonra hızla açıldı. Gelen Zeb'di:

«— Kendini naslı hissediyorsun?» diye sordu.

«— Uyuşmuş» diye cevap verdim. Nereden bildiğini sormak aklıma gelmiyordu. O

ında Novak'a mektubu olduğu gibi okumamı öneren bölüm şefinin kim olabileceğini de aklım edemiyordum.

Yaklaştı bir sandalyeye yerleşti ve bana baktı:

«— Kendini dağıtma John. Gerçi insanlar ölür onları kurtlar kemirir ama hiç biri aşk yüzünden ölmez.»

«— Bilemezsin...»

«— Doğru bilemem. Her insan için durum başkadır. Fakat bu belli konuda istatistiklere güvenilebilir. Benim hatırım için şöyle bir şey dene. Judith'i hayalinde canlandır, yüz hatlarını gör, sesini duy.»

«— Eeee?...»

«— Dediğimi yap işte.»

Denedim, hem de gerçekten denedim. Biliyor musunuz onu hayalimde canlandıramadım. Onun bende hiç resmi yoktu. Artık yüzünü hatırlayamıyordum.

Zeb beni seyrediyordu.

«— İyileşeceksin» dedi: «Şimdi beni dinle Johnnie... Bunu sana önceden söyleyebilirdim ama söylemedim. Judith sapına kadar dişi bir mahlûk, hep horman, zerre kadar beyni yok. Üstelik son derece cazibeli. Serbest kalınca bir erkek bulacağı tabiiydi, tıpkı ayrılan oksijenin yeniden birleşmesi gibi! Tabii aşık bir adama bu sözler kâr etmez.»

Sonra ayağa kalkıp:

«— Gitmem lâzım Johnnie. Seni bu halde bırakıp gitmek bence soysuzluk, nefret ederim böyle şeylerden, fakat çıkışım yapılmış, Novak Dede de gitmeye hazır. Yalnız gitmeden önce sana tek kelimelik bir öğüt vereceğim» dedi.

Bekledim.

«— Sana tavsiyem ben yokken sık sık Maggie'yi görmendir. Bu tür yaraları iyi tedavi eder.»

Tam gitmeye hazırlandığı sırada sert bir sesle:

«— Zeb, Maggie'yle aranızda ne geçti? Buna benzer bir şey mi?» diye sordum.

O da bana ters ters baktı ve:

«— Hah, hiç ilgisi yok. Durum sandığın gibi değildi... Değildi» dedi.

«— Seni anlayamıyorum. Galiba ben insanları anlayamıyorum. Beni sık sık Maggie'yi görmeye zorluyorsun. Hâlbuki onu senin sevgilin sanıyordum, kıskanmaz mısın?»

Bana bakarak bir kahkaha attı sonra omuzumu tutup:

«— O hür bir vatandaşdır, Johnnie, inan bana. Maggie'yi incitecek birşey yaparsan kafanı koparırım, dayaktan öldürürüm. Hoş böyle bir şey yapmazsın ya. Onu kıskanmak mı? Hayır. Benim kitabımda böyle şeyler yok. Bence o, kızların şahı ama bir dişi aslanla evlenmek daha hayırlı.»

Zeb, yine beni ağız bir karış açık bırakıp gitmişti. Fakat nasihatini yerine getirdim. Belki de bu işi benim hesabıma Maggie yaptı. Maggie her şeyi, yani Judith meselesini biliyordu. Zeb anlattı sanmıştım, ama anlatmamış. Galiba Judith yazmış ona. Her ne hâl ise onu aramama lüzum kalmadı, o gece yemekten sonra gelip beni buldu. Onunla bir süre konuşunca kendimi iyi hissetmeye başladım. Öyle ki ofisime gidip gündüz yapamadığım işleri tamamladım.

O günden başlayarak her akşam yemekten sonra yürüyüşe çıkmayı adet edindik. Artık keşif gezilerine çıkmıyorduk. Bunun sebebi sadece vakit yetersizliği değil, Zeb yokken yeni bir dörtlü bulmak istemeyişimizdi. Bazen gezmeye ancak yirmi dakika ayırabiliyor hemen masamın başına koşuyordum. Fakat bence günün en mutlu dakikalarıydı bunlar, ipile çekiordum.

Işıklarla aydınlatılmış esas mağaradan ve işaretli yollardan ayrılmadan da yürüyüş yapılabilecek şahane yerler vardı. Bir saat kadar uzaklaşma fırsatı bulduğum vakitler ikimizin de çok sevdiği bir yere gidiyorduk. Büyük bölümün kuzeyinde binalardan yarım mil kadar uzaktaydı bu yer. Patika, mantar şeklinde kalkerler, muazzam sütunlar, kubbe, isimlendirilemeyecek fantazi şekiller arasından kıvrıla kıvrıla uzuyordu. İnsan bunları

ruh durumuna göre işkence altında bulunan masumlara veya muazzam egzotik çiçeklere benzetebilirdi. Zeminden yüz metre yüksek bir yer bulmuştuk, geçişe açık patikadan sadece bir kaç fit yanda kalıyordu. Tabiat ana oraya taştan güzel bir bank yerleştirmişti. Orada oturup oyuncak kasabayı seyreder, konuşurduk, Maggie de sigarasını tüttürdü. Zeb gibi ben de onun sigarasını yakma işini üzerime almıştım. Bu onun hoşlandığı küçük bir ilgiydi. Artık sigara yakarken dumanın boğazıma kaçmamasını ayarlamayı da öğrenmişmişim.

Zeb gittikten altı hafta kadar sonra böyle oturmuş, ihtilâlden sonra hayatın nasıl olacağını ve ne yapacağımızı konuşuyorduk. Mucize Saatine birkaç gün vardı. Ben her zamanki gibi orduda kalacağımı söyledim. Tabii böyle bir ordunun var olacağını benim de oraya görev almaya lâayık görüleceğini farzederek konuşuyordum.

«— Sen ne yapacaksın Maggie?» diye sordum.

Sigarasının dumanını ağır ağır üfleyerek:

«— O kadar ilersini hiç düşünmedim. John. Belli bir mesleğim yok benim. En iyi yaptığım işi, ortadan kaldırmaya çalışıyoruz» derken acı acı gülümsüyordu.

«— İşe yarar herhangi bir konuda eğitilmiş değilim. Yemek pişirip, dikiş dikerim,

bir evi çekip çeviririm. Herhalde kâhyalık gibi bir iş ararım. Bu günlerde becerikli hizmetçi bulmak zormuş diyorlar.»

Gerektiği zaman sustalıyı kullanmakta eline çabuk, gözüpek ve verimli Hemşire Magdelene'nin işi bulma kurumunun birinden diğerine başvurup iş araması hiç hoşuma gitmemiştir. «Ev işleri, yemek, yatılı. Perşembe ve onbeşte bir Cumartesi geceleri izinli, istenen referanslar.» Maggie? Benim değersiz havatımı bile en azından iki defa kurtaran ve bunun kendisine neye mal olacağını hiç düşünmeyen Maggie. Hayır olamaz.

«— Böyle birşey yapmana lüzum yok» diye atıldım.

«— Bildiğim tek iş bu.»

— «Evet ama, neden benim evimi çekip çevirmiyor, benim yemeğimi pişirmiyorsun. Eski rütbeme dönmek zorunda kalsam bile ikimizi geçindirecek kadar kazanırım. Kazanım pek fazla olmasa da paylaşıyoruz.»

Bana bakarak:

«— Çok naziksin John» dedi. Sonra sigarasını ezip fırlattı ve:

«— Çok memnun oldum fakat yürümez bu iş. Kazandıktan sonra da kazanmadan önceki kadar dedikodu olacak bence. Albayın bundan hoşlanmayacaktır.»

Kıpkırmızı kesildim, neredeyse haykıracaktım:

«— Ben onu kastetmedim.»

«— Ne? Neyi kastettin öyleyse?»

Kelimeler dudaklarımdan dökülene kadar ben de neyi kastettiğimi bilmiyordum. Artık biliyordum ama nasıl ifade edecektim?

«— Şey Maggie... Benden hoşlanıyor gibisin... Seninle anlaşıyoruz. Öyleyse neden...?» diye başladım, sonra sustum.

Yerinden kalkıp yüzüme baktı:

«— John yoksa bana evlenme teklifinde mi bulunuyorsun?... Bana ha?» dedi.

Boğuk ters bir sesle:

«— Evet ana fikir buydu» diye cevap verdim. Onu karşımda ayakta görmek beni rahatsız ediyordu ben de yerimden kalktım.

Ciddiyetle bana bakıyor, yüz ifademi okumaya çalışıyordu. Sonra mütevazî bir edayla:

«— Bu benim için bir şeref... Sana minnettarım, son derece hislendim. Fakat olmaz, John.»

Bunları söylerken gözlerinden yaşlar süzülmeğe başlamıştı. Yanaklarını kurulayarak birden ağlamayı kesti ve kırık bir sesle:

«--- Beni ağlattın, yıllar var göz yaşı dökmemiştim» dedi.

Kolumu boynuna dolamak istedim ama beni itti:

«— Olmaz, John. Önce beni dinle. Senin

ve işlerini yönetmek görevini üzerime alıyorum ama karın olmam.»

«— Neden?»

«— Neden mi? Oh sevgilim, bir tanem, çünkü ben yaşlı ve yorgun bir kadınıam.»

«— Yaşlı mı? Benden en fazla bir iki yaş büyüktür. Nihayet üç. Bunun önemi yok.»

«— Ben senden bin yaş büyüğüm. Düşün bir kere ben kimim, nerede bulundum, neler biliyorum. Şayet tâbir caizse bir kere Peygamber'le gerdeğe girdim.»

«— Senin suçun değil ki bu.»

«— Belki. Sonra arkadaşın Zebediah'ın metresi oldum. Biliyor muydun bunu?»

«— Eh... oldukça emindim.»

«— Hepsi bu kadar değil. Hayatıma başka erkekler de girdi. Bazıları gerektiği için girdi. Bir kadının sahip bulunduğu şeyleri rüşvet olarak kulanması gerektiği için yani. Bazıları ise yalnızlığımı, hattâ sıkıntım unutturmak için. Peygamber'in tadına baktığı bir kadın artık değerini kaybeder, kendisi için bile değer taşımaz.»

«— Bana ne, bence önemi yok.»

«— Şimdi böyle dersin ama ilerde seni çok etkiler hem de korkunç şekilde. Ben seni tanıyorum, şekerim.»

«— Hiç de tanımıyorsun. Her şeye yeniden başlarız.»

Maggie içini çekerek:

«— Beni sevdiğini mi sanıyorsun John?»

«— Evet, zannederim sana aşlığım.»

«— Judith'e aşıkтын sen, o aşk kalbini yaraladı şimdi de bana tutulduğunu sanıyorsun.»

«— Ben aşkın ne olduğunu bilmiyorum. Sadece benimle evlenmeni ve beraber yaşamı istiyorum.»

«— Ben de aşkı tanımıyorum» diye cevap verdi. Bu sözleri öyle yumuşak bir sesle söylemişti ki, neredeyse duyamayacaktım. Sonra kollarıma geldi. Sanki ömrünce orada yaşamaya alışıkmiş gibi tabii ve rahat bir hava içinde yapmıştı bunu.

Uzun uzun öpüştük:

«— O hâlde benimle evleniyorsun?» dedim.

Başını geri doğru atıp korkuyormuş gibi yüzüme baktı:

«— Yoo, hayır, olamaz.»

«— Neden? Ama ben...»

«— Yok şekerim. Evini yönetirim, sana yemek pişirir, yatağını yapar, arzu edersen koynuna girerim, ama benimle evlenmeye mecbur değilsin.»

«— Fakat olmaz Maggie, böylesini istemem.»

«— İstemez misin? Düşünürüz» diyerek

İstemememe rağmen kollarımdan uzaklaşmıştı:

«— Bu gece bir sularında, herkes yattıktan sonra gelir seni görürüm. Kapını kilitleme.»

«— Maggie,» diye bağırdım arkasından.

Patikadan aşağı uçarcasına koşuyordu. Ona yetişmeye çalışırken bir sarkıta takılıp düştüm. Kalktığımda gözden kaybolmuştu.

Tuhaf bir şey farketmiştim. Ben hep Maggie'yi uzun boylu sanırdım hâlbuki onu kollarıma alınca benden kısa olduğunu gördüm. Öpmek için hayli eğilmem gerekti.

KORKU VE DEHŞET

MUCİZE GECEŚİ geri kalan hepimiz ana irtibat odasında toplandık. Patronum, ben, irtibat Őefi, teknik ekip ve birkaç idare subayı! Bir avuç erkek ve birkaç düzine kadın da irtibat odasını kalabalık etmesinler diye, esas toplantı salonunda bulunuyorlardı. Kendileri için yeni bir ekran hazırlanmıştı. Yeraltı Őehrimiz artık bir hortlak havasına bürünmüştü. Zira geriye sadece Genelkurmay Başkanının irtibatını sağlayacak iskelet ekip kalmıştı. Diğerleri hep savaş alanına gitmişti. Kalan birkaç kişinin ise bu dönemde saldırı görevleri yoktu. Strateji hazırđı. Atak anını mucize saati tayin etmişti. Bir kıta için taktik kararlar karargâhtan verilemezdi. Zaten Huxley böyle bir Őeye kalkmayacak kadar usta bir Generaldi. Orduları çeşitli yerlere dağılmış, yardımcı komutanlar artık kendi

kararlarıyla başbaşa bırakılmışlardı. Yapabileceği tek şey beklemek ve dua etmekte.

Bizim yapabileceğimiz de buydu. Yiyecek tırnağım kalmamıştı.

Onümüzdeki esas ekran, Mabel'in içini parlak renkler ve mükemmel bir perspektifle yansıtıyordu. Âyinler bütün gün boyunca devam etmişti. Takadüm, ilâhiler, dua yine dua, kurban, diz çökerek ibadet, şarkılar. Sözün kısası bitip tükenmek bilmeyen tekdüzen şaşalı bir ibadet. Eski taburum dönmüş iki sıra halinde duruyordu. Miğferleri parlıyordu. Kılıçları bir tarağın dişleri gibi yanyana sıralanmıştı. Peter van Eyck'i tanıdım, yani kendi hücremin şefini! Müfrezesinin önünde hareketsiz duruyordu.

Haberlerle ilgilendiğim için Master Peter'in bizim için gerekli filmin kopyasını çalmış bulunduğunu biliyordum. Onun törene katılması güven vericiydi. Bu hırsızlık konusunda en ufak şüphe olsa, plânın başarıya ulaşması mümkün olmazdı. Fakat Peter orada durduğuna göre, korku yok demektir.

İrtibat odasının diğer üç duvarında, düzinelerce küçük ekran vardı. Belli başlı şehirlerden görüntüler, Rittenhouse Meydanı, Hollywood Bowl'ın tıklım tıklım halini ve mahalli mabetlerdeki kalabalığı gösteriyorlardı. Hepsinde de halkın gözü aynı noktaya, yani Büyük Mabet'teki merasime dikilmişti. Biz

de aynı şeyi izlemekteydik. Bütün Amerika'da durum şüphesiz aynıydı. Her fani varlık, şu veya bu yerde bir televizyon ayarlayıp seyrediyor, bekliyor, bekliyor, bekliyordu. İlâhi Mucize'yi bekliyordu.

Arkamızda bir pisiko-operatör, hipnotizma altında çalışan bir medyumun üzerine eğilmişti. On dokuz yaşındaki genç kız, kıpırdayıp bir şeyler mırıldanınca, uzman ona biraz daha yaklaştı.

Sonra Huxley ve İrtibat Şefine döndü:

«— Tanrının Sesi İstasyon'u bağlandı efendim» dedi.

Huxley belli belirsiz başını salladı. Dizlerim mecalsiz olmasa sevinçten ters takla atardım. Bu, anahtar sayılabilecek bir taktikti ve Mucizeden birkaç dakika öncesine kadar uygulanamazdı. Televizyon görüş hattı üzerinde veya kendi özel kablosu üzerinde hareket ettiğinden, ülke çapındaki yayını değiştirmenin tek yolu merkez istasyondan mümkün olabilirdi. Onların bu başarıları karşısında büyük bir sevinçle coşup taştım fakat geceyi sağ çıkarmaları ihtimalinin pek az olduğunu düşününce içim burkuldu, âni bir acı duydum.

Zarar yok, birkaç dakika daha dayanabilirlerse, canlarını tehlikeye atmalarına değerd. Onların ruhlarını Büyük Yaratıcıya emanet ettim. Gerekli yerlerde böyle fedailer kul-

lınmıştı, zavallı karıları Engizisyon Başkalarının sorularına cevap vermek zorunda kalmışlardı.

İrtibat Şefi Huxley'in koluna dokunup:

«— Geliyor efendim» dedi.

Görüntü ağır ağır Mabel'in öbür ucuna laydı, mihrap üzerinden geçti, bunun üstünü ve gerisini içine alan fildişi bir kemer çevrildi. Burası Azizlerin Azizine mahsus giriş bölümü idi. Ağır atlas perdelerle kapalıydı.

Kamera, perdeyle örtülü girişi, ekranı tam kaplayacak şekilde aldı.

«— Her an ele geçirebilirler efendim,» dedi.

Huxley başını pisiko-operatörden yana çevirip:

«— Bize geçti mi acaba? Bak bakalım Tanrının Sesi Radyosundan rapor alabilecek misin?» diye sordu.

«— Henüz birşey yok, olursa size bildiririm.»

Gözlerimi ekrandan ayıramıyordum. Bitip tükenmek bilmez bir bekleyişten sonra perdeler kıpırdadı ve ağır ağır açıldı, yukarı ve yana doğru toplandı. İşte karşımızda hemen hemen gerçek iriliği ile Peygamber duruyordu. O kadar canlıydı ki neredeyse ekrandan fırlayacaktı.

Başını çevirdi, bakışları bir o yana bir bu yana gezindi, sonra gözlerimin içine dikildi.

Saklanmak arzusu duydum. İçimi çekip birdenbire:

«— Bunu taklit edebileceğimizi mi sanıyorsunuz?» dedim.

İrtibat Şefi başını «evet» anlamında salladı:

«— Santimi santimine benzeyecek. En iyi kişilik değiştirme uzmanımız, usta plâstik cerrahlarımızın yardımıyla yaptı bu işi. Belki de gördüğün bizim filmidir.»

«— Fakat canlı bu.»

Huxley bana yan yan bakıp:

«— Lütfen daha az konuş Lyle» dedi. Beni kapı dışarı edecek kadar hiç böyle kızmamıştı. Çenemi kısıp ekranı seyretmeye koyuldum. O güçlü ve merhametten yoksun yüz, alev alev yanan gözler, bir aktör olabilir miydi? Hayır, o yüzü bir çok törende defalarca görmüştüm. Bir aksilik olmuştu mutlaka. Bu gerçek Peygamber'di. Korkudan pis pis terlemeye başladım. Ekrandan bana seslenecek olsa mutlaka ihanetlerimi itiraf eder, ayaklarına kapanıp merhamet dilenirdim.

Huxley öfkeyle:

«— Yeni Kudüs'ü çıkaramıyor musun?» diye sordu.

«— Ne yazık çıkaramadım efendim,» diye cevap verdi psiko-operatör.

Peygamber duasına başlamıştı.

Etkileyici bir orgunkini andıran ahenkli

sesi, muhteşem çağlarda geziniyordu. Sonra olümsüz Tanrıdan gelen yeni yılda kullarından yardımını esirgememesini istedi. Durdu, tekrar bana baktı sonra gözlerini göğe çevirdi. Ellerini kaldırıp ilk Peygamber'e niyaz etmeye başladı. Ondan kullarına görünmek, sesini onlara duyurmak lûtfunda bulunmasını, bunu da mevcut Peygamber'in bedeninde gerçekleştirmesini rica etti.

İlahî değişme başlamıştı, tüylerim diken diken oldu. Artık kaybettiğimizden iyice emindim. Bir aksilik olmuştu mutlaka... Tanrı bilir bu hata yüzünden kaç kişi hayatını kaybetmişti.

Peygamber'in yüz hatları değişmeye başladı, cicili bicili cübbesi karardı, boyu bir iki inç uzadı. Onun yerinde geçmiş çağların Rahip Nehemiah Schudder'i duruyordu. Yani İlk Peygamber ve Haçlı Orduların Kurucusu. Midemin korku ve dehşetten kasıldığını hissettirdi. Yeniden, onu ilk kez kilise mektebinde seyrettiğim günkü küçük çocuk oluvermiştim.

Önce bizlere her yılki gibi sevgi ve bağlılığını bildirdi. Yavaş yavaş yükselmeye başladı, yüzü terliyor, elleri Missisipi Vadisindeki yüzlerce kamp toplantısında Ulu Ruhun çağrıldığı şekilde kenetleniyordu. Kalp atışlarım hızlanmıştı. Günahın her çeşidinden söz ediyordu. Dilinden bal akan fahişeden, bedeni

günahlar, ruhun günahları ve para tellallarından bahsetti.

Bu hararetli konuşmanın en can alıcı yerinde yeni bir konuya öyle bir tarzda girdi ki, şaşırdım kaldım.

«— Bugün yanınıza size küçük insanların ufak tefek günâhlarından söz etmeye gelmedim. Hayır buraya gerçekten korkunç bir şey söylemeye, silâhlanıp savaşmanızı tavsiye etmeye geldim. Mahşer günü geldi, kalkın dostlarım Tanrı adına savaşın. O burada sizin aranızda. Bu gece etten kemikten bir varlık o. Yılan gibi hileyle aranıza sokulmuş. Tanrının Piskaposu kılığında, yaaa. Peygamber kisvesine bürünmüş. Onu yakalayın, adamlarını tutun Tanrı adına onu ortadan kaldırın!»



BÜYÜK TOPLANTI

T ANRININ Sesi Radyosundan Bruehler.. Bu sözleri psiko-operatör, sakın bir tavırla söylemişti : «İstasyon artık alınmıyor, aşağı yukarı otuz saniye sonra patlama olacak. Bina havaya uçmadan önce kaçmaya çalışcağız. Bol şanslar. Mesaj bitti.»

Huxley bir şeyler mırıldanarak artık karmış bulunan ekranı terketti. Ülkenin çeşitli yerlerinden görüntüler veren küçük ekranlar insanın zihnini karıştırmakla beraber gayret de veriyordu. Hâlâ taş kesilmiş vaziyette seyrediyor, hangisinin düşman olduğunu anlamaya çalışıyordum. Hoolywood Bowl'da sayısız insan sahneye hücum edip görevlileri ve oturan rahibi ezmişlerdi. Çevrede bir sürü muhafız mevzilenmişti, böyle olmaması gerekirdi. Fakat ölüm saçacak bir ateş yağmuru başlayacağı yerde, olay yerinin kuzey doğu-

sundaki tepeye yerleştirilmiş bir sehpa üzerindeki makineli bir patlama geldi, nöbetçi vurulmuştu. Onu diğer muhafızlardan biri vurmuştu besbelli.

Anlaşılan Peygamber'e karşı girişilen kuvvet gösterisi başarıya ulaşıyordu. Ümitlerin ötesinde birşeydi bu. Şayet her yerde hükümet kuvvetleri böyle düzensizse, idareyi ele almak için dövüşmek gerekmiyor, olmuş bir meyveyi toplamaya benziyordu bu iş.

Hollywood'da neşriyat yapan verici susmuştu. Düğmeyi Portland, Oregon'a çevirdim. Orada da savaş vardı. Kollarında beyaz bantlı adamlar görebiliyordum. Mucize Saati için üniforma olarak sadece bunları kullanmıştık. Fakat şiddet hareketleri yalnız bizimkilerden gelmiyordu. Silâhlı bir muhafızın çıplak yumrukla savaşanların karşısına çıktığı hâlde sertlik yapmadığını gördüm.

Artık kendi radyomuzu kullanmamız mümkün olmuş, nihayet bilek gücümüzü ispatladığımız için yavaş yavaş test mahiyetinde mesajlar ve ilk raporlar gelmeye başlamıştı. Seyretmekten vazgeçip, şefime yardıma, onların yürüdükleri yolda yürümeye gittim. Hâlâ sersem gibiydim. Peygamber'in, daha doğrusu Peygamberlerin inanılmaz benzerlikteki yüzleri hayalimden silinmiyordu. Ben ruhen böyle perişan olduktan sonra kimbilir

halk ne hâle gelmişti? Hele dindar ve bağlı kişiler!

İlişki yoluyla alınan ufak mesajlar hariç, elimize gelen en kesin ilk rapor New Orleans'daki Lucas'dandı:

«ŞEHRİN MERKEZİ? ENERJİ VE İRTİBAT İSTASYONLARI ELE GEÇİRİLDİ. DÜŞMANI EZEN MÜFREZELER NÖBETÇİ POLİS İSTASYONLARI ELE GEÇİRİYORLAR. BURADAKİ FEDERAL MUHAFIZLAR STERİO YAYINLARLA MORALMAN ÇÖKERTİLMİŞ DURUMDALAR. MUHAFIZLAR ARASINDA YER YER DÖVÜŞLER OLUYOR. ORGANİZE MUKAVEMET PEK AZ. DÜZENİ KORUMAK İÇİN SIKI YÖNETİM KONDU. OLDU BU İŞ... LUCAS»

Sonra raporlar yağmaya başladı: Kansas City, Detroit, Philadelphia, Boston, Minneapolis, kısacası belli başlı bütün şehirlerden. Ufak tefek değişikliklere rağmen aynı şeyi hikâye ediyorlardı. Bizim sentetik Peygamber'in halkı silâh başına davetini, derhâl irtibat yollarını kesme olayı izlemişti. Bu da hükümet kuvvetlerini başsız bir tavuğa çevirmişti. Oraya buraya çırpınıp kendi kendine mücadele etmişti. Peygamber'in hurafe ve sahtekârlık üzerine kurulmuş bir gücü vardı. Biz de aynı hurafeleri onu mahvetmek için kullanmıştık.

O geceki örgüt toplantısı o zamana kadar

katıldıklarımın hepsinden muhteşemdi. Hepimiz irtibat odasına dizilmiştik. İrtibat Şefi sekreter mevkiinde, gelen mesajları alır almaz General Huxley'e ulaştırıyordu. Huxley doğunun Şefiydi. Ben de Baş Muhafız Yardımcısı olarak çağırılmıştım. Bu benim için o vakte kadar erişmediğim bir şerefti. General birinden ödünç bir şapka almak zorunda kalmıştı. Başına gülünç derecede küçüktü ama ne çıkardı sanki? Ne bundan önce ne de sonra böylesine muhteşem bir âyin görmemiştim. O en eski sözler, sanki dudaklarımızdan ilk defa dökülüyordu. Louisville'nin elimize geçtiğini bildirmek için bu tantanalı merasim kesilse de ne çıkardı, bundan iyi bir havadis olabilir miydi? Yeniden var oluyorduk. Bitip tükenmek bilmeyen spekülasyonlardan sonra nihayet faal olarak yenileniyorduk.



DEMOKRATİK DÜZEN

GEÇİCİ BAŞKENT St. Louis'de kurulmuştu. Bunun sebebi, merkezi oluşuydu. Huxley'i oraya uçakla ben götürdüm. Peygamber'in oradaki proktor üssünü devralıp, oraya eski adını verdik. Yani Jefferson Barracks adını. Üniversite binalarını da ele geçirmiş ve adını Washington diye değiştirmiştik. Şayet insanlar bu isimlerin değerini unutmuş olsalar bile yakında hatırlayacaklardı. Burası da başlangıç için çok uygundu. Washington'un da bizlerden olduğunu daha yeni duymuştum.

Bununla beraber Huxley'in Askeri Vali olarak ilk işi Askeri Vali diyorum çünkü kendisine Eyalet Başkanı dedirtmeye bile razı olmamıştı, örgütle, Hür Amerika Birleşik Devletleri ordusu arasındaki bütün resmi bağları koparmak oldu. Örgüt amacına ulaş-

mış, hür vatandaşların ümitlerini yaşatmıştı. Şimdi artık eski haline dönüp memleket meselelerini halka bırakmasının zamanı gelmişti. Bu emir açıklanmadı çünkü halk bizi tanımıyordu. Bu oldum olası gizli bir örgüt halinde kalmış, üç nesil boyu son derece gizli bir organizasyon olmayı başarmıştı. Fakat başarıları bütün bölümlerde okunmuş, kaydedilmişti. Bildiğim kadarıyla da takdir edilmiş şeref kazanmıştı.

Sadece bir tek istisna vardı. O da Yeni Kudüs'teki ve Maggie'nin de üyesi bulunduğu kardeş rahibe bölümüydü. Ülke genellikle idaremizde bulunduğu hâlde henüz Yeni Kudüs'ü tamamen ele geçirememiştik.

Bu sanıldığından çok daha ciddi bir meseleydi. Ülkeyi askeri kontrol altında tutmamıza, bütün irtibat merkezlerini elimizde bulundurmamıza, federal kuvvetlerin moralman yıkılmış, büyük ölçüde dağılıp, silâhsız kalmış ve esir edilmiş olmasına rağmen, ülkenin kalbine hakim olamamıştık. Halkın yarısından fazlası bize katılmamıştı. Nıtku tutulmuş, şaşkın ve düzensiz bir haldeydiler. Peygamber hayatta kaldıkça ve Mabet bir toplanma yeri olmaya devam ettikçe, zaferi bizim elimizden çekip alması pekâla mümkündü.

Başvurduğumuz hilenin etkisi geçiciydi, halk yine eski düşünce ve alışkanlığına dönecekti. Peygamber'le adamları budala değiller-

dl ya, yorgun dünyamızın şimdiye kadar gördüğü en zeki psikologlardan yararlanmışlardı. Bizim karşı casusluk teşkilâtımız, onların yeraltı faaliyetlerini hızla mükemmelleştirdiklerini farkederek tedirgin oluyordu. Karşı taraf bu iş için hâlâ kendilerine bağlı kişilerden ve sayıca kabarık azınlıktan yararlanıyorlardı. Bağlı olsun olmasın bu azınlık eski rejim zamanında ense yapmıştı, oysa şimdi çıkarının gittikçe azaldığını görüyordu. Bu karşı ihtilali durduramıyorduk Peygamber de bize engel olamamıştı. Biz çok daha kötü şartlar altında çalışmıştık. Peygamber'in casusları küçük kasabalarda ve kırsal bölgelerde hemen hemen açıkça çalışıyorlardı. Televizyon istasyonlarını korumak için elimizde az adam vardı. Her masanın altına bir gözcü koyamazdık.

Kısa süre sonra sırrımız ortaya dökülmüştü. Halkı silâhlanmaya çağırmak için yaptığımız hile anlaşıldı. Aslında bu gerçek, aklıbaşında her insana İlâhi Mucize'nin bir hile olduğunu anlatmalıydı. Sadece bir televizyon oyunuydu işte. Bunu Zeb'e söyleyince sağlığıma kahkahalarla güldü. İnsanların sadece istedikleri şeye inandıkları ve bunda mantığın yeri olmadığı konusunda beni temin etti. Bu durumda annelerinin dizi dibinde öğrendikleri eski dine inanmayı tercih etmişler-

di. Bu onlara huzur veriyordu. Onları anlıyordum, hak verebilirdim.

Her ne hâl ise, Yeni Kudüs düşmeliydi, zaman ise aleyhimize işliyordu.

Biz bu konularda tasalanırken büyük an-fide eyalet anayasası üzerinde görüşülüyordu. Toplantıyı Huxley açtı yine kendine lâıyk görülen başkanlık ünvanını reddetti. Başkan Nehemiah Scudder'in merasimle başa geldiği günden bu yana bütün yasaların güçsüz ve boş olduklarını açık açık söyledi ve eski anayasayla insan hakları beyannamesinin geçici bir askeri idareye lûzum gösterdiğini belirtti. Bunların tek amacı, eski demokratik düzeni geri getirmektir. Gerekirse anayasada devamlı değişiklikler yapılacaktı ama bu şimdilik serbest seçimlerden sonraya kalabilirdi.

Sonra elindeki çekici Novak'a vererek ayrıldı.

Politikaya ayıracak vaktim yoktu ama, Zebediah beni ;ok önemli balonların patlayacağı konusunda uyarmış bulunduğu için, o gün işten kaçtım ve bir ikindiye tamamen toplantıda geçirdim. Sessizce arka sıralardan birine ilişip, dinledim. Novak'ın zeki yardımcılarından bir genç film gösteriyordu. Sadece sonunu görebildim fakat bana standard bir talimat filmi gibi geldi. Amerika Birleşik Devletlerinin tarihini gözden geçiriyor, sivil halkın hürriyetlerini tartışıyor, hür bir demokra-

sade halkın görevlerini açıklıyordu. Peygambere ~~bağlı~~ okullarda görülür cinsten değildi ama, ülkede yıllar yılı kullanılmış tekniklerden yararlanıyordu. Film bitti ve adını hiçbir zaman hatırlayamayacağım o parlak zekâlı genç konuşmaya başladı. Hiç hoşlanmadığım o adamın adı Stokes miydi neydi? Her neyse Stokes diyelim. Sözlerine:

«— Topluma yeniden yön vermek için hazırlanmış bulunan bu film tabii ki yetişkin bir kişinin görüşünü değiştirmek için yersizdir. Çünkü yerleşmiş inançları ve düşünceleri böyle basit birşeyle etkilenemez.»

«— O hâlde neden boşa vakit harcıyorsunuz?» diye bağırdı biri.

«— Lütfen susun?» Onun bütün dediklerine rağmen film büyükler için hazırlanmıştır. Tabii zihnen, bu tür şeylerin etkisinde kalacak durumdakiler için! «Şimdi giriş kısmını görüyorsunuz» dedi. Bu arada ekran aydınlandı. Güzel ve sade bir tabiat manzarasıydı bu, fon olarak da dinlendirici bir müzik vardı. Son dört gecedir doğru dürüst uyumamış olduğumu hatırladım. Düşündüm, en son ne zaman deliksiz bir uyku çekmiştim hatırlamıyordum. Geriye yaslandım ve gevşedim.

Manzaranın değişip yerini somut kalıplara bıraktığını farketmemiştim. Galiba müzik

devam ediyordu ama bunun yanında sıcak, teskin edici, tekdüzen bir ses de vardı. Kalıplar döndükçe dönüyordu. Beni... Tam... Ekranın içine... Çekiyordu.

Bu arada Novak yerinden kalktı ve küfrederek düğmeyi kapattı. İnsanı adeta haykırmaya iten o korkunç duygu ile irkildim. Novak sert fakat sakın bir tavırla Stokes'e bir şeyler diyordu. Sonra bize dönerek:

«— Ayağa kalkın. İki yana yedi defa gerinin, derin nefes alın, sonra yanınızdakiyle el sıkışın ve sırtına kuvvetle vurun» diye emretti.

Dediğini yaptık bana delilik gibi gelmişti bu. Tedirgin de olmuştum. Bir saniye önce öyle rahattım ki. Şimdi ise o gece Maggie'yle on dakika olsun kaçamak yapabilmek için önceden bitirmem gereken bir yığın işi hatırlamıştım. Gitmeyi düşündüm, fakat adam yine konuşmaya başlamıştı.

«— Dr. Novak'ın belirttiği gibi, buradaki seyirciye hitap ederken giriş kesimini göstermeye lüzum yok» diye devam etti. Kendinden emin konuşmuyordu:

«— Fakat bu film hazırlayıcı bir teknik olarak kullanılmıştır. Uyuşturucu maddelerden birinin hafif dozda verilmesiyle toplumun yüzde 83 ünde, azamî politik değişme yaratılabilir. Bu husus test gruplarıyla ispatlanmış, tatminkâr sonuçlar alınmıştır. Film, yilla-

ın çalışmasını ortaya koyarken seyircilerden hemen hepsinin geçirdiği kişisel değişimi göstermektedir. Bu kimseler organizasyonumuz daha bir yeraltı örgütüyken aramıza katılmış kimselerdir. Lûzumsuz şeyler ekarte edilmiş, temel unsurlar somutlaştırılmıştır. Geriye kalan, Peygamber'in sadık bir bendesini hür insan haline getirmeye yeterlidir. Tabii kendisine bu telkin yapıldığında etkilenecek durumdaysa, yani ruhen hazırsa.»

İşte bu nedenle hepimizden ruhumuzu tutmamız istenmişti. Bana makul görünüyordu bu. Tanrı şahit, saatli bir bomba üzerinde oturuyorduk. Herkesin teker teker bir kutsal rahibeye aşık olup, sonunda silkinmesini beklemeye vakit yoktu. Tanımadığım orta yaşlı bir adam salonun öbür ucunda ayağa kalkmıştı. Mark Twain'e benziyordu. Öfkeli bir Mark Twain'di:

«— Sayın Başkan» diye söz istedi.

«— **Buyur** arkadaş? İsmi ve bölgeni belirt.»

«— Adımı biliyorsun, Novak Vermont'tan Winters. Bu planı onayladın mı sen?»

«— Hayır » Basit bir itiraftı bu.

«— Seninle beraber çalışan gençlerden biri o.»

«— Hür bir vatandaşdır. Filmin hazırlanmasına ve ondan önceki araştırmalara nezaret ettim. O saçma sapan telkin tekniklerini

uygulamak, onun başkanlık ettiği araştırma grubunun fikri. Teklifi onaylamadım ama sunulacağı saati programa koymayı kabul ettim. Tekrar ediyorum hür bir vatandaşdır o, istediğini söyler, tıpkı sizin gibin.»

«— Şimdi de ben konuşabilir miyim?»

«— Söz sizin.»

Yaşlı adam kendini toparladı, kabarmış gibi bir hali vardı:

«— Konuşacağım hanımefendiler... Beyefendiler... Arkadaşlar. Bu işe gireli kırk iki yıldan fazla oluyor. Yani şu bacaksız dünyaya gelmeden çok önce girdim. Bir erkek kardeşim var. O da benim kadar iyidir. Ama ne yazık ki yıllardır onunla dargınız, çünkü o inanılan bu dine bağlı ve beni ihanetle suçluyor. Şimdi şu bacaksız, çıkık alnı ve fırıl fırıl döndürdüğü şıklarla kardeşimi politik yönden güvenilir hale gelsin diye ayarlamaya çalışıyor.»

Bunları söyledikten sonra astımlılar gibi nefes almak için duraladı ve:

«— Halbuki hür insanları istenilen kalıba sokmak mümkün değildir. Zaten bu insanlar inatçı oldukları, hedeflerine, kendi seçtikleri yoldan varmayı tercih ettikleri için hürdürler. Kendine yönelik bir büyücünün zorla beyinlerine akıtacağı bilgilerden etkilenmezler. Bizler başımızdakileri değiştirmek için, kardeş kanı döküp, döğüşmedik. Bu çıkmaza,

bu tür kafa çeliciler yüzünden girdik. İnanın bana. Böyleleri bir insanın nasıl eğrlenip, sırtına nasıl binilebileceği üzerinde yıllarca eğitim görmüş kimselerdir. İşe reklâm, propaganda ve buna benzer şeylerle başlayıp, öyle bir hale getirirler ki artık durum basit bir sanatçının kullanabileceği dürüst halden çıkıp, bir matematik ilmi olur» diyerek parmağıyla Stokes'i gösterdi ve:

«— Bana bak delikanlı, şunu kafana iyice sok. Amerikan halkı kimsenin himayesine muhtaç değildir, sadece anlayış ister» diye devam etti.

Stokes oldukça tiz bir sesle:

«— Saçma» diye bağırdı: «Güçlü silâhları çocuklar üzerine çevirmemek lâzım. İşte bizim şu andaki imtiyazımız bu.»

«— Amerikan halkı çocuk değildir.»

«— Keşke olsaydı. Çoğu...»

Winters bakışlarıyla salonu taradı:

«— Size neyi anlatmak istediğimi anladınız, değil mi arkadaşlar? Görüyorsunuz ya, o da tıpkı Peygamber gibi Tanrı pozu yapmaya hazır. Onlara birer insan, birer hür insan olarak haklarını verin ve kendi hallerine bırakın. Yine çıkmaza girerlerse, başlarının çaresine kendileri bakarlar artık. Yalnız beyinleri üzerinde etki yapmaya kalkmayın» dedikten sonra tekrar durup nefes aldı. Stokes öfkeden çılgına dönmüştü:

«— Dünyayı ne çocuklar ne de büyükler için emin bir hale getirmemiz imkânsız. Tanrı bu işle bizi görevlendirmedir.»

Novak kibar bir tavırla:

«— Söyleyecekleriniz bitti mi Mr. Winters?» dedi.

«— Evet, bitti.»

«— Sen de söyleyeceklerini söyledin, otatabilirsin Stokes.»

Bu konuşmalardan sonra mecburen oradan ayrıldım. Böyle şeylerden hoşlananlar için benden sonra konuşulanları duyamamak büyük kayıp sayılırdı ama ben pek meraklı değildim. Dış merdivene çıktığım sırada, ihtiyar Winters ölmüştü.

Novak o konuda daha fazla ileri gitmelerine izin vermemişti. İki karar almışlardı: Yazılı izni olmadan hiç kimse ipnotize edilemeyecek veya pisiko-operasyona tâbi tutulamayacaktı. İlk seçimlerde ayrıcalık olarak herhangi bir dinî veya politik test kullanılamayacaktı.

Hangisi haklıydı bilemeyeceğim. Yalnız halkın sağlam inançlarla arkamızda olduğunu bilseydik, izleyen birkaç hafta içinde hayat daha kolaylaşırdı. Geçici idareciler olmamıza rağmen, geceleri altı kişilik gruplar yapmadan üniformayla sokağa çıkmaya cesaretimiz yoktu.

Haa sahi, artık üniforma giyyorduk. He-

men hepimize birer tane düşüyordu. Bulunabilen en ucuz kumaştan ordu standartlarına göre yapılmıştı. Üzerimize ya çok büyük ya çok küçük geliyordu. Benimki ise iyice kasiyordu. Adamlarımız, Kanada sınırının öte yanına depolanmış bulunan bu üniformalardan mümkün olduğu kadar kısa zamanda birer tane tedarik edip sırtlarına geçirmişlerdi. Zira kola bağlanan mendil kadar bantlar yeterli değildi.

Uçuk mavi asker kıyafetlerimizden başka çeşitli üniformalara da raslanıyordu. Bunlar ülkenin dışından gelen gönüllü birliklere bağlı askerlerin giydiği ve Amerika yerlilerine ait üniformalardı. Mormon Muhariplerinin kendilerine özgü kıyafetleri vardı. Ayrıca hepsi sakal bırakmışlardı. Saldırıya geçerken çoktan yasaklanmış bir şarkıyı dillerinden düşürmüyorlardı. «Come, come, Ye Saints» - «Gelin, Azizler, gelin.» Utah, üzerinde telâşlanmamamız gereken bir yerdi. Hele Azizler'in sevgili Mabetlerine kavuştukları şu günlerde! Katolik Lejyon'unun üniforması çok belirliydi. Böyle olduğu da iyiydi zira hemen hiçbiri İngilizce bilmiyordu. İlerici Hristiyan Askerleri bizden çok farklı giyiniyorlardı. Çünkü rakip bir yeraltı örgütüydü onlar. Yaptığımız hükümet darbesine hayli kızıyorlardı, beklememizi istiyorlardı. Parya bölgesinden Joshua Ordusu, bir de dünyanın çeşitli yerlerinden

gelen gönüllüler, bambaşka bir kıyafet giyorlardı. Ancak acayip diye tarif edilebilirdi.

Bunların hepsinin başında Huxley vardı. Fakat bu bir ordu değil, karmakarışık bir gürühtü.

Ümit verecek tek nokta, Peygamber ordusunun büyük olmayışydı. İki yüz bin kişiyi bile bulmuyordu. Buna daha ziyade dahili polis demek gerekti. Bunların içinden de sadece bir kaç Yeni Kudüs'e Saray Garnizonunu desteklemeye gidebilmişti. Üstelik, Amerika Birleşik Devletleri bir yüzyıldan fazla zamandan beri dış savaş yapmadığı için, Peygamber geri kalan bağlı kişilerden muazzaf asker meydana getiremezdi.

Biz de öyle. İşe yarar adamlarımızın çoğu sadece irtibat istasyonlarını ve diğer kilit tesislerini koruma yeteneğindeydi. O sayıyı bile temin etmekte güçlük çekmiştik. Yeni Kudüs'e hücum etmek için fellek fellek adam aramamız gerekiyordu.

Kâğıt yığınları arasında boğulurken bu işi yaptık. GHQ daki günler, o sıkı çalışma sayesinde sakin ve huzurlu geçiyordu. Artık emrimde otuz kâtip çalışıyordu ama bunlardan yarısının ne yaptığından haberim yoktu. Vaktimin çoğunu Huxley'le görüşmeye gelen, yardım etmek isteyen «Çok Önemli Kişilerle» uğraşarak geçiriyordum.

O günlerle ilgili bir olay hatırlıyorum.

Önemli olmadığından pek günlük sayılmaz
uma bence bir özelliği vardı o gün, başsekre-
terim yüzünde çok garip bir ifadeyle odaya
girmişti.

«— Albayım, ikiz kardeşiniz dışarda» de-
di.

«— Ne? Benim erkek kardeşim yok ki.»

«— Çavuş Reeves, diye biri.»

Reeves içeri girdi el sıkıştık hatır sorduk.
Onu gördüğüme gerçekten sevinmiştim. Onun
hesabına aldığım, sonra kaybettiğim sipariş-
lerden söz ettim. Özür diledim, savaş cilvesi
diye kabûl etmesini rica ettim ve :

«— KC'de yeni bir hesap açtım. Emery,
Bird, Thayer. Belki bir gün fırsat bulup ala-
bilirsin.»

«— Alırım, teşekkürler.»

«— Asker olduğunu bilmiyordum.»

«— Değilim ama, seyahat permim kay-
bolduğundanberi asker geçiniyorum.»

«— Üzüldüm buna.»

«— Yoo, üzülme. O sayede makineli kul-
lanmasını öğrendim. El bombasında usta ol-
dum. Bir de Operasyon Atağın'dan «okey» al-
dım.»

«— Yaa? O kot kelimenin comfo olması
gerek.»

«— Öyle mi? Çocuklara da bildir bunu,
haberleri yok gibi. Her neyse, ben girdim ya

ona bak. Ya sen? Yoksa böyle bir soru sormamam mı gerekirdi?»

Konuyu değiştirerek :

«— Nasıl askerlikten hoşlandın mı? Bunu kendine meslek edinmeyi düşünüyor musun?» diye sordum.

«— Eh fena değil ama, o kadar da sevmemedim. Buraya sizin şey olup olmadığınıza sormaya geldim Albay?»

«— Ne?»

«— Bu iş bittikten sonra orduda kalacak mısınız? Sahip bulunduğunuz görgü ve bilgiyle bundan gayet iyi yararlanabilirsiniz. Halbuki bu heyecan geçtikten sonra bana burada ekmek yedirmek istemezsiniz. Şayet orduda kalmazsanız, tekstil işine ne dersiniz?»

Şaşırp kalmıştım ama yine de :

«— Doğrusunu istersen hoşlanmıştım bu işten. Özellikle satış yapmaktan» diye cevap verdim.

«— Güzel. Tabii eski işimi kaybetmiş durumdayım. Yeniden iş kurmak istiyorum. Götürü ticaret ve imalâtçı temsilciliği düşünüyorum. Bir ortağa ihtiyacım var. Ne dersin?»

Düşündüm ve sakın sakın :

«— Bilemiyorum» diye cevap verdim: «Şimdiye kadar Darbe Operasyonun'dan başka birşey düşünmüş değilim. Orduda kalsam daha iyi olacak. Gerçi askerlik benim için ar-

tık eski anlamını kaybetti... Şimdi yapılacak ve onaylanacak bir sürü evrak var. Bilemiyorum. Gerçek isteğim kendi çatımın altında oturup çubuğumu tüttürmek.»

«— Ve kimsenin seni korkutamayacağı bir yerde olacaksın» diye cümlemi tamamladı: «İyi bir fikir. Fakat orada otururken bir kaç top kumaş açıp göstermemen için bir sebep yok Üzüm mahsulü bakarsın iyi çıkmaz. Düşün bir daha.»

«— Olur mutlaka düşünürüm.»



— 15 —
BAŞARILI SONUÇ

YENİ KUDÜS'E yapılan saldırıdan bir gün önce Maggie'yle evlendik. Ofisimin dışındaki yangın merdiveninin önünde elele yirmi dakikalık bir balayımız oldu. Sonra Huxley'i uzaya fırlatma sahasına uçurdum. Saldırı sırasında filo komutanı gemisindeydim. Görev olarak bir roket jeti kullanmayı teklif ettim ama razı olmadı.

«— Bunu neden istiyorsun John? Bu savaş havadan kazanılmayacak ki, karada halledilecek» dedi.

Her zamanki gibi haklıydı. Elimizde çok az uçak ve ondan da az sayıda güvenilir pilot vardı. Peygamber'e bağlı hava kuvvetlerinin bir kısmına karada sabotaj yapılmıştı. Hayli kabarık sayıda uçak ise Kanada'ya veya başka yerlere kaçmış, enterne edilmişti. Elimizdeki uçaklarla Saray ve Mabel'i muntazam aralarla bombalayıp baş kaldırmalarını engellemeğe çalışıyorduk.

Fakat bu şekilde onların canını kıyasıya yakamazdık. Bunu iki taraf da biliyordu. Saray böyle şatafatlı olmasına rağmen belki de bombalara karşı en dayanıklı binaydı. Çok güçlü imha bombalarına bile dayanacak şekilde yapılmıştı. Derin tünellerinde gizlenen personele böyle anlarda hiçbir şey olmazdı. Şüphesiz Peygamber günlerini orada geçiriyordu. Hattâ toprak üzerindeki kesim bile bizim elimizdeki HE bombalarına karşı dayanıklıydı.

Üç sebepten ötürü atom bombası kullanmıyorduk: Bir kere elimizde atom bombası yoktu. Üçüncü Dünya Savaşından sonra yapılan Johannesburg Antlaşmasından bu yana Amerika Birleşik Devletleri bu bombalardan bulundurmamıştı, bulunduramazdı. Şayet ülkenin meşru hükümeti kabul edilmiş olsaydık, belki Federasyondan bir iki tane temin edebilirdik. Fakat bizi Canada tanıdığı halde, Büyük Britanya tanımıyordu. Kuzey Afrika Konfederasyonu da. Brezilya çekimserdir. St. Louis'e ateşe yollamıştı. Federasyon'a kabul edilmiş bile olsak, bir iç huzursuzluk için böyle büyük, toplu imha silâhı istemek makul olmazdı.

Son sebep de şuydu, elimize verseler bile kullanamazdık. Yoo, sakın bizi ödlele sanmayın. Kullanmayış nedenimiz bambaşkaydı. Tam saray üzerine atılacak bir atom bomba-

sı, sarayın bulunduğu şehirdeki 100.000 hat-tâ daha fazla vatandaşımızın ölmesine yol açacağı gibi, Peygamber sağ da kalabilecekti.

İçeri girip onu köstebek gibi yuvasından çıkarmamız şaşırttı.

Delaware nehrinin doğu yakasında buluşmak üzere kararlar alındı. Gece yarısını bir dakika geçe otuz dört parça araçla doğuya doğru yola çıktık. Bunlardan on üçü modern uçak geri kalanı hafif bombardıman uçağı ve eski savaş araçlarıydı. Yani Peygamber'in güçlü Doğu Missisipi Filosundan arta kalmış **şeylerdi. Geri kalanlar** eski kumandanları tarafından havaya uçurulmuşlardı. Surları tahrip etmek için ağır uçaklar kullanılacak, aydınlatıcı uçaklar, hücum birliklerini taşıyan on zırhlı araca yol gösterecekti. Ülkenin her yerinden gelen beşbin seçme savaşıdan oluşmuştu bu grup. Bazıları bizim son bir kaç hafta içinde verebildiğimiz eğitime ilâveten **askeri bilgiye sahip kişilerdi.** Bunların hepsi sokak çarpışmalarında yer almışlardı.

Yola çıktığımızda, Yeni Kudüs'teki bombardıman seslerini duyabiliyorduk. Sevimsiz bir patlama sesi, sadmenin yarattığı tüyler ürperten titreşim, yer sarsıntısının yoğun uğultusu! Otuz altı saattir bombardıman aralıksız sürüyordu. Son saatlerde sarayda kimse-
nin gözüne uyku girmemiş olmasını diliyor-

duk. Oysa bizim birliklerimiz yirmi dört saat deliksiz uyumuşlardı.

Savaş uçaklarının hiçbirisi amiral gemisi olarak hazırlanmamıştı. Biz de kaptan kulesinin hemen gerisine amiral yeri yapıverdik. Savaş dürbününü yerleştirmek ve toplanma mahalli hazırlamak için geniş sahalı televizyon cihazını çıkarmamız gerekti. Yedek izleyicinin başında ter dökerken idareten yaptığımız, sarsıntı etkisi silen cihazın, açtığımızda işe yarar hâlde olması için dua ediyordum. Arkamda bir pisiko-operatör ve madyumlarından oluşan grup balık istifi duruyorlardı. Bunlardan sekizi kadın biri de on dört yaşında nörotik bir oğlandı.

Her biri, bir işaret üzerine dört kanalla birden uğraşmak zorunda kalacaklardı. Başarabileceklerinden şüpheliydim. Kızlardan zayıf sarışın olanının boğazındaki tiroid bezi kocaman şişmişti. Kronik bir öksürüğü vardı.

Zigzag çizerek sarsıla sarsıla ilerliyorduk. Huxley irtibat yerinden amiral mahalline oradan da geriye gezinip duruyordu. Bir salyangoz kadar sakindi. Omuzumun üzerinden kayıtsız bir ifadeyle haberleri okuyor, ekranlarda yansıyan gelişmeleri izliyordu.

Dirseğimin dibindeki haber destesi git-tikçe kabarıyordu. Cherub, sancak rotasını kasten bozmuş, görüntüden silinmişti. Fakat Penoyer, kollarının yayılmış bulunduğunu

bildiriyordu. İdare edecek yetenekte kimse bulmakta son derece zorluk çekildiğinden geniş kapsamlı kumanda uyguluyordu. Penoyer sol kanada ve kendi savaş gemisine kumanda ediyordu. Huxley ise kuvvet komutanıydı. Aynı zamanda sağ kanada kumanda ediyor ve kendi amiral gemisinin süvariliğini yapıyordu.

12:32 de televizyon cihazları durdu. Düşman bizim frekans değiştirme kalıbımızı tesbit etmiş, hatlarını bizimkine uydurmuş ve devrelerdeki bütün kanalları havaya uçurmuştu. Teori bakımından mümkün görünmüyordu ama yapmışlardı işte. 12:37 de ise radyo da kesildi.

Huxley tedirgin görünmüyordu. Sadece :
«Işık-telefon hatlarını çalıştırın» dedi.

İrtibat subayı onun bu isteğini önceden yerine getirmişti. Radyo kanallarımız infra-ruj şualarla gemiden gemiye çalışmaya başlamışlardı bile. Huxley bundan sonraki yarım saatin çoğunu omuzum üzerinden, plân hatlarının gelişme durumunu izleyerek geçirdi. Nihayet:

«— Artık yayılsak iyi olur, John. Bu pilotlardan bazıları pek muntazam uçamıyorlar. Daha fazla bir şeyler olmadan onlara pozisyonlarına alışma fırsatı verelim» dedi.

Emri geçirdikten sonra kendi izleme cihazımı on beş dakika için hattan çektim. Zira

süratli uçuşlarda böyle çok sayıda değişkeni alacak kapasitede değildi. Zorlamak yersizdi. On dokuz dakika sonra son araç da bize yetiştiğini telefonla haber verdi. Ben de bir hazırlık çalışmasına başladım. Başlangıç düğmesini açıp düzeltme bilgilerini makineye vermeye koyuldum. Bir iki dakikayı son derece faal geçirdim. Parmaklarım, düğmeler, tuşlar arasında mekik dokuyor, bilgileri denkleştirmeye çalışıyordum. Nihayet makine, kehaneti korusunda tatmin oldu ve:

«— İzleme yapıyorlar efendim» diye kararını bildirdi.

Huxley omuzumun üzerinden eğilip:

«— İzlenen hat pek düzgün değildi ama onlarla iftihar ediyorum. Zira pilotların bazıları daha dört hafta öncesine kadar birer kamyon şöförüydü» dedi.

Saat üçte ihtiyaten bir sinyal verdik:

«— Menzile giriyoruz kendi kulemiz uçakların girmesi üzerine gürültüyü kaydetti.»

Saat 3:31 de Huxley şu emri verdi :

«— Konsantrasyon Plânı III. Ateş.»

Bizim koca tekne bombayı derhal fırlattı. İlk vuruş öyle çok toz kaldırdı ki, gözlerim sulandı. Uçak sarsıntısının etkisiyle geri tepince neredeyse yerimden fırlayacaktım.

Daha önce bu büyük bombardıman uçaklarına hiç binmemiş olduğumdan böyle uzun bir geri tepiş ummuyordum. Bizim koca silâhın namlusu üzerinde ikinci derecede ateşleme hücreleri vardı. Merminin hareketi sonucu elektriklerle senkronize oluyordu. Yukarı doğru bu yolu geçerken azami basınç kazanıyor ve topun ağzından çıkış süratini, çarpma gücünü çok daha arttırıyordu. Aynı zamanda geri tepmesi de çok güçlü oluyordu, insanın kemiklerini kıracakmış gibi sarsıyordu. Artık ikincisine hazırlıklıydım.

Huxley bu atışlar arasında periskopun başına koşuyor ve bombardımanımızın etkilerini görmeye çalışıyordu. Yeni Kudüs ateşimize karşılık vermişti ama henüz bizi tesbit edememişti. Biz avantajlıydık, çünkü sabit bir hedefe ateş ediyor, yerini metresine kadar biliyorduk. Yoksa güçlü bir kara kruazörü bile Saray'ın cicili bicili yapısı altındaki silâhların ağırlığını gösteremezdi.

Huxley aletin başından dönüp :

«— Sis bombası, John,» dedi.

Bunun üzerine irtibat subayına:

«— Yana çekilin, medyumlar, bütün mürettebat» diye emir verdim.

Fakat bu emir onlara ulaşamadı çünkü daha ben irtibat görevlisine iletirken, temasın kesildiği bildirildi. Fakat pisiko-operatör meşguldü. Bütün uçaklarda durumun aynı

olduğunu biliyordum. Normal, günlük bir durumdu bu .

Elimizdeki dokuz medyumun üçü-bir oğlan iki kadın- tam manasıyla uyanık vaziyettediler, diğer altısı ise hipnotizma altındaydı. Teknisyen önce Peyoner'in uçağına oğlanı bağladı. Çocuk anında konuştu Penoyer de raporu verdi :

«SİSLE KAPLI. SOL KANAT RUHLARLA İRTİBATTA. NE GİBİ BİR BAĞLANTI KURULDU? - PENOYER.

«— Haberi sıradakilere geçirin,» dedim. Doktrin iki çeşit telepatik bağlantıya izin veriyordu. İletmek. Bu usule göre mesaj hedefe ulaşana kadar ondan ona geçiriliyordu. Komutan şebekesi bağlantısında ise, komutan uçağından diğerlerine dolaysız bağlantı vardı. Ayrıca birlikler için de gemiden gemiye bağlantı bulunuyordu. Birinci şekilde her medyum bir tek kanal idare ediyordu, yani bir tek telepati uzmanına bağlıydı. İkincisinde ise dört taneye kadar kanal kullanabilirlerdi. Mümkün merteye onlara fazla yüklenmemeye çalışıyordum.

Teknisyen, ipnotizma altında olmayan diğer iki kişiyi savaş hattındaki yan uçaklara bağladı ve sonra dikkatini ipnotizma altında bulunanlara yöneltti. Bunlardan dördüne işne yapmak gerekmişti, diğer ikisi sorunca konuştular. Kısa zaman sonra nakil ve ikinci

hattaki uçaklarla irtibat kurduk. Ayrıca bombardıman uçakları ve bombanın düştüğü yeri tesbitle uğraşan roket jetle bağlantı sağladık. Jet, görüşün sıfır olduğunu bildiriyor ve radarıyla işe yarar bir şey tesbit edemediğinden yakınıyordu. Ona, yana çekilmesini bildirdim. Sabah rüzgârı sisi dağıtabilirdi.

Zaten ona bağlı değildik. Pozisyonumuzu santimi santimine biliyorduk. Belli bir nokta üzerindeki yükseltiden kalkmıştık, kör uçuşumuz, uçaklarımızdan herhangi biri herhangi bir zaman haritada gösterilen bir toprak işareti görür görmez kontrol ediliyordu. Üstelik izle yol alan ekibimizin kaba kompas hesabı yapan uzmanları hayret edilecek derecede kesin sonuçlar alıyorlardı. Geçtikleri yolun her yardasını adeta ölçüyorlar, küçük bir cihaz da bunları kıyaslıyor ve aynı dikkatle yönü tesbit ediyordu. Sis bizi pek rahatsız etmemişti. Radar çalışmadığı hâlde isabetli atışlar yapabiliyorduk. Zaten Saray Kumandanı bizi dumana boğduğuna göre kendi de mecburen sadece radara güveniyor demektir.

Besbelli onun radarı sağlamdı, iyi çalışıyordu. Çünkü çevremiz ateş yağmuruna tutulmuştu. Henüz isabet almamıştık ama yanibaşımızda patlayan mermilerin sarsıntısını hissedebiliyorduk. Üstelik raporlar da pek parlak değildi. Penyor: «— Martyr isabet aldı, mermi uçağın sancak makine dairesinde

yara açtı. Kaptan pilot, kros bağlantı kurmak ve yarı hızla yol almak istedi ama vites kutusu kilitlendiğinden başaramadı. Archangel'in bombaları fazla ısınmıştı. Nizama uygun durumda olmasına rağmen, kule yüzbaşısı onarına kadar zararsız hâlde kalacak.»

Huxley onlara E Nizamına geçmelerini emretti. Bu, sürat değiştirme esasına dayanan bir plândı ve anlaşılan rasgele yollar seçiliyordu. Yalnız uçaklar çarpışmasın diye önceden dikkatle plânlanmıştı. Düşmanın ateş kontrolünü bozmak onu şaşırtmak için hazırlanmıştı.

Saat 4:11 de Huxley bombardıman uçaklarını üsse geri yolladı. Artık şehrin içindeydik, Saray surları hemen gerimizdeydi. İnsanı huzursuz edecek derecede yakın bir hedefti bu. Kendi bombalarımızın kendi uçaklarımızı mahvetmesini istemiyorduk.

Saat 4:17 de isabet aldık. Sol üst kaplama yarılmış, top siperi hasar görmüştü artık hedef tutturamazdı. Pilot mahalli yüzeyinden yarılmış, pilot, kumanda başında ölmüştü.

Pisiko-operatörün hipnotizma altında bulunanların oksijen başlıklarını giydirmesine yardım ettim. Huxley yer döşemelerinin üzerinden kalktı ve kendi başlığını giydi. Sonra benim savaş dürbünümle durumu inceledi. Donup kaldığımız o anda mermi isabeti aldık.

«— Üç dakikaya kadar Benison bu noktadan geçecek. Son derece yavaş ilerleyip sancak tarafından bize yanaşmalarını söyle, bizi alsınlar. Penoyer'e haber ver emri değiştiriyorum.»

Uçak değiştirmede bir terslik olmadı. Huxley, ben, pisiko-operatör ve medyumlar öbür uçağa bindik. Medyumlardan biri fırlayan bir şarapnel çarpmasıyla ölmüştü. Diğeri de derin bir uykuya daldı, uyandırmak mümkün olmadı. Onu çalışmaz haldeki savaş uçağında bıraktık. Kız için bundan daha emin bir yer olamazdı.

Yürürlükteki plân talimatını cihazdan koparıp aldım ve beraberimde getirdim. E Harekâtı için gerekli zaman tahmin tablosunu gösteriyordu. Aletin çıkarılması mümkün olmasaydı bile tamir edilmez durumda bulunduğu için boş yere uğraşmaktan kurtulacaktık. Huxley tabloyu inceledi ve:

«— Tam irtibat şebekesine bağla John. Az sonra saldırmayı plânlıyorum dedi.»

Pisiko-operatöre kanallarını düzeltmesi için yardım ettim. Martyr'i tamamen ekarte edip hattı Penoyer'ın yardımcılarına bağlamak suretiyle iki kişinin eksikliğini kapatmış oluyorduk. Artık herkes dört kanal idare ediyordu. Yalnız oğlan beş, öksüren kız altı kanaldan sorumluydu. Pisiko operatör bu du-

rumdan biraz endişeliydi ama başka çare yoktu.

Tekrar General Huxley'e döndüm. Oturmuştu. Önce onu derin düşüncelere dalmış sandım fakat sonra baygın olduğunu farkettim. Kaldırmaya çalışıncaya kadar oturduğu koltuğun arkasından süzülen kanların yer döşemesini göl ettiğini görmemiştim. Onu hafifçe yerinden oynattım. Kaburgaları arasında bel kemiğine yakın bir yerde çelik bir çubuk vardı.

Bu sırada biri dirseğıme dokundu. Pisko-operatördü bu.

«— Penoyer dört dakikaya kadar hücum sahası içinde olacağını bildiriyor. Nizam değiştirmek için izin istiyor ve saldırı saatini soruyor» dedi.

Huxley ekarte olmuştu. Ölü de olsa yaralı da olsa bu savaşa katılamazdı. Yasalara göre kumanda otomatikman Penoyer'indi artık. Bunu hemen kendisine bildirmeliydim. Fakat zaman çok kıttı. Bu gerçek, düzen değişikliği gerektirecekti. Penoyer'i sadece üç medyumla savaşa göndermek zorunda kalmıştık. Fiziksel bir imkânsızlıktı bu.

Ne yapmalıydım? Kumandayı Benison'un kaptan pilotuna mı devredecektim? O herifi iyi tanırdım. Vurdumduymaz, kafası çalışmaz, doğuştan silahşör bir insandı. Uçağın kaptan mahallinde bile değildi. Kuledeki ateş

kontrol istasyonundan yönetiyordu. Onu aşağıya çağırarak olsam durumu kavrayıncaya kadar vakit kaybedecek sonra da yanlış emirler verecekti.

Huxley olmayınca gerçek otorite kuralacak biri kalmamıştı. Ben binbaşılıktan yarbaylığa yeni yükselmiştim, kanunen ise teğmendim. Huxley'in yardımcısıydım, işte. Acaba kumandayı Penoyer'e verip savaşı askeri protokola uygun şekilde mi kaybetmem mi gerekiyordu? Karar verebilecek durumda olsa Huxley ne yapmamı isterdi dersiniz?

Bana bu problem üzerinde sanki tam bir saat kafa yormuşum gibi gelmişti. Hâlbuki Penoyer'in mesajıyla benim cevabım arasında sadece 13 saniyelik bir ara olmuştu. Kronometre öyle gösteriyordu.

«— Nizam değiştirin. Altı dakika içinde saldırı sinyali almaya hazır olun.»

Bu emri verdikten sonra öndeki ilk yardım istasyonuna General'e bakmaları için haber yolladım.

Sağ kanadı, arka arkaya bir düzen meydana getirmek üzere çevirdim. Sonra Sweet Chariot nakil aracına:

«— Tali plân D. Nizamı bırakıp verilen görev başına gidin.» diye emrettim. Pisiko-operatör bana yan gözle baktıysa da ses çıkarmadan emirlerimi ilettili. Tali Plân D'ye göre 500 hafif piyade saraya yandaki büyük

mağazanın zemin katından, yani örgüt odasına bağlı yerden girecekti. Oradan gruplara ayrılıp önceden verilmiş görevlerini yerine getireceklerdi. Hücum birliklerimizin hepsi saray plânını kafalarına nakşetmişlerdi. Hele bu beş yüz kişi gidecekleri yeri ve yapacakları işi iyice bellemek için ek eğitim görmüşlerdi.

Çoğu öldürülecekti. Fakat işin önemli tarafı saldırı esnasında karışıklık yaratmayı başarmalarıydı. Zeb onları yetiştirmişti. Şimdi de onlara kumanda ediyordu.

«— Bütün birlikler, saldırıya hazır olun. Sağ kanat, sağ tabyanın dış tarafına, sol kanat, sol tabyanın dış kesimine. Saldırı sahasına girinceye kadar zigzag çizerek olağanüstü hal hızıyla ilerleyin. Tam ateş için yayılın. Yayılım ateşe geçin ve hücumedin. Emri tekrarla.»

Emir bir bir tekrarlanıyordu. Ben de hücum emri vermeye hazır, gözüm kronometrede bekliyordum. Tam bu sırada medyum genç, raporun arasında durdu ve sarsılmaya başladı. Teknisyen çocuğun bileğine yapıştı, fakat çocuk onu itti.

«— Biri biliyordu. Tam olarak anlayamadım» dedi. Sonra cansız bir ahenkle okumaya başladı: Örgüt Şefi Peter van Eyck'den General'e: Tam güçle kalenin orta kesimine hücum edin. Ben onları oyalarım.»

«— Neden ortaya?» diye sordum.

«— Daha fazla hasar görmüş de ondan.»

Bu gerçekse son derece önemliydi. Fakat inanamıyor şüphe ediyordum. Şef Peter'in konuşması tesbit edilebildiğine göre tuzak olabilir. O durumda, savaş anında hassas bir irtibat hattı kurabileceği akla yakın gelmiyordu bana.

«— Parolayı ver,»

«— Hah, sen ver.»

«— Heceleyim veya böleyim.»

«— Öyleyse hecele.»

Bu işi yapınca rahatladım.

«— Son emri iptal et. Ağır kuvvetler kalenin merkezine saldıracak. Sol kanat sol tabyaya, sağ kanat da sağ tabyaya. Tek numaralı yardımcıları, sağ ve sol tabyalara şaşırtma saldırısı yapacaklar. Çift sayılar nakil araçlarında kalsın. Emri tekrarla.»

On dokuz saniye sonra saldırı emrini verdim ve fırladık. Ateş odası aşırı derecede sıcaktı, pis bir roket uçağında gibiydik. Birer sanat eseri olan duvarlara çarpıyor, dönüşlerde feci şekilde çalkalanıyorduk. Eski ve harap bir binanın alt katına dalarken neredeyse alt üst oluyorduk. Paldır küldür tekrar dışarı çıktık. Artık benim elimde birşey yoktu. Her pilot kendi kendinin komutanıydı.

Ateş pozisyonuna geçmek için yavaşladığımızda, pisiko-operatörün, çocuğun göz ka-

paklarını kaldırmaya çalıştığını gördüm. Ahenksiz bir sesle:

«— Korkarım bu da gitmiş» dedi. «Şu son irtibat sırasında onu mecburen fazla zorladım.» Kadınlarından ikisi daha bayılmıştı.

Bizim koca top, ateş kusmaya başlamıştı. Son yayılım ateşine geçmiştik. Bıtip tükenmez gibi gelen bekleyiş aslında on saniyeydi. Sonra yol almaya başladık. İlerledikçe hız kazanıyorduk. Beni son, Sarayın duvarına öyle hızlı çarptı ki, parçalanacak sandım ama öyle olmadı. Fakat çarpar çarpmaz pilot, hidrolük tekerleri indirmişti. Uçağın gövdesi ağır ağır yanaştı. Öyle dik bir açı meydana getirmiştik ki neredeyse takla atacaktı ama tam o sırada tekerler yere değdi. Öne doğru konup duvardaki açıklıktan içeri daldık.

Makineli yine gürlemeye başlamıştı. Tam Sarayın iç kesimine hedef alıyordu. Bir anda zihnimden şimşek gibi bir düşünce gelip geçti. Burası Judith'i ilk gördüğüm noktaydı. Tam daire çizerek gelmiştim.

Benison, oraya oraya yaylanıp duruyor kendi ağırlığı altında kendini eziyordu. Son keşif uçağının girebileceği kadar zaman geçmesini bekledikten sonra «— Nakliye birlikleri hücum,» diye emir verdim. Bu iş tamamlanınca Penoyer'i aradım ve ona Huxley'in yaralandığını, kumanda edemediğini söyledim.

Her şey bitmişti. Artık görevim bile yoktu. Savaş merkezim de! Çevremde savaş sürüp gidiyordu ama ben dahil değildim. İki dakika önce bütün kuvvetlere kumanda eden ben, şimdi bir hiçtim!

Sigara yakmak üzere durdum. Ne yapacağımı düşünüyordum. Derin bir nefes çektikten sonra taretin ateş kontrol yerinde, ezip kalıntıları dışarı attım. Hafif bir rüzgâr çıkmış, sis dağılmaya başlamıştı. Nakliye uçağı Jacob's Lader'in, gedikten çıkmakta olduğunu görebiliyordum. Yanları açıldı. çeşitli rütbeli piyadeler dışarı fırladı, ellerinde silâhları hazırды. Onları kesik kesik açılan ateş karşıladı. Bazıları vurulup düştü. Fakat çoğu ateşe karşılık verip Saray'ın iç kesimine girdiler. Jacob's Ladder, gedikten çekildi onun yerini Ark aldı.

Ark'ın kumandanı, Peygamber'i canlı ele geçirmek için emir almıştı. Taretle merdivenlerinden acele indim, makine daireleri arasındaki geçitten aşağı koştum. Taban taktıkları arasındaki kaçış kapağını buldum. Tam Benison'un kış tarafındaydı. Nasılsa açtım, bölme kapağını çektim ve başımı aşağı uzattım. Tekerlerin ötesinde adamların koştuklarını görebiliyordum. Silâhımı çektim, yere atladım, iri tekerler arasında koşarak onlara yetişmeye çalıştım.

Bunlar Ark'dan inen arkadaşlardı. Bir

müfrezeeye katılıp, onlarla birlikte yürümeye başladım. Arı gibi Saray'ın iç kesimine dolduk.

Fakat savaş bitmişti. Herhangi bir organize dirençle karşılaşmadık. İndik, indik, indik ve nihayet Peygamber'in bomba işlemez sığınağını bulduk. Kapı açıktı, kendisi de oradaydı.

Onu tutuklamadık çünkü bizden önce Bakireler onun hesabını görmüşlerdi. Artık ölümsüz görünmüyordu. O hâle getirmişlerdi ki, tanımaya yüzlerce şahit isterdi.

— S O N —

İKİ DEV ESER:

S E R P İ C O

Yazan: Peter Maas

Amerika'da baskısı aralıksız olarak sürdü-rülen bu roman, bir yılda 17 milyon satmış, filmi de gişe rekorları kırmıştır. «BABA» filmindeki unutulmaz yıldız AL PACİNO'nun «SERPİCO» filminde de başrolü oynaması, e-serin değeri konusunda kesin bir fikir vermek-tedir.

400 Sayfa — 20 Lira

X

42. HÜCRE

Yazan: J. Wambaugh

Bu benzersiz romanın yazarı, Amerika'da 10 yıldır polis görevlisi olarak çalışmaktadır. Görevi dışında bir gece üniversitesine devam ederek Edebiyat Fakültesini bitirmiştir. Filme de alınan eser, tümü ile hayallere değil, ger-çek olaylara dayanmaktadır. Hem de ne o-laylar!.. Sert, amansız ve acımasız.

472 Sayfa — 25 Lira

PİTİGRİLLİ DİZİSİ:

Aşk Arayan Adam
Aşk Dersleri ve Bekâret Kemerî
Evlenmek İstiyorum
Hiçbir Kadın Bana Hayır Demedi
Hayatım
Elveda Aşk
Fettan Kız
Dayanılmaz Kelimeler

HEYECAN DİZİSİ

Yarınsız Adam
Okey Yavrum
Ölüm Çıkmazı
Cinayet Senfonisi
Ölünün İntikamı
Kanlı Aşk
Dikkat Cinayet Var
Aşk ve Ölüm
Aşk Virajı

Her kitap 15 lira.

Bütün kitapçılarda

Siparişler için:

K YAYINLARI

P.K. 1264 — İSTANBUL

**K YAYINLARI VE ANTEN
YAYINLARI**

Meşhur Olan Fakir Çocuklar (6. b.)	15.00
Çocuk Kalbi (13. Baskı)	15.00
Çocuk, Bu Meçhul (3. baskı)	15.00
İnsan, Bu Meçhul (3. baskı)	20.00
İnsan ve Bilim	5.00
Okullar için Halk Müziği	7.50
Kalori ve Vitaminler Tablosu	10.00
Ekmekçi Kadın (4. baskı)	20.00
Viski Soda (O. Henry)	15.00
En Büyük Aşklar	15.00
Bir Yahudinin Ölümü	15.00
Şehvet Kasırgası	15.00
Kanlı Şafak (Helen Macinnes)	15.00
Serpico	20.00
42. Hücre	25.00
Kurt Dölü (Jack London)	15.00
Yaşama Hırsı (Jack London)	15.00
Durmadan Sevişenler	15.00
Aşka Doğru (Dr. B. Spock)	15.00
Güzel ve Aptal	10.00
Çiftlerde Cinsel Tatmin	15.00
Hızlı Kızlar	10.00
2001 Uzay Yolu Macerası	15.00
Uzayda Kaybolanlar	10.00
2100 Yılında İhtilâl	1500

Katalog isteyiniz:

K YAYINLARI

P.K. 1264 — İstanbul

2100 yılında ihtilâl

Bildiğimiz ihtilâllere hiç benzemeyen
bir ihtilâl...

Uzay çağının korkunç ve dehşet
verici bir ayaklanması.

fiyatı: 10 LİRA

